

Breves totius grammaticae Graecae tabulae

<https://hdl.handle.net/1874/388412>

ge

7

BREVES TO-

TIVS GRAMMATICÆ

Græcæ Tabulæ.

HIS ADIVNCTÆ SVNT QVÆDAM NOMINVM,
Pronominum, & Verborum accessiones cum verbis anomalis, ex N. Clenardo
& aliis Grammaticis optimis quibusque.

PARISIIS, M. D. LIX.

Apud Guilielmum Morelium, in Græcis typographum Regium, & Thomam
Brumenium, sub oliuæ signo, ex aduerso ædis D. Hilarij.

PRIVILEGIO REGIS.

P A R privilege du Roy il est defendu à tous imprimeurs & libraires quels qu'ils soyent en ce Royaulme, de n'imprimer, ne faire imprimer aucuns des liures qui auroyent premieremēt esté imprimez & mis en lumiere par Guillaume Morel imprimeur & libraire dudit seigneur es lettres Grecques: ou par luy notablement corrigez & emendez, en quelque langue que ce soit: ne si ailleurs estoyent imprimez, iceulx vendre ne distribuer, de cinq ans prochainement suy-uants apres ladicte impression premiere, ou de deux ans apres l'impression des-dicts liures corrigez, sur peine de confiscation desdicts liures & d'amende arbitraire, comme appert par les lettres de ce, données à saint Germain en Laye, l'vnziesme iour de Iuillet mil cinq cens cinquante cinq, signées par le Roy, Clause & sellées du grand seel dudit seigneur, verifiées & publiées par le pro-uost de Paris ou son lieutenant, le vingtnesme de Iuillet oudict an.

AMICIS S.

OPERÆ PRECIUM nos facturos existimantes, si linguæ Græcæ studiosos aliquantum iuuaremus, è permultis scriptoribus has tabulas collegimus: in quas, illis prætermisissis, quæ assidua lectione & usu ex auctorum monumentis aptissimè discuntur, ea tantùm, quæ præceptores discipulis suis prælegere debent, inseruimus. Atque, vt omnia recto ac facili ordine traderentur, nos primum literas, & alia, quæ ad rectè scribendum & rectè legendum pertinent, in his tabulis, quantum opus est, descripsimus: deinde partes orationis, & ea quæ ipsis accidunt, vt commodissimum nobis visum est, distribuimus. Articulos cum pronomiibus coniunximus, quòd illi non magnam vim habeant, aut eandem propemòdum, quam hæc apud Latinos habent: contra participia à verbis, atque interiectiones ab aduerbiis seiunximus, quòd partes inter se dissimiles sint: cum videlicet participia longè discedant à natura & forma verborum, atque aduerbia quibusdam aliis partibus adherere, & ex eis pendere soleant: at interiectiones non item. Quòd autem ad declinationes & coniugationes attinet, omnia ad quàm minimum numerum potuimus, Latinos Grammaticos imitati reduximus: qui non pro quarundam literarum quasi characteristarum numero, sed pro singularum terminationum varietate omnia distribuerunt. Quòd verò attinet ad modos & tempora, singulas cuiusque deriuandi rationes tradidimus, deinde cõiugandi formulas ita digessimus, vt qui ordine summa de parte tabulæ cuiuslibet coniugationis ad infimam descenderet, omnia tempora per singulos modos coniugare possit: atque singula tempora per omnes modos, qui ab eiusdem tabulæ parte sinistra ad dexteram progredietur. Postea ipsarum partium orationis profodiam, atque demum syntaxin, quatenus Græci à Latinis in illis dissident, explicauimus. Quòd si quis tabulis nostris contentus non sit, is sanè partim ex adiunctis accessionibus, partim etiam aliunde reliqua accipere poterit, quæ nos huius artis breuitati, atque studioforum commoditati consulentes omisimus. Vos itaque oramus atque obtestamur, amici, vt nobis, nostrisque conatibus & studiis amicè ac beneuolè faueatis.

Valete.

AD AVCTOREM.

*Floribus Attalicis collectum nomen habere
Credere, ac pomis gratius Alcinoi.
Quippe rosas viridi crescentes vincit in Ida:
Hinc meritò peteret doctus Apollo sibi.*

AD LECTOREM.

*Grammatices Græcæ quisquis citò discere leges
Percupis, has tabulas discito, doctus eris.
Nanque tibi facillè ac breuiter simul omnia tradunt:
Tota quibus quondam Græcia clara fuit.*

IN ZOILVM.

*Ad tua si vellem delicta resolvere linguam,
Zoile, non toto turpior orbe foret.
Felle venenato cur lædis? pœna sequetur.
Si nihil ex multis accidat, innideas.*

INDEX EORVM QVÆ HIS tabulis continentur.

De figuris, nominibus, & prononciationibus Græcarum literarum,	pag. 1.
De literarum diuisione,	pag. 2.
De spiritibus, apostropho, diastole, hypodiasole, & hyphen,	pag. 3.
Compendia & connexiones literarum,	pag. 4. 5. 6. 7.
Numerus Græcorum,	pag. 7.
De partibus orationis & earum accidentibus,	pag. 8.
Articulorum inflexio,	pag. 8.
Declinationis primæ & secundæ terminationes per omnes casus,	pag. 9.
Tertiæ declinationis imparium terminationes, ac quo modo casus formentur,	pag. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16.
Nominu contractorū inflexio per omnes declinationes & casus,	pag. 16. 17. 18.
De heteroclitis nominibus,	pag. 18.
De deriuatis, patronymicis, possessionis, diminuendi, paronymis, verbalibus, mobilibus, comparandi gradus, & eorum formationibus,	pag. 18. 19. 20. 21.
De pronomibus, & quo modo inflectantur,	pag. 21. 22. 23.
Verborum barytonorum coniugatio, & ratio tempora, modos & personas for- mandi, tam in agendi quàm in patiendi significatione,	pag. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37.
De verbo medio,	pag. 36.
De verbis contractis, & contractionum rationibus,	pag. 37. 38. 39. 40. 41.
De verbis in μ & qua ratione coniugentur ac formentur,	pag. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52.
De aduerbiis & eorum significationibus,	pag. 52.
De prepositionibus, coniunctionibus, & interiectionibus,	pag. 53.
De syllabarum quantitate,	pag. 54. 55. 56. 57.
De accentibus,	pag. 57. 58. 59. 60. 61. 62.
De encliticis, & accentu carentibus,	pag. 62. 63.
De constructione partium orationis, Nominis, pag. 64. Pronominis, 65. Verbi, 66. 67. Aduerbij, 68. Prepositionis, Coniunctionis & Interiectionis, 69. 70.	

QVÆ IN ACCESSIONIBVS.

Adnotationes variarum formationum, & dialectorum in primam nominum inflexionem,	pag. 71.
In secundam,	pag. 71. 72.
In tertiam,	pag. 72. 73.
In declinationes contractorum,	pag. 73. 74. 75.

In heteroclyta,	pag. 75. 76. 77.
In comparationis gradus,	pag. 77.
In pronomina & articulos,	pag. 77. 78.
In coniugationes barytonorum verborum,	pag. 78. 79. 80. 81. 82. 83.
In coniugationes contractorum,	pag. 83.
In coniugationes verborum in μ ,	pag. 83. 84. 85.
Verba anomala, barytona & circumflexa,	pag. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93.
Verba in μ anomala,	pag. 93. 94. 95. 96.

ERRATA CORRIGE.

- Pag. 8. versu 6. lege, Et plurimorum & versu 9. in numero plurimorum
 Pag. 11. vers. 2. leg. Finita in ι barytona, & polysyllaba in $\mu\iota\omega$, & c.
 Pag. 14. versu 22, leg. ἐλυδοῦς.
 Pag. 20. vers. 22, lege, Partim denique tertiæ & primæ, masculino in $\iota\omega$, & cæ.

1. ...
2. ...
3. ...
4. ...
5. ...
6. ...
7. ...
8. ...
9. ...
10. ...

TABLE OF CONTENTS

Page 1. ...
Page 2. ...
Page 3. ...
Page 4. ...
Page 5. ...
Page 6. ...
Page 7. ...
Page 8. ...
Page 9. ...
Page 10. ...

LITERÆ GRÆCORVM.

Græcorum literæ, quas ipsi *γράμματα* appellant,
viginti quatuor inveniuntur: quarum

huiusmodi sunt

Figuræ,	Nomina,	Pronunciationes,
A α,	ἄλφα,	a,
B β β̄,	βῆτα,	b vel u consonans,
Γ γ γ̄,	γάμμα,	g,
Δ δ δ̄,	δέλτα,	d,
E ε,	ε ψιλόν,	e breue,
Z ζ ζ̄,	ζῆτα,	z,
H η η̄,	ἦτα,	e vel i longum,
Θ θ θ̄,	θῆτα,	th,
I ι,	ιώτα,	i,
K κ,	κάππα,	c vel k,
Λ λ,	λάμβδα,	l,
M μ,	μῦ,	m,
N ν,	νῦ,	n,
Ξ ξ,	ξι,	x,
O ο,	ο μικρόν,	o breue,
Π π π̄,	πί,	p,
Ρ ρ ρ̄,	ρά,	r,
Σ σ σ̄,	σίγμα,	s,
T τ τ̄,	ταῦ,	t,
Υ υ,	υ ψιλόν,	y vel u,
Φ φ φ̄,	φι,	ph,
Χ χ χ̄,	χι,	ch,
Ψ ψ ψ̄,	ψι,	ps, aut bs vel phs,
Ω ω,	ω μέγα,	o longum.

Septē sūt vocales.	Breues duę, quę parvę ac simplices sunt, ε, & ο.	Quorum	Pręposi- tē quin- que, α, ε, η, ο, & ω.	Item	Mutabi- les 3. α & ε in η, & α in ω.
	Lōgę duę, q̄ magnę ac duplices sūt, η, & ω.		Et post- positę duę, ι, & υ.		Atq; im- mutabi- les 4. η, ι, υ, & ω.
	Et ancipites tres, α, ι, & υ.				

Ex his fiunt diphthongi duodecim.

Lite-
ra-
rum

Quarum } Sex sunt } Mutabiles tres, α, ι in η,
 propria, } αυ in ηυ, & οι in ω.
 } Atque immutabiles
 tres, ϕ, θ, & ρ.
 } Et sex impropria, α, η, φ, ηυ, ωυ & γ.

Simplices vn- } Quarū liquide &
 decim, β, γ, δ, } immutabiles sunt
 κ, λ, μ, ν, π, ρ, σ, τ. } 4, λ, μ, ν, ρ.

Et 17. consonantes.

} Duplices tres, ζ, ξ, ψ.

} Et aspiratae tres, θ, φ, χ.

Cæterum γ ante γ, κ, ξ, & χ sonat n, vt ἀγγελος angelus,
 ἀγκύλια ancylia, λυξ, lynx, & ἐνχειρίδιον enchiridion.

Nos præterea, ceteris intermissis, iure huc addere possumus spiritus, affectiones, cõpendiarios literarũ characteres, & vulgares numeros: quæ omnia ad scripturam & lectionem ipsarum literarum maximè spectant.

Spiritus sũt duo,

Asper siue densus, cui respõdet aspiratio Latina, cuiq; locus est supra vocales ac diphthõgos aspiratas, & ρ in principio dictionis, vt ἥπερ hepar, ἄμιος hæmus, & ῥήτωρ rhetor: atq; supra ρ posterius, priore attenuato, quum geminatur, vt Πύρρος Pyrrhus.

Lenis siue tenuis, cui nullus Latinorum character seu litera respondet, cuique locus est etiam supra vocales ac diphthongos aspiratione carentes in principio dictionis, vt Ἀχιλλεύς Achilles, & Ἀἴσωπος Æsopus.

Affectiones quatuor,

Apostrophus, nota reiectæ vocalis, α, ε, ι, & ο, aut diphthõgi, αι, & οι, locũ sepe numero habes, sequente vocali vel diphthongo in principio dictionis: quæ si aspiretur, κ, π, & τ præcedetes mutat in aspiratas, vt πρῶτ' ἐλεγον, πρῶτ' ἐλεγον. νῆκ' ὄλιω, νῆκ' ὄλιω. ἀπὸ οὗ, ἀφ' οὗ.

Diaстole, nota malè coniunctas vocales disiunges, vt πᾶς dissyllabũ, & αὔπνοα trissyllabum.

Hypodiaстole, nota malè coniunctas voces disiungens, vt ὄ, τι, quodcunque.

Hyphen, nota malè disiunctas voces coniungens, vt ὄ-τι vel ὄ, τι, quod.

COMPENDIA & connexiones literarum.

Literarum compendia atque connexiones sunt penè innumera: sed compendia partim supra literas ipsas & lineam, partim vnà cum eisdem literis in eadem linea scribuntur.

Supra lit. & lin.	{	^o	du	ε	εν	ϛ	ορ
		οι	δὺ	ει	ἐν	ο	ὀρ
		οο	αυς	η	ην	οο	οο
		οο	αῦς	ηη	ἠη	οο	οο

Cum lit. in lin.	{	αι	αι	γαρ	γαρ	ρο	ρο	δρ	δρ
		αλ	αλ	γαρ	γαρ	ρ	ρ	δρ	δρ
		αλλ	αλλ	γας	γας	ρ	ρ	δρ	δρ
		αυ	αυ	γε	γε	ρ	ρ	δρ	δρ
		αυτ	αυτ	γει	γει	ρ	ρ	δρ	δρ
		αξ	αξ	γελ	γελ	ρα	ρα	δρ	δρ
		αο	αο	γελλ	γελλ	ρα	ρα	δρ	δρ
		απο	απο	γεν	γεν	ρα	ρα	δρ	δρ
		αρ	αρ	γερ	γερ	ρα	ρα	δρ	δρ
		αρ	αρ	γερ	γερ	ρα	ρα	δρ	δρ
		αυ	αυ	γη	γη	ρα	ρα	δρ	δρ
		αυτ	αυτ	γη	γη	ρα	ρα	δρ	δρ
		αυτ	αυτ	γει	γει	ρα	ρα	δρ	δρ
		αυτ	αυτ	γει	γει	ρα	ρα	δρ	δρ
		αυτ	αυτ	γει	γει	ρα	ρα	δρ	δρ

δε	ευς	κρ	κρ	μῖν	μν	ωρ	ωρ
εω	ην	κρα	κρα	μω	μω	ωρα	ωρα
θα	θα	κυ	κυ	μῶν	μῶν	ωρο	ωρο
θαι	θαι	κμ	κμ	οῖ	οῖον	ωρω	ωρω
θαι	θαι	κω	κω	υ	ου	πι, ω	πι
θε	θε	κῶν	κῶν	οῦδ	οῦδ	ε	πυ
θει	θει	λλ	λα	λο	οὐκ	πυ	πυ
θην	θην	μμ	μμ	οῦν	οῦν	πυ	πυ
θην	θην	μα	μα	μα	οὔτος	πω	πω
θι	θι	μα	μα	πα	πα	ρα	ρα
θιν	θιν	μαν	μαν	πα	πα	ρι	ρι
θιν	θιν	μαρ	μαρ	παν	παν	ρο	ρο
θιν	θιν	μας	μας	παρ	παρ	σα, ρα	σα
θιν	θιν	ματων	ματων	παρ	παρ	σαι	σαι
θιν	θιν	μαυ	μαυ	παυ	παυ	σαι, ραι	σαι
θιν	θιν	με	με	πε	πε	σαι	σαι
θιν	θιν	μεθ	μεθ	περ	περ	σαι	σαι
κα	κα	μδ	μελ	περι	περι	σαι	σαι
κα	κα	μδ	μελλ	πει	πει	σαι	σαι
κα	κα	μδ	μεν	πει	πει	σαι	σαι
κα	κα	μδ	μενος	πει	πει	σαι	σαι
κα	κα	μδ	μετα	πει	πει	σαι	σαι
κα	κα	μδ	μη	πει	πει	σαι	σαι
κα	κα	μδ	μην	πει	πει	σαι	σαι
κα	κα	μδ	μι	πει	πει	σαι	σαι
κα	κα	μδ	μν	πει	πει	σαι	σαι
κα	κα	μδ	μο	πει	πει	σαι	σαι
κα	κα	μδ	μω	πει	πει	σαι	σαι
κα	κα	μδ	μω	πει	πει	σαι	σαι

T A B V L E.

αθι	σθι	αε	σε	χς	σχρ	τῖ, τ̃	τῶν
αθλ	σθλ	αη	ση	χυ	σχυ	υ	υ
αθο	σθο	αι	σι	χω	σχων	υ	υι
αθω	σθω	αο	σο	χω	σχω	ω, ω	ω
αι	Ϟ	αω	σω	ω	ω	ω	υπ
ακ	σκ	ς	Ϟ	τι	τι	ω	υ
ακη	σκη	ςα	Ϟα	τα, τα	τα	ω	υ
ακρ	σκρα	ςαι	Ϟαι	ται, (τα,)	ται	ις	υς
ακμ	σκμ	ςας	Ϟας	τ̃	ταις	ιαι	υαι
ακμ	σκι	ςαν	Ϟαν	ταν	ταν	αι	υαι
Ϟ, σο	σο	ςε	Ϟε	τας	τας	αι	υαι
ακ	σσυ	ςη	Ϟη	ταν	ταν	αι	υαι
ακ	Ϟπ	ςι	Ϟι	ται, τ̃	ται	αι	υαι
ακα	Ϟπα	ςο	Ϟο	τα, τ̃	τα	αι	υαι
ακα	Ϟπα	ςρ	Ϟρ	τη	τη	αι	υαι
ακαρ	ακαρ	ςυ	Ϟυ	τιω	τιω	αι	υαι
ακα	Ϟπε	ςω	Ϟω	τ̃	τιω	αι	υαι
ακα	απει	συ	συ	ι, τι	ι	αι	υαι
ακα	Ϟπη	σιω	σιω	το, τ̃, το	το	αι	υαι
ακα	Ϟπι	σφ	σφ	θ	θ	αι	υαι
ακα	Ϟπλ	χ	σχ	τς	πυ	αι	υαι
ακα	Ϟπο	χα	σχα	τ̃, τ̃	τς	αι	υαι
ακα	Ϟπυ	χε	σχε	τς, τ̃	τς	αι	υαι
ακα	Ϟπω	χς	σχς	τς	τς	αι	υαι
ακα	σσο	χη	σχη	τς	τς	αι	υαι
ακα	σα	χλω	σχω	τυ	τυ	αι	υαι
ακα	σσαι	χι	σχι	τιω	τιω	αι	υαι
ακαρ	σσαιρ	χρ	σχιρ	τω, τω	τω	αι	υαι
ακα	σσαις	χρ	σχο	τω, τ̃	τω	αι	υαι

Ϡ	χϠ	ϠϠ	χρ	Ϡα	Ϡαι	Ϡη	Ϡη
Ϡω	χθω	Ϡει	Ϡει	Ϡου	Ϡαν	Ϡε	Ϡε
Ϡυς	χϠυς	χϠ	χϠ	Ϡας	Ϡας	Ϡο	Ϡο
Ϡω	χϠω	χϠω	χϠω	Ϡαυ	Ϡαυ	Ϡυ	Ϡυ
Ϡ	Ϡ'	Ϡω	Ϡω	Ϡε	Ϡε	Ϡω	Ϡω
Ϡ	Ϡ'	Ϡα	Ϡα	Ϡι	Ϡι	α	α
Ϡ	Ϡ'						

Et cætera quæ ad scriptorum arbitrium quotidie fi-
guntur.

NUMERVS GRÆCORVM.

	10	20	30	40	50	60	70	80	90
	ι	κ	λ	μ	ν	ξ	ο	π	ζ
1	α	ια	κα	λα	μα	να	ξα	οα	πα
2	β	ιβ	κβ	λβ	μβ	νβ	ξβ	οβ	πβ
3	γ	ιγ	κγ	λγ	μγ	νγ	ξγ	ογ	πγ
4	δ	ιδ	κδ	λδ	μδ	νδ	ξδ	οδ	πδ
5	ε	ιε	κε	λε	με	νε	ξε	οε	πε
6	ς	ις	κς	λς	μς	νς	ξς	ος	πς
7	ζ	ιζ	κζ	λζ	μζ	νζ	ξζ	οζ	πζ
8	η	ιη	κη	λη	μη	νη	ξη	οη	πη
9	θ	ιθ	κθ	λθ	μθ	νθ	ξθ	οθ	πθ

100	200	300	400	500	600	700	800	900	1000
ρ	σ	τ	υ	φ	χ	ψ	ω	Ϡ	α

Partes orationis cum accidētibus suis apud Græcos eadem sunt, quæ apud Latinos: præter numeros, casus, declinationes, coniugationes & tempora.

3. numeri, { Singulorum, quum de vno sermo est:
 { Duorum, quum de duobus:
 { Et plurium, quum de pluribus duobus.

Cas. { Nominâdi, gignēdi, dandi, accusandi & vo-
 { candi. Eorum primus & quintus semper si-
 { miles sunt in Atticis, in numero plurium, & vnâ
 { cum quarto in numero duorum: atque etiam
 { quibique in neutris. in quorū numero plurimorū
 { semper in α desinunt, quoties flectuntur: nisi
 { Attica declinatio, aut contractio fiat.

Præterea secundus & tertius semper similes sunt in numero duorum.

Tres declinat. { Ex quibus aliæ, quæ cōtractorum nominum
 { sunt, oriūtur. Verum propterea quòd earum
 { vocibus declinandis non parum adiumenti af-
 { fert pronomen, quem articulum præpositum
 { vocant, ipsum primum sic flectemus.

	Cas.	Nom.	Gig.	Dan.	Acc.
Masc. num.	Sing.	Ο,	τῆ,	τῶ,	τῷ.
	Duo.	Τῶ,	τῶν,	τῶν,	τῶ.
	Plu.	Οἱ,	τῶν,	τῶν,	τῶν.
Fœm. num.	Sing.	Η,	τῆς,	τῆς,	τῆς.
	Duo.	Τῆς,	ταῖν,	ταῖν,	ταῖ.
	Plu.	Αἱ,	ταῖν,	ταῖς,	ταῖς.
Neut. num.	Sing.	Τό,	τῆ,	τῶ,	τῷ.
	Duo.	Τῶ,	τῶν,	τῶν,	τῶ.
	Plur.	Τῶ,	τῶν,	τῶν,	τῶ.

Hic articulus vocandi casum ignorat: sed eius loco in declinationibus r-
 tendum est aduerbio vocandi ᾧ.

Nominum crescentium vniuscuiusque generis,
quæ desinunt

	No.	G.	D.	A.	
In nu- mero	S. in { α, ι, υ, ω, ς, } { ξ, ρ, σ, ψ, } D. in ε, P. in ες,	ος, ι, οιν, οιν, ων, σι, ξι, ψι, ας,	ι, οιν, ς,	α, ν. ε. α, σ.	Quintus primo sæpe si- milis est.

Exemplum.

Nu-
me-
rus

S. ὁ Τιτῶν, ἔπιταῖνος, τῶν Τιτῶν, ὧν Τιτῶν.
D. τῶν Τιτῶν, τοῖν καὶ τοῖν ἐπιταῖνοιν, τῶν Τιτῶν, ὧν Τιτῶν.
P. οἱ Τιτῶνες, τῶν Τιτῶν, τοῖς παῖσι, τῶν Τιτῶν, ὧν Τιτῶνες.

Regula.

Huius declinationis singulorum gignendi ca-
sus è recto suo, ος ipsi appposito, formatur: sed pri-
mum tollitur ς, etiam ex duplici consonante, quo-
ties in fine ipsius recti reperitur, vt ὁ Τιτῶν ἐπιταῖνος,
ὄφις ὄφιος, θῶραξ ἄραχος, κύκλωψ κύκλωπος.

Exceptiones.

Ter-
tia
de-
cli-
nat.
est.

Mobilia neutra masculinorum suorum legem
hic perpetuò sequuntur, vt ὁ πᾶς καὶ τὸ πᾶν, τῶν πᾶ-
ντων & ὁ καὶ ἡ φιλοπατεῖς καὶ τὸ φιλοπατεῖ, τῶν φιλοπα-
τειδων.

Nomina literarum minimè declinantur, vt τὸ
ἄλφα, βῆμα, γάμμα, & cæt.

a. Finita in α, cum μῆς, & eius compositis, τος ipsi
i. recto apponunt, vt τὸ βῆμα ἐθήμας, μῆς & ὑδρὸ-
μῆς, ιτος. Sed γάλα γάλακτος habet.

v. Finita in υ penultima longa, ipsam υ mutant in
eos, vt τὸ ἄκυ ἀκυος, præter τὸ νᾶτυ νᾶπυος.

ω Finita in ω ipsum ω vertūt in οος, vt ἡ Λητώ λητός.

γ Finita in ω barytona communis generis, & polysyllaba in μλω oxytona, cum ἀδλω, ἀζλω, ἀχλω & φρω, habent οος, vt ὁ τέρω, & ὁ ποιμλω.

Finita in ων communis generis, etiam comparandi gradus, aut ex verbi futuro deducta, habent οος, vt ὁ κείῃ ἢ γέιτων, κρείων, & νοήμων. præter ὁ κείῃ ἢ αἴθων, & εἴρων, ωνος: atque κύων κυνός heteroclitum.

Item barytona in ων purum, præcedente anticipi longa, & composita quædam, præcedente anticipi breui, habent οος, vt ὁ Μαχάων & Αμφικλύων: atque dissyllaba non paronyma, duas consonantes in eadem syllaba habentia, polysyllabáque penultimam producentia, vt ὁ τέκλιων & Παμήων. & composita ex φρω, cum deriuatis à masculinis in οος, vt ὁ κείῃ ἢ δαίφρων & ἀνάμων.

Similiter polysyllaba masculina in δών & δεμών oxytona, atque foeminina in ών pariter oxytona habent οος, vt ὁ μακεδών, κηδεμών, & ἡ εἰκών. præter ὁ χαλυδών & ἀμυδών, atque ὁ vel ἡ μελεδών, & ἡ τυφεδών, cum propriis ciuitatum non desinentibus in ηδων, vt ἡ σιδών, quæ habent ωνος.

At finita in ών, maximè contracta, cum participiis contractis ex άων flectuntur in ώνος, vt ὁ Δημοφών & βοών: præter ὁ Πόσιδών, ζεών & Τυφών, ωνος.

Cætera autem participia in ών circumflexum exeunt in οιώνος, vt ὁ τυπών, ποιών & χειρών: barytona verò & oxytona in οινος, ut ὁ τύπλων & τυπών.

Nomina quoque in θων ex participiis, & bary-

tona polysyllaba in δων non paronyma, flectuntur in οντος, vt ὁ φαέθων & κεράδων. atque alia in ων ex ὀδοις, composita, aut quib⁹ fœminina sunt in αυνα, & γέρων, vt ὁ Θερμάδων & λέων. præter ὁ λακων λακωνος.

ξ. Duo finita in ξ admittunt τ interiectum, ὁ δῦαξ ἀνακίος, cum suis compositis: & ἡ νύξ νυκίος.

ρ. Neutra finita in αρ, nō dissyllaba penultimā natura corripitiā, cum τέαρ & φρέαρ, exeunt in ατος, vt Ἦ ἡ πῆρ & ἀλφαρ. Sed Ἦ ὄναρ, & reliqua neutra cum ω in penultima ferè nō declinātur, vt Ἦ νῶναρ.

Finita in ηρ masculina barytona, penultimā producentia, & oxytona, τ ante ηρ non habētia, atque fœminina, cum ἀτήρ & πατήρ, flectuntur in ερος, vt ὁ πῆρ, αἰτήρ, & ἡ μήτηρ. præterquā monosyllaba, vt ὁ θήρ, cum ἐλθθήρ & σπινθήρ, ἡ ερος. Ad hæc πατήρ, & fœminina in secūdo ac tertio casu singulorū patiuntur syncopen, atque fœminina ipsa interdum etiam in quarto, vt ἡ θυγάτηρ, θυγατέρος θυγατρὸς, θυγατέρι θυγατεῖ, θυγατέρα θυγατρα. Sed ὁ ἀνὴρ, ἀνέρος ἀνδρός, & cæt. in omnibus casibus δ assumit.

Finita in ωρ barytona, λ ante ωρ non habētia, nec Latina, exeunt in ορος, vt ὁ Νεστωρ νέστωρος. Veruntamen Ἦ σκῶρ & ὄδωρ heteroclita flectuntur in ατος.

ς. Finita in ασ mutātur in ατος, vt ὁ Αἴας αἰάντος. præter fœminina & communia, quæ in αδος, vt ἡ μονάς & ὁ χῆρ ἡ φυγάς: similiter ὁ μέλας & πάλας, quæ in ἄμος. & neutra vocalem, aut λ vel ρ ante ασ habentia, quæ in ατος, vt Ἦ κρέας, ἀλας & γῆρος. At qui Ἦ σείλας, & reliqua non flectuntur, vt Ἦ βρέτας.

Duo finita in *αις* exeunt in *τος*, ἢ *δαις* *δαιτος*, & *τῶ* *τῶς* *τῶτος* atque vnum in *δος*, ὃ *χὴ* ἢ *παῖς* *παιδος*, cum suis compositis.

Duo in *αις* exeunt in *αιος* vel *εος*, ἢ *ζαῖς* & *ναῖς*.

Finita in *εις* mutantur in *ειτος*, vt ὁ *Σιμῶς* *σιμειτος* preter monosyllaba, quæ in *ενος* exeunt, vt ὁ *εἷς* *εἶνος*, cū suis compositis, *μηδεις*, *ἔδεις*, & c. *δέπτο* ἢ *κλείς* *δος*.

Finita in *αις* flectuntur in *εος*, vt ὁ *βασιλῆς* *βασιλέος*.

Finita in *εις* flectuntur in *ητος*, vt ὁ *λέβης* *λέβητος* preter circumflexa ex *εις* nascuntur, quæ in *ῶτος*, vt ὁ *ῶμις* *ῶμιῶτος*, ἀ *ῶμῆς* & masculina propria, ex verbis composita, cum aliis compositis ex nominibus neutris, aut desinentibus in *υς*, quæ flectuntur in *εος*, vt ὁ *Αεισοφάνης* *Ηερακλῆς*, & *ποδώκης* atq; oxytona in *υς*, & communia neutrum in *ες* habentia, vt *σαφηνῆς* & ὃ *χὴ* ἢ *λοιμῶδης* & *τῶ* *λοιμῶδες*, quæ similiter flectuntur in *εος* sicut dissyllaba in *ρης*, & alia in *ηρης* & *ωρης*, vt ὁ *Αρης*, ἢ *τελήρης* & ὁ *Διώρης*. Verum quæ fiunt à Latinis in entis exeuntibus, habent *ωτος*, vt ὁ *Κλήμης*, *κλήμητος*.

Finita in *εις* propria flectuntur in *ιδος*, vt ὁ *Γάεις* *παιδος*, atque masculina & communia ex *μῶτις* & *πόλις* composita, masculinamque paronyma penultimam producentia, & aliàs vnicam ante *εις* consonantem habentia, vt ὁ *πῶμῶτις*, ὁ *χαῖ* ἢ *Φυζήπολις*, ὁ *ῶνις* & *Κεῖνις* atque fœminina circumflexa aut oxytona, & barytona in *υς*, precedente longa, vt ἡ *Βειδῆς*, *σφαγῆς* & *νεαῖς*. Quæ verò duas immutabiles habent ante *εις*, flectuntur in *ιτος*, vt ὃ *χὴ* ἢ ὄ *ρηις* ὄ *ρηιτος*.

Fixa neutra in *ος* mutantur in *εος*, vt *τῶ* *τείχος* *τείχεος*.

Finita in *ois* exeunt in *oos*, vt ὁ *καὶ* ἢ *βοῖς* *βοός*:
 præter ὁ *ποις* *ποδός*, cum eius compositis: & ὁ *ὀδός*,
 quod cum participiis exit in *οντος*, vt ὁ *διδός* *διδόντος*,
 atque τὸ *οῖς*, quod habet ὠτός. Sed contracta ex *oos*
 flectuntur in *οιῶτος*, vt ὁ *πλακῖς* *κραιῶτος*. cuiusmodi
 sunt quedã ciuitatum propria, vt ἡ *Οποις* ὀποιῶτος.

Mobilia in *us* exeunt in *eos*, vt ὁ *βραχῖς* *βραχέος*.
 præter *πολύς* *πολλῶ* heteroclitum. At fœminina
 correpta oxytona, cum compositis flectuntur in
υδός, vt ἡ *χλαμῖς*, & ὁ *καὶ* ἢ *ἐπιπλῖς*. præter composita
 ex desinentibus in *us*, quæ simplicia perpetuò se-
 quuntur, vt ὁ *τεῖβεραχῖς* *τεῖβεραχέος*. Item ἡ *κόρυς* &
κώμυς habent *υδός*: atque ὁ *πῆχυς* & *παρέσβυς* *eos*: si-
 cut ἡ *πέλεκυς*, quod & *υδός*, velut *ἔλχελυς*, habet. Par-
 ticipia verò in *ιώτος* exeunt, vt ὁ *ζυγῖς* *ζυγιῶτος*.

Finita in *ως* flectuntur in *ωτος* vt ὁ *γέλως* *γέλωτος*.
 præter ἡ *αἰδώς* & ἡ *ῥώς*, quæ mutantur in *ός*. atque mo-
 nosyllaba oxytona habentia δ, θ, vel τ, cum bary-
 tonis polysyllabis penultima longa, quæ in *ωος*. vt
 ὁ *δμῶς*, *θῶς*, *τρῶς* & ἡ *ῥως*. præter ἡ *δῶς* fortè non de-
 clinatum, & ὁ *εἰλως* *εἰλωτος*.

Finita in *us* flectuntur in *τος*, vt ὁ *ἐλμυς* *ἐμυτος*. at-
 que in *ps*, in *τος*, vt ὁ *μάκαρς* *μάκαρτος*, quod & *μά-
 καρ*, *eos* dicitur.

C A S V V M G E N V S.

Ex recto suo primùm natus, reliquos secundum
 traditas in singulis declinationib⁹ formulas gignit:
 præter quosdam casus tertiæ, quos modis conse-
 quentibus gignit.

Porro quartum in *ν* tantum gignit, *ος* puro desinentium in *is* vel *us* in ipsum *ν* conuerso, vt ὄφισ, ὄφιος, ἴν ὄφιν, & βότρυς βότρως, ἴν βότρωι quibus propemodū addūtur *ζαῖω, ναῖω & βοῖω, ἀ ζαῖω, ναῖω, & βοῖω.*

Item quintum nominis barytoni in immutabilem desinentis ferè gignit, *ος* tantum remoto, vt τέριω τέρενος, & Εκλιωρέκλιοεος, ὡ τέρειν & ἐκλιωρ quibus adduntur δυήρ δυέεος, δαήρ δαέεος, & πατήρ πατέεος, ὡ ἀνερ, δαέρ & πάτερ. Veruntamen quædam notanda sunt ab his paulum diuersa, qualia Ἀπόλλων ἀπόλλωνος, Γοσφδῶν γοσφδῶνος, πτήρ πτεεος, & σωτήρ σωτήεος, ὡ ἀπολλον, γοσφδην, πτήρ & σωτερ. Cæterum *τος* abiecto, quoties *ν* præcedit ipsum, & *εος* desinentium in *us* mutato in *es*, eundem quintum gignit, vt Αἴας αἰάντος, & ἀληθής ἀληθέος, ὡ αἰάν & ἀληθές. præter *ζαείης ζαείεντις, ὡ ζαείεν & ζαείν* atque Participia, & ex eis facta nomina, vt τύπιων τυπίοντος, & φαέθων φαέθοντος, ὡ τυπίων & φαέθων. Aliàs verò quintus desinentium in *αις, ες, εος & ος*, atque barytonorum in *is* vel *us*, & mobilium oxytonorum in *us, s* tantum sublato, ex primo nascitur, vt παῖς, Σιμέης, βασιλέης, πλακεῖς, ὄφισ, βότρυς & ἠδέης, ὡ παῖ, σιμόφ, βασιλῶ, & c. præter ὡ δαῖς, ὀδιδί & ποις. Nascitur & in *οῖ* ex primo fœmininorum in *ω* vel *ως*, vt ἡ Λητώ & αἰδάς, ὡ λητοῖ & αἰδοῖ.

Denique tertium plurimorum gignit, *ος* in *σι* mutato, atque consonantibus (præter *λ & ρ*) dum præcedūt, abiectis: sed penultima positione lōga

Gignē
di ca-
sus

quãtitaſem ſuã natura ſolũm, aut etiã diphthõgo
retinente, vt βότρυς βότρυος, Αἴας αἰάντος, χεῖρς χε-
είντος, λέων λέοντος, τοῖς βότρυσι, αἶασι, χεῖρσι & λέ-
ουσι. Quòd ſi deſinentium in η obliqui patian-
tur ſyncopen, ος tantũm vertitur in ασι, vt δῆμρ δῆμ-
εος δῆμρός, τοῖς δῆμράσι. Verũm deſinẽtibuſ in du-
plicem, aut diphthongum per υ, iota recto dun-
taxat appoſito, formatur ipſe tertiuſ, vt δῆμαξ, ἀ-
ραφ, βασιλάξ & βοῖξ, τοῖς δῆμαξί, ἀραφί, & cat. præ-
ter ποιί, τοῖς ποίι. Nouiſſimẽ autẽ υ ſolet addi plu-
rimorum tertio in ι, ſequentẽ vocali, vt τοῖς λέουσι
ἐκείνοις.

NOMINA CONTRACTA

Quæ naſcuntur è prima & ſecunda inflexione,
ferẽ nullam ipſiuſ inflexionis mutationem pati-
untur. Quoniam eorum contractio in poſteriorẽ
vocalẽ vel diphthongum fieri ſolet: niſi
quòd recti & quartuſ ſingulorum ſecundæ in υ
contrahuntur, vt ὁ ἀπλόος ἀπλοῖξ ἢ ἀπλόη ἀπλή τῷ
ἀπλόον ἀπλοῖω· atque ἡ μνάα μνά, ὄνοος νοῖξ, τῷ ὄσέον
ὄσουω· & cat. Verũm notentur ὁ ἄργυρεος ἄργυ-
ροῖξ ἢ ἄργυρέα ἄργυρῶ τῷ ἄργυρεον ἄργυρουω, ὁ χαλ-
κεος χαλκοῖξ ἢ χαλκέα χαλκῆ τῷ χαλκεον χαλκουω, ὁ
χεύſτεος χευſτοῖξ ἢ χευſτέα χευſτῆ τῷ χευſτεον χευſτουω·
& cat. deinceps.

Quæ naſcuntur è tertia, in quinque declina-
tiones diſtribui conſueuerunt: ſed in quibuſdã ca-
ſibuſ non contrahuntur.

Earum

Earū prima est { Masculinorum, fœmininorum & communium in *ης*, atque neutrorum in *ες* & *ος*, vt ὁ Δημοδένης, ἡ τελέρης, ὁ χεῖρ ἢ ἀγηγής χεῖρ
 ἡ ἀγηγής, & ἡ τειχος, hoc modo:

ος, ει η η οῦ η εις ὦν εις εις
 Num. sing. ης, εος, εἰ, εα, ες. D. εε, εοιν, εε. P. εεε, εων, εσι, εας, εας.
 ες, ες, ες. η η η
 ος, ος, ος. εα, εα, εα.

Cōtra
 ctano
 mina

Secūda { Masculinorum & fœmininorū in *ις*, atque neutrorum in *ι*, vt ὁ ὄφις, ἡ πόλις, ἡ σῖνη-
 πι, hoc modo:

ι ις ις ις
 Num. sing. ις, ιος, ἰι, ια, ι. D. ιε, ιοιν, ιε. P. ιεε, ιων, ισι, ιας, ιες.
 ι ι ι ι ι ι
 ια, ια, ια.

Iones hæc nomina flectunt in *εος*, fitque tunc interdū crasis sicut in superiori declinatione, hoc modo, τὰς ὄφεις ὄφει, τὰς ὄφεις ὄφει, οἱ ὄφεις ὄφεις & τὰς ὄφεις ὄφεις. Cæterum Attici dicunt τῶν ὄφειων, τῶν ὄφειων.

Tertia { Masculinorum in *δς*, quæ cōmuniter flectuntur in *εος*, Ionicèque in *ηος* sine crasi, & Atticè in *εως*, vt βασιλδς, hoc modo:

ει η η εις εις εις
 Num. sing. δς, εος, εἰ, εα, δ. D. εε, εοιν, εε. P. εεε, εων, εσι, εας, εες.
 ηος, ηἰ, ηα. ηε, ηοιν, ηε. ηεε, ηων, ησι, ηας, ηεε.
 εως.

Quarta { Fœmininorū in *ω* & *ως*, vt ἡ λιτώ & αἰ-
 δως, hoc modo:

οῖς οἰ ω
 Num. sing. ὠ, ὄος, οἰ, ὄα, οἰ.
 ὠς. Reliqui numeri secundam declinationem simplicè sequuntur absque cōtractione, vt ἡ λιτώ ἔσται αἰδῶ αἰλιτώ ἔσται αἰδῶι ἔσται αἰδῶι.

Quinta } Neutorum in *as* purum, & in *egas*, quæ
 communiter flectuntur in *atos*, & Io-
 nicè in *aos*, vnde fit crasis Atticè in *ωs*, vt
Ὁ κρέας & κέρας, hoc modo:

ας α *α ὦν α* *α ὦν* *α α*
αος αῖ *αι ἄων αι* *αα ἄων* *αα αα*

Num. sing. *ας, αος, απ, αι, ας*. D. *απ, ἄπιν, απ*. P. *αῖα, ἄπῶν, ασι, αῖα, αῖα*.

HETEROCLITA NOMINA.

Heteroclita nomina nō secūs apud Græcos, quàm apud Latinos ab legitimis declinandi formis recedunt, aut varietate, aut abundantia, aut deflectione, generis, numeri, declinationis, vel casus: vt ὁ δεσμός, & in numero plurimorum τὰ δεσμά • ὁ Ἄρης, τῶ ἄρῃ ἄρεος & ἄρητος & cæt.

DERIVATA NOMINA.

Quæcumque aliunde quasi quadam inflexione deflectuntur atque deriuantur, nobis tamē hic solū tractāda sunt patronymica, & possessionem vel diminutionem indicantia, atque alia paronyma, aut ex verbo deriuata, cum mobilibus & gradibus cōparationis.

Sunt partim masculina, quæ terminatione secundi casus primæ declinationis, vel purè desinētis, nominum ex quibus oriuntur, in *αδης* versa, formantur, vt *Ἰππότῃς, ἰπποτῆς, ἰπποτάδης*. *Ἡλῖος ἡλῖς, ἡλιάδης*: atque alias in *ιδης*, vt *Αἰακός ἀιακῶς, ἀιακίδης*. *Νέστωρ νέστωρ, νεσοείδης*.

Patronymica

Partim sunt fœminina, quæ ab ipsis masculinis, extrita *δη* syllaba, fiunt, vt *ἡλιάδης, ἡλίας, νεσοείδης, νε-*

ποις aliàsque interdum à secundo primigenij nominis casu, versa eius terminatione in ων, dum praecedit, & aliàs in ων, vt *Ἰκάρειος ἰκαεὶς, ἰκαεῖων*.
Ἀδραστός ἀδραστόν, ἀδραστῶν.

Possession. indicatia } Desinunt in ος, praecedente ε, ι, α, γ, δ, ο, ω, vel ν, vt ἑ-
κλόρεος, λόγιος, ῥωμαῖος, ἠρωκλῆος, ἀμφοῖος, πατρῴος & ἀν-
θρωπίνος aut in κος, praecedente α, ι vel υ, vt *κυριακός,*
μουσικός & θυλυκός aut in ωδης, vt *λιθώδης.*

Diminut. indicatia } Quae sepius vsurpantur, masculina sunt in λος
 & σος, vt *ὁ ναυτίλος & ἄρτισος* aut foeminina in ις
 & σκη, vt *ἡ θεοπαγνίς & παιδίσκη* aut neutra in ιον, vt
 τὸ γερώντιον.

Quae rarius inveniuntur, desinunt in ων, αῖ, ας
 & υς, vt *μυεῖων, λίθαῖ, Ζηναῖ & Διονεῖ.*

Paronyma } Complectuntur hoc loco reliqua ex nomine
 nascentia: cuiusmodi sunt masculina quaedam in
 ων, foeminina in οτης, & neutra in ιον, vt *ὁ φίλων, ἡ φι-*
λότης, & τὸ φίλιον, ex φίλος.

Modò ex praesenti tempore ipsius verbi, e penultima syllabæ, dum adest, in o verso, & vltima vocali in α, η vel ος, formantur dissyllaba, atque aliàs in φα ex βω, vt *φορέ, νομή, λόγος & βασιλεία.*

Ex uerbo derivata } Modò ex futuro, σω in δων vel μων verso, aut ω
 tantum remoto, vt *ἀγνηδών, νοήμων & βασιλάς.*

Modò ex vocis patiēdi praeterito perfecto, ablato incremento, & αἰ diphthongo personæ primæ in α, η, ος vel μων versa, vt *ζάμιμα, ζαμμῆ, λο-*
μομός & πολυπραγμων. αἰ secundæ in ια, sed ferè
cum α, δες & βι, vt βύκροσία, δεςπραξία & βύπρα-

ζία, aut aliàs in *is*, vt λέξις & αι tertiæ in *ης, ος, εος, εον,*
 ηριον vel ηρ, vt ποιητής, ἀκροσός, ποιητέος, δίδακτεον, ποτή-
 ειον & χρεακλήρ.

Sunt & alia quadam, sed de quibus certa re-
 gula dari non potest, vt βελή, κλέπτης, & cæt.

Partim sunt primæ & secundæ inflexionis, ma-
 sculino desinente in *ος* cum vocali, aut *ρ* præce-
 dente: & fœminino in *α* (præter η ὄγδην) vel præ-
 cedente alia consonante, & fœminino in *η* neutro
 verò semper in *ον*, vt ὁ ἅγιος ἢ ἅγια τὸ ἅγιον, ὁ ἀνθρώπος
 ἢ ἀνθρώπου τὸ ἀνθρώπινον ὁ καλός ἢ καλή τὸ καλόν. Hinc ta-
 men excipiuntur Attica & cōtracta, vt ὁ καὶ ἢ χη-
 σιμος καὶ τὸ χησίμων, ὁ καὶ ἢ βύρωος καὶ τὸ βύρων, ὁ ἀπλοῖς
 ἢ ἀπλῆ τὸ ἀπλουῖ.

Partim etiam primæ & tertiæ, masculino de-
 sinente in *ας*, fœminino in *ασα* vel *αγα*, & neutro
 in *ον*, vt πᾶς ἢ πᾶσα τὸ πᾶν ὁ μύσας ἢ μύσαγα τὸ μύσαν
 aut masculino in *ης*, fœminino in *εσα*, & neutro
 in *ον*, vt ὁ χεῖρς ἢ χεῖρεσα τὸ χεῖρον aut masculino
 in *ης*, fœminino in *ηα*, & neutro in *ον*, vt ὁ ὄξεις ἢ ὄξεια
 τὸ ὄξυ.

Partim denique tertiæ tantum masculino in *ων*,
 fœminino in *ωνα*, neutro in *ον* desinente, vt ὁ τέριων
 ἢ τέριωνα τὸ τέριον aut in duas tantum voces, priorem
 communem & posteriorem neutram: aut in *ων*
 & *ον*, vt ὁ καὶ ἢ βύδαμον καὶ τὸ βύδαμον aut in *ης* & *ες*,
 vt ὁ καὶ ἢ ἀληθής καὶ τὸ ἀληθές aut in *ης* & *ι*, vt ὁ καὶ ἢ βύ-
 χαις καὶ τὸ βύχαι aut in *οις* & *οιων*, vt ὁ καὶ ἢ πολύ-
 ποις καὶ τὸ πολύποιον.

Mobi-
 liano
 mina

Addunt quidam pauca vnius vocis, vt ὁ κρηῖ ἢ κρηῖ
τὸ ἀρπαξ.

Medius in τερος, & supremus in τωτος ex primo
in ος, s ablato, & ο in ω verso, si præcesserit brevis
syllaba, formantur, vt σοφός σοφώτερος σοφώτατος.
præter κενός κενότερος κενότατος, & γενός γενότερος γε-
νότατος.

Cōpa
nat.
gra-
dus,

Item ex primo neutro desinentium in ας, ης &
εις, vt μέγας τὸ μέγαν μέγάντερος μέγάντατος, δισεβής τὸ
δισεβές δισεβέστερος δισεβέστατος, ὑρής τὸ ὑρῦ ὑρῦτερος
ὑρῦτατος aut desinētium in ων, ες interposito, vt σά-
φρων τὸ σάφρον σαφρονέστερος σαφρονέστατος. aut defi-
nentium in ες, ν, in σ conuerso, vt χεῖρς τὸ χεῖρην χα-
εῖστερος χεῖστάτος.

Quædam excipiuntur, vt primus gradus ἀγα-
θός, medius ἀμείνων θρείων βητίων κρείπλων λαίων, su-
premus ἄριστος βήτιςος κρείτισος λαίος, & cæt.

PRONOMEN.

Pronomen quoque tres habet declinationes.

PERSONÆ PRIMÆ.

- Num. { S. Εγώ, ἐμοῦ vel μου, ἐμοί vel μοι, ἐμέ vel με.
D. Νῶϊ vel νῶ, νῶν vel νῶν, νῶϊ vel νῶ.
P. Ημεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμαῖς. Ego, mei, & c.

PERSONÆ SECUNDÆ.

Pri-
ma
sūt na-
tina
tria,
hoc
modo

- Num. { S. Σύ, σοῦ, σοί, σε, σὺ.
D. Σφῶϊ vel σφῶ, σφῶν σφῶν, σφῶϊ σφῶ.
P. Υμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμαῖς. Tu, tui, & cæt.

PERSONÆ TERTIÆ.

- Num. { S. Ος, ἑ, οἱ, ἐ.
D. Σφῶέ σφέ, σφῶν σφῶν, σφῶέ σφέ.
P. Σφείς, σφῶν, σφῶν σφῶν, σφῶς. Ipse, & c.

Quæ deriuantur ex illis superioribus;

Εμός ἐμή ἐμόν, meus mea meum.

Σός σή σόν, tuus tua tuum.

Ὁς ἡ ὄν, suus sua suum:

Octo Νοίτερος νοίτερον νοίτερον, noster nostra nostrum, Duorum:

possi- Σφώτερος σφώτερον σφώτερον, vester vestra vestrum, Duorum:

dédi, Ημέτερος τέρα τερον, noster stra strū, Plur.

Υμέτερος τέρα τερον, vester stra strū, Plur.

Σφέτερος σφετέρα σφέτερον, suus sua suum,

secū } Οὗτος αὐτή τὸτο, hic hæc hoc:

d.e, } *Tria* } Ο ἡ τό, quem articulum præpositū vocāt:

demon- } Et ἐκεῖνος ἐκεῖνη ἐκεῖνο, ille illa illud.

strand, } Αὐτός αὐτή αὐτό, ipse ipsa ipsum:

Atq; re- } Et ὅς ἡ ὄ, quem articulum postpositum vo-

ferendi } cant, qui quæ quod.

duo, } Quæ omnia secūdam nominis declinationem

sequūtur, præposito ἰ in ἕτος & ὄ, quæ admodū anté.

Alterū } ὄ καὶ ἡ ἴς καὶ τὸ ἴ, ἴνος, ἴνη, ἴνα καὶ ἴ. &c. quis

interro- } quæ quod vel quid. Sed hoc fit etiam in-

gandi, } finitum, accētū in posteriori syllaba reman-

ente, pro aliquis aliqua quod vel quid.

Ter- } ὄ καὶ ἡ καὶ τὸ δεινα, τῷ δεινος, τῶν δεινῶν, τῶν καὶ τῶν

dua, } καὶ τὸ δεινα. & cæt. quidam quædam quod-

Alterū } dam. Dicitur etiam ὄ δεινα, τῷ δεινατος, τῶν δει-

infinitiū, } νατι. & ὄ δεινα, τῷ δεινα. & ὄ δεις, τῷ δεινος, τῶν δεινῶν,

& cæt. apud poetas.

Quæ tertiam ipsius quoque nominis declinationem sequuntur.

Porro vocandi casu omnia pronomina carent, demptis *σύ, ἐμός & ἴσος*.

Quæ in obliquis tantum flectuntur, hoc modo:

Ἐμῶν ἢ *ἔ, ἐμῶν* ἢ *ῶ, ἐμῶν* *ἰώ* ὁ, meipsum, mihi-
ipsum, meipsum meipsum:

Σεαυτῶν ἢ *ἔ, σεαυτῶν* ἢ *ῶ, σεαυτῶν* *ἰώ* ὁ, tuiipsum, tibi-
ipsum, teipsum teipsum teipsum: pro quo legitur etiã
per crasin *σαυτῶν* ἢ *ἔ, & cæt.*

Ἐαυτῶν ἢ *ἔ, ἐαυτῶν* ἢ *ῶ, ἐαυτῶν* *ἰώ* ὁ, suiipsum, sibi-
ipsum, seipsum seipsum seipsum: pro quo legitur
quoque per crasin aut aphæresin *αὐτῶν* ἢ *ἔ, & cæt.*

Triã
sunt
cõpo-
sita,

Quæ sanè omnia singulari numero tantum poti-
untur, excepto postremo, cuius plurimorum nu-
merus est *ἑαυτῶν*, *ἑαυτοῖς* *αἰς* *οἷς*, *ἑαυτοῖς* *ἀς* *ἀ*, nostrum
ipforum, vestrum ipforum, suiipforum, & c. Nam
ita quadrat in omnes personas, idque aliquando in
singulari, vt *ἑαυτῶν* & *ἑαυτόν*, tuiipsum & teipsum.
Veruntamen inueniuntur vel separatim *σφῶν* *αὐ-*
τῶν, *σφῶν* *αὐτοῖς* *σφῶν* *αὐταῖς* *σφῶν* *αὐτοῖς*, *σφῶν* *ἀς* *αὐ-*
τοῖς *σφῶν* *ἀς* *αὐταῖς* *σφῶν* *ἀς* *αὐταῖς*, pro *ἑαυτῶν*, *ἑαυτοῖς* *αἰς* *οἷς*, *ἑ-*
αυτοῖς *ἀς* *ἀ*. Præterea sæpe componuntur articuli,
vt *ὅστις* ἢ *τις* ὁ, *τι*, quicumque quicumque quodcun-
que, *ὅσπερ* ἢ *ὡς* ὁ, *ὡς*, qui quæ quod, & cæt.

V E R B V M.

V E R B O R V M barytonorum vnica est coniugatio: ex qua tres circumflexorum seu contractorum, & quatuor in μ desinentium oriuntur: quarum singulis singula coniugationes vocis patiendi & media subiiciuntur.

Tempo ra sunt quatuor	Præfens:	Imperfectum,	
			Præteritū,
	Aoristū,	Et plusquamperfectum:	
		Futurum,	Prius,
Et secundum:			
Primum,			
		Secundum,	
		Et paulò pòst futurum.	

E O R V M tres syllabæ potissimum attendi atque spectari debent, prima, penultima & vltima.

Temporis incremento augetur in præteritis, aoristis & paulò pòst futuris, quoties thema incipit ab α , ϵ , \omicron , $\alpha\iota$, $\alpha\upsilon$ & $\omicron\iota$ in quibus vertitur α & ϵ in η , & \omicron in ω , sed i semper subscripto, dum adest, vt $\acute{\alpha}\gamma\omega$, $\acute{\eta}\gamma\omega$, $\acute{\eta}\chi\alpha$, $\acute{\eta}\chi\omega$, $\acute{\eta}\xi\alpha$, $\acute{\eta}\xi\omega$, $\acute{\eta}\xi\omicron\mu\alpha$. Sic $\acute{\epsilon}\lambda\theta\acute{\iota}\omega$ $\acute{\eta}\lambda\theta\acute{\iota}\omega$, $\acute{\omicron}\pi\acute{\alpha}\zeta\omega$ $\acute{\omicron}\pi\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\acute{\alpha}\iota\rho\omega$ $\acute{\eta}\epsilon\omega$, $\acute{\alpha}\iota\lambda\acute{\iota}\zeta\omega$ $\acute{\eta}\iota\lambda\acute{\iota}\zeta\omega$, $\acute{\omicron}\iota\acute{\kappa}\acute{\iota}\zeta\omega$ $\acute{\omicron}\iota\acute{\kappa}\acute{\iota}\zeta\omega$. Quòd si ab alia vocali vel diphthongo inceperit thema, eadem erit prima omnium temporum syllaba, vt $\acute{\eta}\chi\acute{\epsilon}\omega$ $\acute{\eta}\chi\epsilon\omega$ $\acute{\eta}\chi\eta\kappa\alpha$, $\acute{\epsilon}\iota\lambda\acute{\epsilon}\omega$ $\acute{\epsilon}\iota\lambda\epsilon\omega$ $\acute{\epsilon}\iota\lambda\eta\kappa\alpha$, & cæt.

Item syllabæ incremento augetur in eisdem præteritis, aoristis & paulò pòst futuris, & præposito, quoties ipsum thema incipit à consonate, vt $\acute{\alpha}\pi\acute{\epsilon}\rho\omega$ $\acute{\epsilon}\pi\acute{\epsilon}\rho\omega$ $\acute{\epsilon}\pi\acute{\alpha}\rho\kappa\alpha$, $\acute{\zeta}\acute{\epsilon}\omega$ $\acute{\epsilon}\zeta\epsilon\omega$ $\acute{\epsilon}\zeta\eta\kappa\alpha$, & cæt. Verùm si breue aut anceps idem e fuerit, ipsa thematis consonans vel tenuis, si aspirata

spirata sit, repetetur initio perfecti, plusquamperfecti, & paulò post futuri, eidem rursus præposito ε in plusquamperfecto, ut τὸ πῶ τέτυφα ἐπιτύφῃ τετύφομαι, φαίνω πέφασκα ἐπεφάσκην πεφάσσομαι. At incrementa nusquam reperiuntur ultra modum indicandi, præterquam in perfecto, plusquamperfecto, & paulò post futuro, in quibus solū perfecti incrementū retinetur.

Eadem est in omnibus temporibus indicandi modi vocis agendi coniugationis barytonorum, atque in aliis modis & vocibus eiusdem coniugationis perpetuò retineri solet, ut τὸ πῶ ἐτυπῶν τέτυφα, & cæter.

Tamen in perfectis dissyllaborum habētium characteristicam immutabilem consonātem (μ dempra) diphthongum ex α vel ε, atque ipsum ε solum mutat in α, ut φαίρω πέφασκα, σπαίρω ἑσπαρκα, τέλλω ἑταλκα. Seruat autem in ipsis perfectis eandem characteristicam immutabilem non geminam, μ asciscente η, & ν in γ verso, ut ψάλλω ἑψαλκα, νέμω νενέμηκα, φαίρω πέφασκα, σπαίρω ἑσπαρκα. præter dissyllaba in φνω, πνω & ωω, cum desinētibus in μνω, quæ ν prorsus abiiciūt, ut κλείνω ἑκλεικα, κρίνω κέκρικα, θύνω τέθυκα, τέμνω τετέμηκα.

Item in prioribus aoristis habentium ipsam characteristicam immutabilem α in η, ε in φ, & αμ communiter in α, Atticè, in η cōmutat: sed nullā retinet immutabilem, ut ψάλλω ἑψηλα, τέλλω ἑτειλα, μιάνω ἑμίανα & ἑμίωα.

Deinde in secundis aor. habentium eandem characteristicam immutabilem, si dissyllaba sint, φ in α. si trisyllaba, in ε cōuertit, ut σπαίρω ἑσπαρον, ὀφείλω ὀφελον. Alioqui in ipsis aor. secundis ε, η, & ω in α mutat: atq; ab αμ & αβ subiūctā vocalem, ab φ & θ eā quæ est præpo-

sira reicit, vt δέρω ἔδραρον, λήβω ἔλαβον, τρώγω ἔτραγον, χράω ἔχραον, παύω ἔπαον, ἀκρύω ἤκροον, λείπω ἔλιπον, φύβω ἔφυβον. Atquitollit α & ε ex αω & εω, quoties aoristum secundum habent, vt μυκᾶω ἔμυκην, δουπέω ἔδουπον.

Præterea in futuris prioribus habentium eandem characteristicam immutabilem, neque illam quidem geminam, neque subiunctam diphthongi vocalem admittit, vt φάλλω φαλώ, & φαίνω φαινῶ.

Postremò in perfectis, prioribus aor. & prioribus futuris desinentiū in αω, εω & οω, proprias longas penè recipit, vt βοάω βεβόηκα ἑβόησα βοήσω, ποιέω πεποίηκα ἐποίησα ποιήσω, χευσῶ κεχρῦσκα ἐχρῦσσω χευσῶσω.

Porrò semper eadem est in perfectis & plusquamperfectis, vt ἔσαλκα & ἔσαλκην eademque in secundis aoristis & secundis futuris, vt ἔτυπον & τυπῶ.

In præterito imperfecto modi indicandi vocis agendi coniugationis barytonorum vocalem præsentis vertit in ον, vt τύπῳ ἔτυπον.

In præterito perfecto tota præsentis vertitur in κα, seruata immutabili cōsonāte, sicut in penultima diximus, vt ἄδα ἤκα, φάλλω ἔφαλκα. Demuntur autē βω, πῳ, πω & φω, quæ vertuntur in φα, vt λείβω λέλεφα, τύπῳ τέτυφα, τέρπῳ τέτερφα, γράφω γέγραφα: atque γω, κῳ, κω & χω, quæ, sicuti ζω aliquando, & αω vel πω ferè semper in χα mutātur, vt λέγω λέλεχα, ἠκῳ τέτεχα, πλέκω πέπλεχα, πρέχω τέτρεχα, παίζω πέπαιχα, ὀρύσσω ὀρύσσω ἄρυχα.

In plusquamperfecto α perfecti mutat in φν, τέτυφα ἔπειτυφην.

In aoristo priore κα eiusdem perfecti in σα, aut si

adsit consonans immutabilis, in α solum, atque
 $\phi\alpha$ in $\psi\alpha$, & $\chi\alpha$ in $\xi\alpha$ conuertit, vt $\acute{\omega}\mu\omicron\kappa\alpha$ $\acute{\omega}\mu\omicron\sigma\alpha$, $\acute{\epsilon}\sigma\alpha\lambda\chi\alpha$ $\acute{\epsilon}\sigma\epsilon\iota\lambda\alpha$, $\acute{\tau}\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$ $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\psi\alpha$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\chi\alpha$ $\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\xi\alpha$.

In aoristo secundo ipsius quoque presentis vo-
 calé mutat in \omicron , ablatis ν & τ ex definitibus in $\mu\omega$,
 $\kappa\iota\omega$ & $\pi\iota\omega$, atque versis ζ & ω vel η in γ , vbicunque
 prius aoristum habet ξ , & in δ , vbicunque habet σ ,
 vt $\acute{\tau}\acute{\epsilon}\mu\mu\omega$ $\acute{\epsilon}\tau\alpha\mu\omicron\nu$ vel $\acute{\epsilon}\tau\epsilon\mu\omicron\nu$, $\acute{\upsilon}\iota\kappa\iota\omega$ $\acute{\epsilon}\tau\epsilon\kappa\omicron\nu$, $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\iota\omega$ $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\omicron\nu$, $\acute{\omicron}\rho\acute{\upsilon}\alpha\sigma\tau\omega$ vel $\acute{\omicron}\rho\acute{\upsilon}\eta\omega$ $\acute{\acute{\omega}}\rho\upsilon\xi\alpha$ $\acute{\acute{\omega}}\rho\upsilon\gamma\omicron\nu$, $\phi\theta\acute{\alpha}\zeta\omega$ $\acute{\acute{\epsilon}}\phi\theta\epsilon\sigma\alpha$ $\acute{\acute{\epsilon}}\phi\theta\epsilon\delta\omicron\nu$.

In futuro priore α prioris aoristi mutat in ω , quod
 circumflectitur, vbi consonans immutabilis adest,
 vt $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\psi\alpha$ $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\psi\omega$, $\acute{\epsilon}\psi\eta\lambda\alpha$ $\psi\alpha\lambda\omega$.

In fut. sec. vertit \omicron secūdi aor. in $\acute{\omega}$, vt $\acute{\acute{\epsilon}}\tau\upsilon\pi\omicron\nu$ $\tau\upsilon\pi\acute{\omega}$.

vlti
 ma
 syllaba

Porro in modo imperandi eiusdē vocis & con-
 iugationis vocalem indicandi modi cum sequēte
 consonante, dum adest, mutat in ϵ , præterquā quod
 prius aoristū definit in \omicron , vt $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\iota\omega$ $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\iota\epsilon$, $\acute{\acute{\epsilon}}\tau\upsilon\psi\alpha$ $\acute{\acute{\epsilon}}\tau\upsilon\psi\omicron\nu$.

Similiter in modo optādi easdē indicandi modi
 literas mutat in $\omicron\iota\mu\iota$, nisi q̄ idem prius aoristū defi-
 nit in $\alpha\iota\mu\iota$, atq; accentus futuri secūdi manet in ea-
 dē syllaba, vt $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\iota\omega$ $\pi\iota\omicron\iota\mu\iota$, $\acute{\acute{\epsilon}}\tau\upsilon\psi\alpha$ $\psi\alpha\iota\mu\iota$, $\tau\upsilon\pi\acute{\omega}$ $\pi\acute{\omega}\pi\omicron\iota\mu\iota$.

Item in modo subiungendi ω retinet, aut alioqui
 easdem indicandi modi literas in ipsum conuertit,
 vt $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\iota\omega$ $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\iota\omega$, $\acute{\acute{\tau}}\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$ $\acute{\acute{\tau}}\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\omega$.

Denique in modo infinito easdē quoque literas
 mutat in ϕ , excepto perfecto & plusquamperfecto
 in $\acute{\acute{\epsilon}}\nu\alpha\iota$, cum aoristo priore in $\alpha\iota$, & accētū in penul-
 tima vtriusque, atque circumflexis aoristo secundo
 & secundo futuro, vt $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\iota\omega$ $\acute{\tau}\acute{\upsilon}\pi\iota\phi$, $\acute{\acute{\tau}}\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$ $\acute{\acute{\tau}}\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\acute{\acute{\epsilon}}\nu\alpha\iota$,
 $\acute{\acute{\epsilon}}\tau\upsilon\psi\alpha$ $\acute{\acute{\tau}}\acute{\upsilon}\psi\alpha\iota$, $\acute{\acute{\epsilon}}\tau\upsilon\pi\omicron\nu$ vel $\tau\upsilon\pi\acute{\omega}$ $\tau\upsilon\pi\acute{\acute{\epsilon}}\nu$.

EXEMPLVM VOCIS AGENDI

		Modi indicandi,			Imperandi,		
		Num.	Person. 1.	2.	3.	2.	3.
Tempus presens	S.		πῶ, πῆς, πῆ.			τύ	πῆ, πῆτων. πῆλον, πῆτων. πῆτε, πῆτων.
	D.	τύ	πῶμῶν, πῆτον, πῆτον.				
	P.		πῶμῶν, πῆτε, πῆσι.				
Impf.	S.		πῶν, πῆς, πῆ.			τύ	πῆ, πῆτων. πῆλον, πῆτων. πῆτε, πῆτων.
	D.	ἔτυ	πῶμῶν, πῆτον, πῆτιν.				
	P.		πῶμῶν, πῆτε, πῶν.				
Perfe.	S.		φᾶ, φᾶς, φᾶ.			τέτυ	φᾶ, φᾶτων. φᾶτον, φᾶτων. φᾶτε, φᾶτων.
	D.	τέτυ	φᾶμῶν, φᾶτον, φᾶτον.				
	P.		φᾶμῶν, φᾶτε, φᾶσι.				
Plus- q̄q̄.	S.		φῶν, φῶς, φῶ.			τύ	φῶν, φῶτων. φῶτον, φῶτων. φῶτε, φῶτων.
	D.	ἔτετύ	φῶμῶν, φῶτον, φῶτιν.				
	P.		φῶμῶν, φῶτε, φῶσι.				
Aor. 1.	S.		ῥᾶ, ῥᾶς, ῥᾶ.			τύ	ῥᾶν, ῥᾶτων. ῥᾶτον, ῥᾶτων. ῥᾶτε, ῥᾶτων.
	D.	ἔτυ	ῥᾶμῶν, ῥᾶτον, ῥᾶτιν.				
	P.		ῥᾶμῶν, ῥᾶτε, ῥᾶν.				
Aor. 2.	S.		πῶν, πῆς, πῆ.			τύ	πῆ, πῆτων. πῆτον, πῆτων. πῆτε, πῆτων.
	D.	ἔτυ	πῶμῶν, πῆτον, πῆτιν.				
	P.		πῶμῶν, πῆτε, πῶν.				
Fut. 1.	S.		ῥᾶ, ῥᾶς, ῥᾶ.			τύ	ῥᾶν, ῥᾶτων. ῥᾶτον, ῥᾶτων. ῥᾶτε, ῥᾶτων.
	D.	τύ	ῥᾶμῶν, ῥᾶτον, ῥᾶτον.				
	P.		ῥᾶμῶν, ῥᾶτε, ῥᾶσι.				
Fut. 2.	S.		πῶ, πῆς, πῆ.			τύ	πῆ, πῆτων. πῆτον, πῆτων. πῆτε, πῆτων.
	D.	τύ	πῶμῶν, πῆτον, πῆτον.				
	P.		πῶμῶν, πῆτε, πῶσι.				

CONIVGATIONIS BARYTONORVM, π'ήλω.

Optandi,

Subiungendi,

Infiniti,

1.

2.

3.

1.

2.

3.

τύ { ποιμι, ποίσις, ποι. }
 { ποιμην, ποιήτων, ποιήτιω. }
 { ποιμην, ποιήτε, ποιήεν. }

τύ { π'ω, π'ήσις, π'η. }
 { π'ωμην, π'ητων, π'ητων. } τυ π'ήψ.
 { π'ωμην, π'ητε, π'ωσι. }

τετύ { φοιμι, φοίσις, φοί. }
 { φοιμην, φοίτων, φοίτιω. }
 { φοιμην, φοίτε, φοίεν. }

τετύ { φω, φήσις, φη. }
 { φωμην, φητων, φητων. } τετυ φέναι.
 { φωμην, φητε, φωσι. }

τύ { ψαμι, ψασις, ψα. }
 { ψαμην, ψατων, ψατιω. }
 { ψαμην, ψατε, ψαεν. }

τύ { ψω, ψήσις, ψη. }
 { ψωμην, ψητων, ψητων. } τυ ψα.
 { ψωμην, ψητε, ψωσι. }

τύ { ποιμι, ποίσις, ποι. }
 { ποιμην, ποιήτων, ποιήτιω. }
 { ποιμην, ποιήτε, ποιήεν. }

τύ { πω, πήσις, πη. }
 { πωμην, πητων, πητων. } τυ πείν.
 { πωμην, πητε, πωσι. }

τύ { ψοιμι, ψοίσις, ψοί. }
 { ψοιμην, ψοιήτων, ψοιήτιω. }
 { ψοιμην, ψοιήτε, ψοιήεν. }

τυ ψήψ.

τυ { ποίμι, ποίσις, ποί. }
 { ποίμην, ποίήτων, ποίήτιω. }
 { ποίμην, ποίήτε, ποίήεν. }

τυ πείν.

D iij

Prima persona duorum & plurimorum eadem est, quoties in $\mu\delta$ terminatur.

Secunda item & tertia duorum pares sunt, quoties tertia plurimorum terminatur in ι vel α . Alioqui tertia desinit in ω .

Personis in ϵ vel ι desinentibus ν solet etiam addi sequente vocali, ut $\epsilon^{\iota}\tau\upsilon\pi\lambda\epsilon\nu$, & $\tau\acute{\epsilon}\pi\lambda\iota\sigma\acute{\iota}\nu\ \alpha\upsilon\tau\acute{\omicron}\nu$.

Nusquam reperitur paulò pòst futurum tempus, nisi in voce patiendi huius coniugationis.

Prima persona omnino deest imperandi modo.

Futura quoque eidem & subiungendi modo desunt: sed eorum vice funguntur aorista.

Vltra modum indicandi semper est eadem vox præsentis & imperfecti, eademque perfecti & plusquamperfecti.

Coniugationes ultra modum infinitum non progrediuntur.

Modi indicandi præsens & imperfectum ex agentibus suis, ω in $\omicron\mu\alpha$, & $\omicron\nu$ in $\acute{\omicron}\mu\iota\omega$ conuerso, formantur, ut $\tau\acute{\upsilon}\pi\lambda\omega$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\lambda\omicron\mu\alpha$, $\epsilon^{\iota}\tau\upsilon\pi\lambda\omicron\nu$ $\epsilon^{\iota}\tau\upsilon\pi\lambda\acute{\omicron}\mu\iota\omega$.

Perfectū patiendi, vltima sui agentis syllaba etiā in $\mu\alpha$ conuersa, fit, ut $\beta\epsilon\beta\acute{\omicron}\nu\kappa\alpha$ $\beta\epsilon\beta\acute{\omicron}\nu\mu\alpha$. Sed μ ex Φ , aut ex $\gamma\kappa$ geminatur: ex χ , assumit ante se γ , ex κ , assumit etiā σ ferè, quoties thema characteristicam consonantem non immutabilem, aut vocalem in ipso perfecto agente correptam habet, ut $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\Phi\alpha$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\alpha$, $\pi\acute{\epsilon}\Phi\alpha\lambda\kappa\alpha$ $\pi\acute{\epsilon}\Phi\alpha\mu\mu\alpha$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\chi\alpha$ $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\mu\alpha$, $\pi\acute{\epsilon}\iota\theta\alpha$ $\pi\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota\kappa\alpha$ $\pi\acute{\epsilon}\pi\epsilon\iota\sigma\mu\alpha$, $\gamma\acute{\epsilon}\lambda\acute{\alpha}\omega$ $\gamma\acute{\epsilon}\lambda\acute{\alpha}\kappa\alpha$ $\gamma\acute{\epsilon}\lambda\acute{\alpha}\sigma\mu\alpha$.

Deinde huius syllaba *μαι* in *μιω* cōuerfa, fit plusquamperfectum, vt *τέτυμαι ἐπέτυμην*. Vtrunque verò in media voce, vt in agente, omnibus in modis formatur, repetita characteristica vocali thematis, aut alioqui consonante aoristi secundi agentis, vt *λύω λέλυκα λέλυα ἐλελύην, φράζω πέφρακα ἐφραδον πέφραδα ἐπέφραδειν*. Verùm e thematis dissyllabi conuertitur in *ο*, & *φ* in *οι*, vt *λέγω λέλογα ἐλελόγειν, πείθω πέποιθα ἐπεποίθειν*. *αι* similiter cōuertitur in *η*, & interdum *α* & *ε* in *η*, vt *φαίρω πέφραειν, ἀλλάω τέθηλα ἐτέθηλιν, μέμνηα ἐμεμήλην*.

Vox
patiē-
di est
media
sic fi-
unt:

Aoristum prius patiendi fit, *αι* personæ tertiæ perfecti patientis in *ιω* versa, atque *κ. π. τ.* in aspiratas: sed medium agēti suo *μιω* apposito, gignitur, vt *τέτυμαι ἐτύφθην, ἐτύψα ἐτύψαμι*.

Aoristum secundum patiendi, *ον* sui agentis in *ιω* verso, fit: atqui medium, eodem in *ομιω* permutato, nascitur, vt *ἐτύπον ἐτύπην & ἐτύποιμι*.

Futurum primum patiendi formatur ex persona secunda prioris aoristi eiusdem vocis, *ομαι* addito: medium autem, *ω* sui agentis futuri in ipsum *ομαι* conuerso, procreatur, vt *ἐτύφθης τυφθήσομαι, τύψω τύψομαι*.

Futurum secundum patiendi formatur similiter ex persona secunda aoristi secundi eiusdem vocis, *ομαι* addito: & medium quoque, *ω* sui agentis futuri in *εμαι* cōuerso, procreatur, vt *ἐτύπης τυπήσομαι, τυπῶ τυπούμαι*.

Paulò pòst futurum ex persona secunda perfecti sui patientis, αἰ in ομεῖ conuerso, nascitur, vt τέτυφαί τετύφομαι.

Modi imperandi praesens & imperfectum ex indicantis imperfecti sui persona secunda fiunt, vt ἐτύπτε τύπτε.

Perfectum & plusquamperfectum vocis patiendi fiunt etiam ex secunda persona sui plusquamperfecti indicantis, vt ἐτέτυψο τέτυψο.

Aorista quoque fiunt ex secunda persona suorum indicantium, σ in η vel τι, in voce patiendi: atque ω in αι, & ς in ς in voce media conuersis, vt ἐτύφθης τύφθητι, ἐτύπης τύπητι, ἐτύψω τύψαι, ἐτύπου τυποῦ.

Modi optandi tempora oriuntur ex suorum indicantium persona prima, penultima vocali vel diphthongo cum vltima syllaba in οίμω conuersa, vt τώπιομαι τυπώιμω, & cæt.

Perfectum tamen & plusquamperfectum vocis patiendi formantur in verbis quæ contrahi solent, vltima suorum indicantium syllaba (dum μ longam vocalem sequitur) in μω etiam conuersa, sed penultima subscripto, vt βοάομαι βοῶμαι βεβῶμαι βεβῶμαι. atque in aliis per participium suum & verbum εἰμί hîc & in subiungēdi modo per periphrasin efferuntur, sicut eorundem temporum persona tertia plurimorum indicandi modi, quoties tertia singulorū in ται purum non desinit, vt τετυμμένος εἶπω, τετυμμένος ᾶ, & cæt.

Aorista suis indicantibus ῥ ante ω tantum interponunt

nunt in voce patiendi, atque in diphthongo ante *μλω* in voce media, vt *ἐτύφθλω τυφθίλω*, *ἐτύπην τυπίλω*, *ἐτυλάμλω τυλάμλω*, *ἐτυπόμλω τυποίμλω*.

Modi subiugendi præsens & imperfectum ex suis indicantibus, penultima vocali cum vltima syllaba in *ωμω* conuersa, fiunt: quomodo perfectum & plusquamperfectum vocis patiendi in verbis, quæ contrahi solent, formantur in *ῶμω*, vt *τύπλωμω τυπίλωμω*, *βεβόλωμω βεβοῶμω*.

Aorista patiendi solùm mutant *ω* suorum indicantium in *ῶ*: sed media, sicut præsens & imperfectum prorsus fiunt, vt *ἐτύφθλω τυφθῶ*, *ἐτύπην τυπῶ*, *ἐτυλάμλω τυλάμωμω*, *ἐτυπόμλω τυπόμωμω*.

Denique modi infiniti tempora fiunt ex suorum indicantium persona secunda plurium, *ε* in *ω* commutato, vt *τύπλωδε τυπίλωδα*, & cæt.

Tamen aorista patiendi tertiæ personæ singulari suorum indicantium *ω* tantùm apponunt, vt *ἐτύφθη τυφθῶω*, *ἐτύπη τυπῶω*, accentu, sicut in perfecto & plusquamperfecto, in penultimã syllabam translato.

EXEMPLVM VOCIS PATIENDI

		Modi indicandi,			Imperandi,	
	Num.	Person. 1.	2.	3.	2.	3.
Temp. pres. presens	S.	πιόμα, πη,	πέται.		τύ	πια, πιάδω.
	D.	τύ	πίομεθον, πιαδον,	πιαδον.		πιαδον, πιάδων.
	P.	πίομεθα, πιαδε,	πιονται.			πιαδε, πιάδω ^ε .
Impf.	S.	πίομιω, πια,	πιατο.		τύ	
	D.	έτυ	πίομεθον, πιαδον,	πιαδίω.		
	P.	πίομεθα, πιαδε,	πιοντο.			
Perfe.	S.	μμαι, ψαι,	πια.		τέτυ	ψα, φτω.
	D.	τέτυ	μμεθον, φθον,	φθον.		φθον, φθων.
	P.	μμεθα, φθε,	μμένοι εισί.			φθε, φθω ^ε .
Plus- q̄pfe.	S.	μμιω, ψα,	πια.		τέτυ	
	D.	έτετύ	μμεθον, φθον,	φθιω.		
	P.	μμεθα, φθε,	μμένοι ψσί.			
Aor. 1.	S.	φθιω, φθης,	φθι.		τύ	φθιτι, φθίτω.
	D.	έτύ	φθιμιω, φθιτον,	φθίτιω.		φθιτον, φθίτων.
	P.	φθιμιω, φθιτε,	φθισιω.			φθιτε, φθίτω ^ε .
Aor. 2.	S.	πιην, πης,	πιη.		τύ	πιητι, πήτω.
	D.	έτύ	πιμιω, πιτον,	πήτιω.		πιτον, πήτων.
	P.	πιμιω, πιτε,	πισιω.			πιτε, πήτω ^ε .
Fut. 1.	S.	φθίσομαι, φθήσῃ,	φθήσεται.		τύ	
	D.	τυ	φθισόμεθον, φθήσεαδον,	φθήσεαδον.		
	P.	φθισόμεθα, φθήσεαδε,	φθήσονται.			
Fut. 2.	S.	πήσομαι, πήσῃ,	πήσεται.		τύ	
	D.	τυ	πήσόμεθον, πήσεαδον,	πήσεαδον.		
	P.	πήσόμεθα, πήσεαδε,	πήσονται.			
Paul. p. fut.	S.	ψομαι, ψῃ,	ψεται.		τύ	
	D.	τέτυ	ψόμεθον, ψαδον,	ψαδον.		
	P.	ψόμεθα, ψαδε,	ψονται.			

CONIVGATIONIS BARYTONORVM, π'ήρωμα.

Opandi,

Subiungendi,

Infiniti,

1. 2. 3.

1. 2. 3.

τυ { π'οίμην, π'οιο, π'οιτο.
π'οίμεθον, π'οιαθον, π'οιάθην.
π'οίμεθα, π'οιαθε, π'οιωντο. }

τύ { π'ωμαι, π'η, π'ηται.
π'ώμεθον, π'ηθον, π'ηθον.
π'ώμεθα, π'ηθε, π'ωνται. } τυ π'ε-
αθαι.

τετυ { μ'ένος είην, είης, είη.
μ'ένω είημεθον, είηθον, είηθην.
μ'ένοι είημεθον, είηθε, είησθον. }

τετυ { μ'ένος ω, ης, η.
μ'ένω ωμεθον, ηθον, ηθον.
μ'ένοι ωμεθον, ηθε, ωσι. } τετύ-
φθαι.

τυ { φ'είην, φ'είης, φ'είη.
φ'είημεθον, φ'είηθον, φ'είηθην.
φ'είημεθον, φ'είηθε, φ'είησθον. }

τυ { φ'ῶ, φ'ῶς, φ'ῶ.
φ'ῶμεθον, φ'ῶθον, φ'ῶθον.
φ'ῶμεθον, φ'ῶθε, φ'ῶσι. } τυ φ'ῆ-
ναι.

τυ { π'είην, π'είης, π'είη.
π'είημεθον, π'είηθον, π'είηθην.
π'είημεθον, π'είηθε, π'είησθον. }

τυ { πῶ, πῶς, πῶ.
πῶμεθον, πῶθον, πῶθον.
πῶμεθον, πῶθε, πῶσι. } τυ πῆ-
ναι.

τυ { φ'ησοίμην, φ'ησοιο, φ'ησοιτο.
φ'ησοίμεθον, φ'ησοιαθον, φ'ησοιάθην.
φ'ησοίμεθα, φ'ησοιαθε, φ'ησοιωντο. }

τυ φ'η-
σεαθαι.

τυ { π'ησοίμην, π'ησοιο, π'ησοιτο.
π'ησοίμεθον, π'ησοιαθον, π'ησοιάθην.
π'ησοίμεθα, π'ησοιαθε, π'ησοιωντο. }

τυ πῆ-
σεαθαι.

τετυ { ψ'οίμην, ψ'οιο, ψ'οιτο.
ψ'οίμεθον, ψ'οιαθον, ψ'οιάθην.
ψ'οίμεθα, ψ'οιαθε, ψ'οιωντο. }

τετύ-
ψ'αθαι.

E X E M P L V M V O C I S M E D I Æ

		Modi indicandi,			Imperandi,		
		Num.	Person. 1.	2.	3.	2.	3.
Aor. 1	S.		ἴαμι, ἴα,	ἴατο.	τί	ἴαι, ἴάσθε.	
	D. ἐτύ		ἴαμενον, ἴασον, ἴάσθω.			ἴασον, ἴάσθων.	
	P.		ἴαμεθα, ἴαθε, ἴατο.			ἴαθε, ἴάσθε.	
Aor. 2	S.		πέμι, που,	πέτο.	τυ	πού, πέαθω.	
	D. ἐτύ		πέμενον, πέασον, πέασθω.			πέασον, πέασθων.	
	P.		πέμεθα, πέαθε, ποντο.			πέαθε, πέασθε.	
Fut. 1.	S.		ἴομαι, ἴη,	ἴεται.	τι		
	D. τυ		ἴομενον, ἴεσον, ἴεσον.				
	P.		ἴομεθα, ἴεθε, ἴονται.				
Fut. 2.	S.		ποιῶμαι, πεί,	πέεται.	τυ		
	D. τυ		ποιόμενον, πείσον, πείσον.				
	P.		ποιόμεθα, πείθε, ποιῶται.				

Porro verbum medium est, quod ex agente deductū non modò partim agere & partim pati significat, sed etiam partim vocis agendi & partim vocis patiendi coniugationem sequitur. Hic enim præsens & imperfectum eadem sunt, quæ in voce patiendi: atque perfectum & plusquamperfectum eandem coniugationis formã, quam in voce agendi habet, hunc in modum: præsens τῦπιομαι, τῦπιη, τῦπιε. Imperf. ἐτύπιμι, ἐτύπις, ἐτύπιτο. Perf. τέτυπα, τέτυπας, τέτυπε. Plusquamperf. ἐτετύπων, ἐτετύπεις, ἐτετύπει, & c. Quæ propterea quod ex superioribus satis cognita sunt, in exemplo coniugationis non posuimus. Reliqua verò coniugauimus: quia licet patiendi formam vel maximè retineant, eam tamen non omnino sequuntur.

Singularum verò personarum variæ derivationes, variæque accentus in singulis coniugationibus perpetuò obseruentur: ubi sanè ipsi accentus ad antepenultimam syllabam ferè semper ascendunt, nisi necessariò in penultima retineantur.

CONIUGATIONIS BARYTONORVM, τῆσδε.

Optandi,

Subiungendi,

Infiniti,

	1.	2.	3.		1.	2.	3.	
τυ	ψάμνω,	ψάσο,	ψάστο.	}	ψάμνη,	ψή,	ψήται.	} ἴψα αται.
	ψάμενον,	ψάσον,	ψάσθω.		ψάμενον,	ψήσον,	ψήσον.	
	ψάμεθα,	ψάσθε,	ψάστω.		ψάμεθα,	ψήσθε,	ψήστω.	
τυ	ποίμνω,	ποίη,	ποίητο.	}	ποιμή,	πη,	πηται.	} τυπέ αται.
	ποιμέμον,	ποισον,	ποιάθω.		ποιμέμον,	πησον,	πησον.	
	ποιμέθα,	ποισθε,	ποιήτω.		ποιμέθα,	πησθε,	πηήτω.	
τυ	ψοίμνω,	ψοίσο,	ψοίστο.	}				} ἴψα αται.
	ψοίμενον,	ψοίσον,	ψοίαθω.					
	ψοίμέθα,	ψοίσθε,	ψοιήτω.					
τυ	ποιίμνω,	ποιίσο,	ποιίστο.	}				} ἴψα αται.
	ποιίμενον,	ποιίσον,	ποιίαθω.					
	ποιίμέθα,	ποιίσθε,	ποιιήτω.					

VERBA CONTRACTA.

Verba contracta siue circumflexa, fiunt ex desinētibz in αω, εω, & οω vnde triplex coniugādi ratio his verbis exorta est. Verūtāmē eorum tempora omnia superiorem coniugationem sequūtur, vt- pote cuius sunt, quoties in vsu reperiuntur: prāter praesens & im- perfectum, quae sola contractionem patiuntur, idque in omni vo- ce, modo, & participio, hunc in modum:

{
Cōtra
hitur

 α in seipsum ante quanlibet vocalem vel diphthongum:
 praeter ο & ω, cum quibus in ω contrahitur, subscripto,
 & υ ablato, quoties adsunt.
 ε ante ε, in ει ante ο, in υ' atque aliās in sequentem vocalem
 vel diphthongum.
 ο ante η & ω, in ω' ante ε, ο, υ, & ante ει modi infiniti, in υ' at-
 que aliās semper in οι.

E X E M P L V M Vocis agendi primæ

Modi indicandi,

Imperandi;

		ᾶ	ᾶς	ᾶ		α	ἄτω
	S.	ἄω,	ἄς,	ἄ.		αε,	ἄετω.
Præsens	D. βο	ᾶν	ᾶν	ᾶν	}	ᾶν	ἄτων.
		ἄων,	ἄτων,	ἄτων.		ἄτων.	
		ᾶν	ᾶτε	ᾶσι		ᾶσι	ἄτων.
P.	ἄων,	ἄετε,	ἄσι.		ᾶσι	ἄτων.	
	S.	ων	ας	α		αε	ἄτων.
Imperfect.	D. ἔβο	ᾶν	ᾶν	ἄτω	}	ᾶν	ἄτων.
		ἄων,	ἄτων,	ἄτων.		ἄτων.	
		ᾶν	ᾶτε	ων		ᾶσι	ἄτων.
P.	ἄων,	ἄετε,	ων.		ᾶσι	ἄτων.	

E X E M P L V M Vocis patiendi ἢ media primæ

		ᾶμαι	ᾶ	ᾶται		ᾶ	ἄδω
	S.	ἄμαι,	ἄη,	ἄται.		ᾶ	ἄδω.
Præsens	D. βο	ἄμεν	ᾶδον	ᾶδον	}	ᾶδον	ἄδων.
		ἄμενον,	ἄδων,	ἄδων.		ἄδων.	
		ἄμεν	ᾶτε	ᾶσι		ᾶσι	ἄδων.
P.	ἄμενον,	ἄδετε,	ἄδονται.		ᾶσι	ἄδων.	
	S.	ᾶμαι	ᾶ	ᾶται		ᾶ	ἄδω.
Imperfect.	D. ἔβο	ᾶν	ᾶν	ἄτω	}	ᾶν	ἄδων.
		ἄμαι,	ἄδω,	ἄδω.		ἄδων.	
		ᾶν	ᾶτε	ᾶσι		ᾶσι	ἄδων.
P.	ἄμαι,	ἄδετε,	ἄδοντο.		ᾶσι	ἄδων.	

E X E M P L V M Vocis agendi secundæ

		ᾶ	ἔς	ἔ		ει	ἔτω
	S.	ἔω,	ἔς,	ἔ.		ει	ἔτω.
Præsens	D. ποι	ἔω	ἔω	ἔω	}	ἔω	ἔτων.
		ἔων,	ἔτων,	ἔτων.		ἔτων.	
		ἔω	ἔτε	ἔσι		ἔσι	ἔτων.
P.	ἔων,	ἔετε,	ἔσι.		ἔσι	ἔτων.	
	S.	ων	εις	ει		ει	ἔτων.
Imperfect.	D. ἔποι	ἔω	ἔω	ἔτω	}	ἔω	ἔτων.
		ἔων,	ἔτων,	ἔτων.		ἔτων.	
		ἔω	ἔτε	ων		ἔσι	ἔτων.
P.	ἔων,	ἔετε,	ων.		ἔσι	ἔτων.	

CONIUGATIONIS CONTRACTORVM, βοάω βοάω.

Optandi,

Subiungendi,

Infiniti.

βο	ῶμι	ῶς	ῶ	}	βο	ᾶω	ᾶς	ᾶ	}	αν	βοάων.
	δοίμι	δοίς,	δοί.			ᾷω,	ᾷς,	ᾷ.			
	ῶιδμ	ῶιδν	ῶιδν			ᾷιδμ	ᾷιδν	ᾷιδν			
	δοίμεν,	δοίτον,	δοίτων.			ᾷωμεν,	ᾷήτον,	ᾷήτων.			
	ῶιδμ	ῶιδτε	ῶιδεν.			ᾷωμεν	ᾷήτων	ᾷήσι.			
	δοίμεν,	δοίτε,	δοίεν.			ᾷωμεν,	ᾷήτων,	ᾷώσι.			

RELIQVA TEMPORA SVNT,

* Perfectum βεβόηκα. plusquamperfect. ἐβεβόηκα. βεβόηκα. βεβόηκαμι. βεβόηκα. βεβόηκαται. Aor. 1. ἐβόησα. βόησον. βόησαμι. βόησω. βόησται. Fut. 1. βόησω. βόησται. βόησιν. Aor. verò. 2. fut. & p. medium in usu non sunt in duabus prioribus harum coniugationum, quoties thema iam contractione affectu definit in adhuc purum, aut monosyllabum est: præter ἔω ἔω, & ἄνω ἄνω, quorum aorista 2. sunt ἔγει & ἔπαν. Sed in tertia omnino in usu non sunt.

CONIUGATIONIS contractorum, βοάομαι, βοῶμαι.

βο	ῶμι	ῶς	ῶ	}	βο	ᾶμαι	ᾶ	ᾶται	}	αται	βοάει
	δοίμεν,	δοίω,	δοίτω.			ᾷμαι,	ᾷ,	ᾷται.			
	ῶμεθον	ῶιδον	ῶιδτω			ᾷμεθον	ᾷιδον	ᾷιδται			
	δοίμεθον,	δοίειδον,	δοίειδτω.			ᾷμεθον,	ᾷειδον,	ᾷειδται.			
	ῶμεθα	ῶιδε	ῶιδτω			ᾷμεθα	ᾷειδε	ᾷειδται			
	δοίμεθα,	δοίειδε,	δοίειδτω.			ᾷμεθα,	ᾷειδε,	ᾷειδται.			

RELIQVA VOCIS PATIENDI,

* Perfect. βεβόημαι. Plusquamperfect. ἐβεβόημαι. βεβόησο. βεβόημαι. βεβόημαι. βεβόημαι. Aor. 1. ἐβόηθην. βόηθη. βόηθημι. βόηθω. βόηθηται. Fut. 1. βόηθησομαι. βόηθησομαι. βόηθησθε. Paul. p. fut. βεβόησμαι. βεβόησομαι. βεβόησθε. Vocis media, Aor. 1. ἐβόησθην. βόησθαι. βόησθην. βόησθαι. βόησθαι.

CONIUGATIONIS contractorum, πείω πείω.

ποι	οῖμι	οῖς	οῖ	}	ποι	ᾷω	ᾷς	ᾷ	}	ειν	ποιέειν.
	εοίμι,	εοίς.	εοί.			ᾷω,	ᾷς,	ᾷ.			
	οῖιδμ	οῖιδν	οῖιδν			ᾷιδμ	ᾷιδν	ᾷιδν			
	εοίμεν,	εοίτον,	εοίτων.			ᾷωμεν,	ᾷήτον,	ᾷήτων.			
	οῖιδμ	οῖιδτε	οῖιδεν.			ᾷωμεν	ᾷήτων	ᾷήσι.			
	εοίμεν,	εοίτε,	εοίεν.			ᾷωμεν,	ᾷήτων,	ᾷώσι.			

* Perf. πεποιήκα. Plusquamperf. ἐπεποιήκα. πεποιήκα. πεποιήκαμι. πεποιήκα. πεποιήκαται. Aor. 1. ἐποίησα. ποιήσον. ποιήσαμι. ποιήσω. ποιήσται. Fut. 1. ποιήσω. ποιήσται. ποιήσιν.

EXEMPLVM Vocis patiendi & mediae, secunda

Modi indicandi,

Imperandi,

Praesens	S.	οὔμαι ἦ έομαι, έη, έεται.	ποι	S. ἔ έξ, έείπω. D. έείπων, έείπων. P. έείπα, έείπατε, έείπονται.
	D.	οὔμεθον έείδον, έείδον, έείδων.		
	P.	οὔμεθα έείδατε, έείδονται.		
Imperfect.	S.	οὔμιω ἔ έομιω, έξ, έετο.	ποι	D. έείπων, έείπων, έείδιω. P. έείπατε, έείπατε, έείποντο.
	D.	οὔμεθον έείδον, έείδον, έείδιω.		
	P.	οὔμεθα έείδατε, έείδατε, έείποντο.		

EXEMPLVM vocis agendi tertia

Praesens	S.	σοῖ σοῖς σοῖ σώ, σός, σός.	χρῦ	S. σοῦ σός, σοῦέτω. D. σοῦτον, σοῦτον, σοῦέτων. P. σοῦμι σοῦτε σοῦσι σόμεν, σέτετε, σόσσι.
	D.	σοῦμι σοῦτον, σοῦτον, σοῦέτων.		
	P.	σοῦμι σοῦτε σοῦσι σόμεν, σέτετε, σόσσι.		
Imperfect.	S.	σου σοῖς σου σον, σόες, σόε.	χρῦ	D. έείπων, έείπων, έείδιω. P. έείπατε, έείπατε, έείποντο.
	D.	σοῦμι σοῦτον, σοῦτον, σοῦέτων.		
	P.	σοῦμι σοῦτε σου σόμεν, σέτετε, σόν.		

EXEMPLVM vocis patiendi & mediae tertia

Praesens	S.	σοῦμαι σοῖ σοῦται σόμεν, σή, σέται.	χρῦ	S. σοῦ σός, σοῦέτω. D. σοῦτον, σοῦτον, σοῦέτων. P. σοῦμι σοῦτε σοῦσι σόμεν, σέτετε, σόνται.
	D.	σοῦμεθον σοῦδον, σοῦδον, σοῦέτων.		
	P.	σοῦμεθα σοῦδατε, σοῦνται.		
Imperfect.	S.	σοῦμιω σοῦ σοῦτο σόμεν, σός, σέτο.	χρῦ	D. έείπων, έείπων, έείδιω. P. έείπατε, έείπατε, έείποντο.
	D.	σοῦμεθον σοῦδον, σοῦδον, σοῦέτων.		
	P.	σοῦμεθα σοῦδατε, σοῦντο.		

CONIVGATIONIS *contractorum, ποιέομαι ποιέομαι.*

Operandi,

Subiungendi,

Infiniti,

ποι	}	οίμην	οἶο	οἶτο	}	ποι	}	ᾠμαι	ἦ	ἦται	}	ποιέειν
		εοίμην, εοἶο,	εοἶτο.	ἔωμαι, ἐῆ,				ἐῆται.				
		οἶμεθον οἶδον οἶδιον	}	ᾠμεθον ἦδον ἦδιον				}	ποιέειν			
		εοἶμεθον, εοἶαθον, εοἶαθον.		εᾠμεθον, ἐῆαθον, ἐῆαθον.								
οἶμεθα οἶθε οἶντο	}	ᾠμεθα ἦθε ᾠνται	}	ποιέειν								
εοἶμεθα, εοἶαθε, εοἶντο.		εᾠμεθα, ἐῆαθε, ἐῶνται.										

* VOCIS PATIENDI,

* Perfect. πεποιήμαι. Plusquamperfect. ἐπεποιήμην. πεποιήσο. πεποιήμην. πεποιώμαι. πεποιήσθαι. Aor. I. ἐποίηθην. ποιήθητι. ποιήθει. ποιήθην. ποιήθησθε. Fut. I. ποιήσεται. ποιήσονται. ποιήσεται. Paul. po. fut. πεποιήσμαι. πεποιήσμεν. πεποιήσθε. Vocis media, Aor. I. ἐποίησάμην. ποιήσασθε. ποιήσασθαι. Fut. I. ποιήσασθαι. ποιήσασθαι.

CONIVGATIONIS *contractorum, χευσάω χευσάω.*

χευ	}	σῶμι	σῶς	σῶ	}	χευ	}	σῶ	σῶς	σῶ	}	χευσάω
		σῶμι, σῶς,	σῶ.	σῶ, σῶς,				σῶ.				
		σῶμεθον σῶμεθον σῶμεθον	}	σῶμεθον σῶμεθον σῶμεθον				}	χευσάω			
		σῶμι, σῶμι, σῶμι.		σῶμεθον, σῶμεθον, σῶμεθον.								
σῶμεθα σῶτε σῶτε	}	σῶμεθα σῶτε σῶτε	}	χευσάω								
σῶμι, σῶμι, σῶμι.		σῶμεθα, σῶτε, σῶσι.										

* Perfect. κεχυσάω. Plusquamperfect. ἐκεχυσάω. κεχυσάω. κεχυσάωμαι. κεχυσάωμαι. κεχυσάωμαι. Aor. I. ἐχυσάω. χευσάω. χευσάω. χευσάω. χευσάω. Fut. I. χευσάω. χευσάω. χευσάω. χευσάω.

CONIVGATIONIS *contractorum, χευσάομαι χευσάομαι.*

χευ	}	σῶμι	σῶο	σῶτο	}	χευ	}	σῶμαι	σῶ	σῶται	}	χευσάομαι
		σῶμι, σῶο,	σῶτο.	σῶμαι, σῶ,				σῶται.				
		σῶμεθον σῶμεθον σῶμεθον	}	σῶμεθον σῶμεθον σῶμεθον				}	χευσάομαι			
		σῶμι, σῶμι, σῶμι.		σῶμαι, σῶμαι, σῶμαι.								
σῶμεθα σῶθε σῶτε	}	σῶμεθα σῶθε σῶτε	}	χευσάομαι								
σῶμι, σῶμι, σῶμι.		σῶμαι, σῶμαι, σῶται.										

* VOCIS PATIENDI,

* Perf. κεχυσάομαι. Plusquamperf. ἐκεχυσάομαι. κεχυσάομαι. κεχυσάομαι. κεχυσάομαι. κεχυσάομαι. Aor. I. ἐχυσάομαι. χευσάομαι. χευσάομαι. χευσάομαι. χευσάομαι. Fut. I. χευσάομαι. χευσάομαι. χευσάομαι. χευσάομαι. Paul. po. fut. κεχυσάομαι. κεχυσάομαι. κεχυσάομαι. Vocis media, Aor. I. ἐχυσάομαι. χευσάομαι. χευσάομαι. χευσάομαι. χευσάομαι. Fut. I. χευσάομαι. χευσάομαι. χευσάομαι.

Verba in μ fiunt etiam ex barytonis in $\alpha\omega, \epsilon\omega, \omicron\omega$, & $\upsilon\alpha$ quorum coniugationes sunt quatuor pro numero characterificarum ipsorum thematum, $\alpha, \epsilon, \omicron$ & υ sed tempora tantum tria, præsens, imperfectum, & aoristum secundum in voce agendi & media: atque quatuor in voce patiendi, præsens, imperfectum, perfectum, & plusquamperfectum. Nam reliqua sunt ipsorum barytonorum, neque secus eorum sequuntur coniugationem, atque diximus in contractis, quotiescunque sunt in usu. Cæterum desinentia in $\upsilon\mu$ non coniugantur omnino in modis optandi & subiungendi, neque in aliis ultra tempus imperfectum.

Porro hinc, quemadmodum in barytonis, trium syllabarum habenda est ratio, primæ, penultimæ, & ultimæ.

Ex ι , quod præponitur themati à vocali aut ϵ incipienti, ut $\epsilon\iota\omega \iota\eta\mu$, & $\sigma\alpha\omega \iota\zeta\eta\mu$.

Aliàs ex ipso ι , ipsique præposita prima thematis consonante, aut eius tenui, si aspirata fuerit, ut $\delta\delta\omega \delta\delta\omega\mu$, & $\theta\theta\omega \theta\theta\eta\mu$. Nulla tamē eiusmodi prima syllaba est in desinētibus in $\upsilon\mu$, & aliis quibusdam, ut $\zeta\theta\gamma\upsilon\omega$ $\zeta\theta\gamma\upsilon\mu$, & $\phi\iota\lambda\epsilon\omega$ $\phi\iota\lambda\eta\mu$. Nunquam præterea reperiri ferè solet in reliquis, præterquam in præsentis & imperfecto cuiusque vocis, modi, & participij.

E characteristica thematis in propriam longam versa in toto præsentis & imperfecto singulorum indicandi modi vocis agendi, atque in toto indicandi, subiungendi & infiniti modi aoristo secundo vocis eiusdem: præter υ , quod tantum producit, ut $\sigma\alpha\omega \iota\zeta\eta\mu$.

ἦω ἄγωμι, δῶ δίδωμι, ζῶζω ζῶζωμι, & cæt.

Item ex eadem characteristica in ᾠ versa in omni subiungēdi modi persona prima, atque plurimorum tertia: sed in reliquis reliquorum temporum personis modi eiusdem in ᾠ, ᾗ uel ᾠ, secundum ipsam thematis characteristicam, etiā suis locis subscripto, vt ἰσῶ ἰσῶς ἰσῶ, ἄγω ἄγῳ ἄγῳ, δίδω δίδῳ δίδῳ. Verūm ex his & aliis quibusdam exemplis, vltima deficiente syllaba, hanc manere vltimam colligere facile est.

Penultima fit

Denique ex eadem characteristica in cæteris omnibus seruata, & cum accentu in modo optandi semper adiūcto, vt ἰσαμῶ, ἄγαμῶ, δίδωμῶ, ζῶζωμῶ ἰσαίῳ, ἄγαίῳ, δίδωίῳ, & cæt.

Ex vltima thematis ipsius in μι cōuersa in tempore præsenti indicandi modi vocis agendi, atque in ν in præterito imperfecto & aoristo secundo modi eiusdem, omninóque in η vel ἠ in modo imperandi, in ω in modo optandi, & in ναι cum accentu in penultima in modo infinito, vt ἔαω ἰσημι, ἰσην, ἰσαη, ἰσαίῳ, ἰσαναι.

Demum ex eadē thematis, aut ipsius horum verborum vocis agendi vltima in μῃ conuersa in tempore præsenti ac præterito perfecto indicandi modi vocis patiēdi & mediæ, atque in μῶ in præterito imperfecto, præterito plusquamperfecto & aoristo secundo modi eiusdem: prorsusque in σο in modo imperandi, in μῶ in modo optandi, in μῃ in modo subiungendi, & in αῖ in modo infinito, vt ἔαω vel ἰσημι ἰσαμῃ, ἰσαμῶ, ἰσασο, ἰσῶμῃ, ἰσααῖ, & cæt.

vltima fit

E X E M P L V M Vocis agendi primæ

Modi indicandi,

Imperandi,

Præsens	S.	ζημι, ζης, ζησι.	}	ι	ζαλι, ζατω.
	D.	ζαμιμ, ζατον, ζατον.			ζατον, ζατων.
	P.	ζαμιμ, ζατε, ζασι.			ζατε, ζατωσμ.
Imperf.	S.	ζην, ζης, ζη.	}	ι	ζαλι, ζατω.
	D.	ζαμιμ, ζατον, ζατιμ.			ζατον, ζατων.
	P.	ζαμιμ, ζατε, ζασμ.			ζατε, ζατωσμ.
Aor. 2.	S.	ζην, ζης, ζη.	}	ι	ζητι, ζητω.
	D.	ζημιμ, ζητον, ζητιμ.			ζητον, ζητων.
	P.	ζημιμ, ζητε, ζησμ.			ζητε, ζητωσμ.

E X E M P L V M vocis patiendi et medicæ primæ

Præsens	S.	ζαμιμ, ζασα, ζαται.	}	ι	ζασα, ζαατω.
	D.	ζαμιμον, ζαατον, ζαατον.			ζαατον, ζαατων.
	P.	ζαμιμα, ζαατε, ζανται.			ζαατε, ζαατωσμ.
Imperf.	S.	ζαμιμ, ζασα, ζατο.	}	ι	ζασα, ζαατω.
	D.	ζαμιμον, ζαατον, ζαατιμ.			ζαατον, ζαατων.
	P.	ζαμιμα, ζαατε, ζαντο.			ζαατε, ζαατωσμ.
Perfect. patien.	S.	ζαμιμ, ζασα, ζαται.	}	ι	ζασα, ζαατω.
	D.	ζαμιμον, ζαατον, ζαατον.			ζαατον, ζαατων.
	P.	ζαμιμα, ζαατε, ζανται.			ζαατε, ζαατωσμ.
Plusq̄pf. patien.	S.	ζαμιμ, ζασα, ζατο.	}	ι	ζασα, ζαατω.
	D.	ζαμιμον, ζαατον, ζαατιμ.			ζαατον, ζαατων.
	P.	ζαμιμα, ζαατε, ζαντο.			ζαατε, ζαατωσμ.
Aor. 2. medi.	S.	ζαμιμ, ζασα, ζατο.	}	ι	Et cæt. Verùm hoc
	D.	ζαμιμον, ζαατον, ζαατιμ.			tempus in hoc ver-
	P.	ζαμιμα, ζαατε, ζαντο.			bo vsitatum nõ est.

CONIVGATIONIS VERBORVM IN μ, ἴσημι.

Optandi,

Subiungendi,

Infiniti,

i {	ἴσω, ἴσης, ἴση.	i {	ἴω, ἴης, ἴη.	} ἴσθαι.
	ἴσημι, ἴσητον, ἴσητις.		ἴωμι, ἴατον, ἴατον.	
	ἴσημι, ἴσητε, ἴσηθι.		ἴωμι, ἴατε, ἴωσι.	

* RELIQUA TEMPORA SVNT,

* Perfect. ἴσηκα, & plusquamperfect. ἴσηκαίη, cum aspiratione. Aor. I. ἴσησα.

Fut. I. ἴσῶ & cæt. deinceps, vt in barytonis.

i {	ἴσω, ἴσης, ἴση.	i {	ἴω, ἴης, ἴη.	} ἴσθαι.
	ἴσημι, ἴσητον, ἴσητις.		ἴωμι, ἴητον, ἴητον.	
	ἴσημι, ἴσητε, ἴσηθι.		ἴωμι, ἴητε, ἴωσι.	

CONIVGATIONIS verborum in μ, ἴσαμαι.

i {	ἴσμι, ἴσο, ἴστο.	i {	ἴσμαι, ἴα, ἴται.	} ἴσασθαι.
	ἴσαμετον, ἴσαδον, ἴσασθαι.		ἴσαμετον, ἴσαδον, ἴσαδον.	
	ἴσαμετα, ἴσαδε, ἴσιντο.		ἴσαμετα, ἴσαδε, ἴσινται.	

i {	ἴσμι, ἴσο, ἴστο.	i {	ἴσμαι, ἴα, ἴται.	} ἴσασθαι.
	ἴσαμετον, ἴσαδον, ἴσασθαι.		ἴσαμετον, ἴσαδον, ἴσαδον.	
	ἴσαμετα, ἴσαδε, ἴσιντο.		ἴσαμετα, ἴσαδε, ἴσινται.	

* RELIQUA VOCIS PATIENDI,

* Aor. I. ἴσασθαι. Fut. I. ἴσασμαι. Paulò post fut. ἴσασσμαι.

Vocis mediæ, Aor. I. ἴσησάμην. Fut. I. ἴησσμαι, & cæt. Verùm neque perfecta & plusquamperfecta mediæ, neque aorista secunda patiendi, neque vlla futura secunda reperiuntur in verbis abeuntibus in μ.

E X E M P L V M Vocis agendi secundæ

	Modi indicandi,			Imperandi,			
Præsens	S.	ἴμι, ἴς, ἴσι.	}	ἴτι, ἴτω.	ἴ	ἴτον, ἴτων.	
	D. ἴ	ἴμεν, ἴτον, ἴτων.					ἴτε, ἴτω.
	P.	ἴμεν, ἴτε, ἴσι.					
Imperf.	S.	ἴω, ἴς, ἴη.	}	ἴς ἴτω.	}	ἴτον, ἴτων.	
	D. ἐπι	ἴμεν, ἴτον, ἴτιω.					ἴτε, ἴτωσθ.
	P.	ἴμεν, ἴτε, ἴσθ.					
Aor. 2.	S.	ἴω, ἴς, ἴη.	}	ἴς ἴτω.	}	ἴτον, ἴτων.	
	D. ἴ	ἴμεν, ἴτον, ἴτιω.					ἴτε, ἴτωσθ.
	P.	ἴμεν, ἴτε, ἴσθ.					

* verborū ἴμι & ἴω aoristi secūda vocis agendi plerūque anomala sunt: ideo non semper regulariter formantur.

E X E M P L V M vocis patiendi & mediæ secundæ

Præsens	S.	ἴμαι, ἴσαι, ἴται.	}	ἴσο, ἴσσω.	ἴ	ἴσον, ἴσων.	
	D. ἴ	ἴμεθον, ἴσθον, ἴσθον.					ἴσθε, ἴσθωσθ.
	P.	ἴμεθα, ἴσθε, ἴνται.					
Imperf.	S.	ἴμιλω, ἴσο, ἴτο.	}	ἴσο, ἴσσω.	}	ἴσθον, ἴσθων.	
	D. ἐπι	ἴμεθον, ἴσθον, ἴσθω.					ἴσθε, ἴσθωσθ.
	P.	ἴμεθα, ἴσθε, ἴντο.					
Perfect. patient.	S.	ἴμαι, ἴσαι, ἴται.	}	ἴσο, ἴσσω.	ἴ	ἴσθον, ἴσθων.	
	D. τέ	ἴμεθον, ἴσθον, ἴσθον.					ἴσθε, ἴσθωσθ.
	P.	ἴμεθα, ἴσθε, ἴνται.					
Plusq̄ps patient.	S.	ἴμιλω, ἴσο, ἴτο.	}	ἴσο, ἴσσω.	}	ἴσθον, ἴσθων.	
	D. ἐτε	ἴμεθον, ἴσθον, ἴσθω.					ἴσθε, ἴσθωσθ.
	P.	ἴμεθα, ἴσθε, ἴντο.					
Aor. 2. medi.	S.	ἴμιλω, ἴσο, ἴτο.	}	ἴσο, ἴσσω.	}	ἴσθον, ἴσθων.	
	D. ἴ	ἴμεθον, ἴσθον, ἴσθω.					ἴσθε, ἴσθωσθ.
	P.	ἴμεθα, ἴσθε, ἴντο.					

CONIVGATIONIS VERBORVM IN μ, ὑψιμ.

Optandi,

Subiungendi,

Infiniti,

υ	τείνω, τείνεις, τείν.	υ	τείνω, τείνεις, τείν.	υ	τείνω, τείνεις, τείν.
	τείνωμι, τείνιτον, τείνιτι.		τείνωμι, τείνιτον, τείνιτον.		τείνωμι, τείνιτον, τείνιτον.
	τείνωμι, τείνιτε, τείνισμι.		τείνωμι, τείνιτε, τείνισμι.		τείνωμι, τείνιτε, τείνισμι.

* Perfect. τέθεικα, & plusquamperfect. ἐπέθεικα, per ei diphthongum in penultima Aor. I. ἐθίκα, per κ. Fut. I. θίσω, & cat.

τείνω, τείνεις, τείν.	τείνω, τείνεις, τείν.	υ	τείνω, τείνεις, τείν.	υ	τείνω, τείνεις, τείν.
τείνωμι, τείνιτον, τείνιτι.	τείνωμι, τείνιτον, τείνιτι.		τείνωμι, τείνιτον, τείνιτον.		τείνωμι, τείνιτον, τείνιτον.
τείνωμι, τείνιτε, τείνισμι.	τείνωμι, τείνιτε, τείνισμι.		τείνωμι, τείνιτε, τείνισμι.		τείνωμι, τείνιτε, τείνισμι.

CONIVGATIONIS verborum in μ, ὑψιμα.

υ	τείμω, τείω, τείτο.	υ	τείμω, τείω, τείτο.	υ	τείμω, τείω, τείτο.
	τείμερον, τείαρον, τείαρι.		τείμερον, τείαρον, τείαρον.		τείμερον, τείαρον, τείαρον.
	τείμερα, τείατε, τείντο.		τείμερα, τείατε, τείνται.		τείμερα, τείατε, τείνται.

τε	τείμω, τείω, τείτο.	τε	τείμω, τείω, τείτο.	τε	τείμω, τείω, τείτο.
	τείμερον, τείαρον, τείαρι.		τείμερον, τείαρον, τείαρον.		τείμερον, τείαρον, τείαρον.
	τείμερα, τείατε, τείντο.		τείμερα, τείατε, τείνται.		τείμερα, τείατε, τείνται.

* VOCIS PATIENDI,

* Aor. I. ἐπέθει. Fut. I. τείσομαι. Paulò po. fut. τείσομαι. Vocis mediae, Aor. I. ἐθίκαμι, sed parum vsitatum est. Fut. I. θίσωμαι, & cat.

τείμω, τείω, τείτο.	τείμω, τείω, τείτο.	υ	τείμω, τείω, τείτο.	υ	τείμω, τείω, τείτο.
τείμερον, τείαρον, τείαρι.	τείμερον, τείαρον, τείαρι.		τείμερον, τείαρον, τείαρον.		τείμερον, τείαρον, τείαρον.
τείμερα, τείατε, τείντο.	τείμερα, τείατε, τείντο.		τείμερα, τείατε, τείνται.		τείμερα, τείατε, τείνται.

E X E M P L V M vocis agendi tertia

Modi indicandi,

Imperandi,

Praesens	S.	δωμι, δως, δωσι.	} δδῃ, δότω.	
	D. δί	δδμεν, δδοτον, δδοτον.		} δδτον, δότων.
	P.	δδμεν, δδοτε, δδοῦσι.		
Imperf.	S.	δων, δως, δω.	}	
	D. ἐδί	δδμεν, δδοτον, δότιω.		}
	P.	δδμεν, δδοτε, δδοσθμ.		
Aor. 2.	S.	δων, δως, δω.	} δδς, δότω.	
	D. ἔ	δδμεν, δδοτον, δότιω.		} δδτον, δότων.
	P.	δδμεν, δδοτε, δδοσθμ.		

E X E M P L V M vocis patiensis et media tertia

Praesens	S.	δδμεν, δδοσι, δδοται.	} δδοσθμ, δδωσθμ.	
	D. δί	δδμετον, δδοσθμ, δδοσθμ.		} δδοσθμ, δδωσθμ.
	P.	δδμεθα, δδοσθε, δδοσθμ.		
Imperf.	S.	δδμεν, δδοσθμ, δδοται.	}	
	D. ἐδί	δδμετον, δδοσθμ, δδωσθμ.		}
	P.	δδμεθα, δδοσθε, δδοσθμ.		
Aor. 2. medi.	S.	δδμεν, δδοσθμ, δδοται.	} δδοσθμ, δδωσθμ.	
	D. ἔ	δδμετον, δδοσθμ, δδωσθμ.		} δδοσθμ, δδωσθμ.
	P.	δδμεθα, δδοσθε, δδοσθμ.		

Perf. patiensis δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται. Plusquam. patiens. ἐδέδομαι, σσ, το, εσ cat.

E X E M P L V M vocis agendi quarta coniug. verborum in μ, ζα, γυμ

Modi indicandi,

Imperandi,

Infiniti,

Praesens	S.	γυμι, γυε, γυσι.	} γυτι, γυθω.	} ζαγυ- ναγ.	
	D. ζαί	γυμεν, γυτον, γυτον.			} γυτον, γυθων.
	P.	γυμεν, γυτε, γυῖσι.			
Impf.	S.	γυω, γυε, γυ.	}	}	
	D. ἐζαί	γυμεν, γυτον, γυτιω.			}
	P.	γυμεν, γυτε, γυσθμ.			

CONIUGATIONIS verborum in μ, δίδωμι.

	Optandi,	Subiungendi,	Infiniti,
	δίδω, δίδως, δίδω.	δῶ, δῶς, δῶ.	διδόναι.
δι	{ δίδωμεν, δίδωτον, δίδωτε. }	δι { δῶμεν, δῶτον, δῶσι. }	
	{ δίδωμεν, δίδωτε, δίδωσιν. }	{ δῶμεν, δῶτε, δῶσι. }	

* Perfect. ἔδωκα. Plusquamperfect. ἔδεδόκην. Aor. I. ἔδωκα, per x. Fut. I. δώσω, & cat.

	δίδω, δίδως, δίδω.	δῶ, δῶς, δῶ.	διδόναι.
	{ δίδωμεν, δίδωτον, δίδωτε. }	{ δῶμεν, δῶτον, δῶσι. }	
	{ δίδωμεν, δίδωτε, δίδωσιν. }	{ δῶμεν, δῶτε, δῶσι. }	

CONIUGATIONIS verborum in μ, δίδωμαι.

	δίδωμι, δίδω, δίδωτο.	δῶμαι, δῶ, δῶται.	διδόμαι.
δι	{ δίδωμεθον, δίδωσθον, δίδωθην. }	δι { δῶμεθον, δῶσθον, δῶσθην. }	
	{ δίδωμεθα, δίδωθε, δίδωτο. }	{ δῶμεθα, δῶθε, δῶνται. }	

* VOCIS PATIENDI,

* Aor. I. ἐδόθην. Fut. I. δοθήσομαι. Paulò post fut. δώσομαι. Vocis medie, Aor. I. ἐδώκαμην, sed parum usitatum. Fut. I. δώσομαι, & cat.

	δίδωμι, δίδω, δίδωτο.	δῶμαι, δῶ, δῶται.	διδόμαι.
	{ δίδωμεθον, δίδωσθον, δίδωθην. }	{ δῶμεθον, δῶσθον, δῶσθην. }	
	{ δίδωμεθα, δίδωθε, δίδωτο. }	{ δῶμεθα, δῶθε, δῶνται. }	

EXEMPLVM vocis pat. quarta coniug. Verborum in μ, ζάγωμαι.

	Modi indicandi,	Imperandi,	Infiniti,	
Præ- sens	S. ζάγω, ζάγως, ζάγω.	ζάγω, ζάγωσθε.	ζάγω- ναι.	
	D. ζάγωμεθον, ζάγωσθον, ζάγωθην.			ζάγωσθον, ζάγωσθην.
	P. ζάγωμεθα, ζάγωθε, ζάγωται.			ζάγωθε, ζάγωσθε.
Impf.	S. ζάγωμι, ζάγωσθε, ζάγωτο.			
	D. ἐζάγωμεθον, ἐζάγωσθον, ἐζάγωθην.			
	P. ἐζάγωμεθα, ἐζάγωθε, ἐζάγωτο.			

P A R T I C I P I V M.

Participiorum eadem sunt tempora, quæ verborum, unde nascuntur: quorum masculina in *ιδος* cum suis neutris secundam nominum inflexionem sequuntur, atque reliqua tertiam: sed omnia fœminina primam. Deriuantur autem primum ex verbis barytonis indicandi modi hunc in modum:

	Vocis agentis, Επιπῶ,	Patientis, Επιπῶμαι,	Mediæ, Επιπῶμαι,
Præsens & impf.	M. ὁ τυπῶν, ὄντος.	ὁ τυπῶμενος, &c.	{ vt in patiente.
	F. ἡ τυπῶσα, ὄσης.	ἡ τυπῶμένη, ης.	
	N. τὸ τυπῶν, ὄντος.	τὸ τυπῶμενον, &c.	
Perf. & Plusq̄pf.	Επιπῆα,	Επιπῆμαι,	Επέπῆα,
	M. ὁ τετυφῶς, ὄτος.	ὁ τετυμμένος, &c.	ὁ τετυπῶς, ὄτος.
	F. ἡ τετυφῆα, ἀς.	ἡ τετυμμένη, ης.	ἡ τετυπῆα, ἀς.
N. τὸ τετυφός, ὄτος.	τὸ τετυμμένον, &c.	τὸ τετυπός, ὄτος.	
Aor. 1.	Εξέπια,	Εξέπιθῶ,	Εξέπιθῶμαι,
	M. ὁ τυψῶς, ἄντος.	ὁ τυφθῆς, ἄντος.	ὁ τυψῶμενος, &c.
	F. ἡ τυψῶσα, ης.	ἡ τυφθῆσα, ης.	ἡ τυψῶμένη, ης.
N. τὸ τυψῶν, ἄντος.	τὸ τυφθέν, ἔντος.	τὸ τυψῶμενον, &c.	
Aor. 2.	Εξέπιπν,	Εξέπιπν,	Εξέπιπῶμαι,
	M. ὁ τυπῶν, ὄντος.	ὁ τυπῆς, ἔντος.	ὁ τυπῶμενος, &c.
	F. ἡ τυπῶσα, ης.	ἡ τυπῆσα, ης.	ἡ τυπῶμένη, ης.
N. τὸ τυπῶν, ὄντος.	τὸ τυπῆν, ἔντος.	τὸ τυπῶμενον, &c.	
Fut. 1.	Επιψῶ,	Επιψῶσμαι,	Επιψῶμαι,
	M. ὁ τυψῶν, ὄντος.	ὁ τυψῶσόμενος, &c.	ὁ τυψῶμενος, &c.
	F. ἡ τυψῶσα, ης.	ἡ τυψῶσόμενη, ης.	ἡ τυψῶμένη, ης.
N. τὸ τυψῶν, ὄντος.	τὸ τυψῶσόμενον, &c.	τὸ τυψῶμενον, &c.	
Fut. 2.	Επιπῶ,	Επιπῶσμαι,	Επιπῶμαι,
	M. ὁ τυπῶν, οἰῶτος.	ὁ τυπῶσόμενος, &c.	ὁ τυπῶμενος, &c.
	F. ἡ τυπῶσα, ης.	ἡ τυπῶσόμενη, ης.	ἡ τυπῶμένη, ης.
N. τὸ τυπῶν, οἰῶτος.	τὸ τυπῶσόμενον, &c.	τὸ τυπῶμενον, &c.	
Paulò post futurum		Επιψῶμαι,	
		ὁ τετυψόμενος, &c.	
		ἡ τετυψομένη, ης.	
	τὸ τετυψόμενον, &c.		

DEINDE ex circumflexis seu contractis hunc in modum:

Vocis agentis,
 Ε βοάω βοάω,
 ὦν ὄντος
 Praesens } M. ὁ βοάων, ὄντος.
 & impf. } F. ἡ βοάουσα, ἄουσις.
 N. τὸ βοάον, ὄντος.

Patientis & medicæ,
 Ε βοάομαι βοάομαι,
 ὠδῆρος ὠδῆρος
 ὁ βοάομαι, ἄομαι.
 ἡ βοάομαι, ἄομαι.
 τὸ βοάομαι, ἄομαι.

Ε ποιέω ποιέω,
 ὦν οὔντος
 Praesens } M. ὁ ποιέων, ἔοντος.
 & impf. } F. ἡ ποιέουσα, ἐούσις.
 N. τὸ ποιέον, ἔοντος.

Ε ποιέομαι ποιέομαι,
 ἔδῆρος ἔδῆρος
 ὁ ποιέομαι, ἐομαι.
 ἡ ποιέομαι, ἐομαι.
 τὸ ποιέομαι, ἐομαι.

Ε χευσάω χευσάω,
 ὦν οὔντος
 Praesens } M. ὁ χευσάων, ὄντος.
 & impf. } F. ἡ χευσάουσα, ὄουσις.
 N. τὸ χευσάον, ὄντος.

Ε χευσάομαι χευσάομαι,
 ἔδῆρος ἔδῆρος
 ὁ χευσάομαι, ὄομαι.
 ἡ χευσάομαι, ὄομαι.
 τὸ χευσάομαι, ὄομαι.

DENIQUE ex desinentibus in μι hunc in modum: vocis agentis,

Εχ ἴσημι,
 Praesens } M. ὁ ἴσας, ἄντος.
 & impf. } F. ἡ ἴσασα, ἠς.
 N. τὸ ἴσαν, ἄντος.

Ε διδάμι,
 ὁ διδάμι, ὄντος.
 ἡ διδάμι, ὄντος.
 τὸ διδάμι, ὄντος.

Εχ ἔσω,
 Aor. 1. } M. ὁ ἔσας, ἄντος.
 } F. ἡ ἔσασα, ἠς.
 N. τὸ ἔσαν, ἄντος.

Εχ ἔδω,
 ὁ ἔδεις, ὄντος.
 ἡ ἔδεις, ὄντος.
 τὸ ἔδεις, ὄντος.

Ε ζῆσμι,
 Praesens } M. ὁ ζῆσις, ἔντος.
 & impf. } F. ἡ ζῆσισα, ἠς.
 N. τὸ ζῆσιν, ἔντος.

Ε ζῆσμι,
 ὁ ζῆσις, ἔντος.
 ἡ ζῆσισα, ἠς.
 τὸ ζῆσιν, ἔντος.

	Ex ἑστω,		
Aor. 2.	}	M. ὁ θεὸς ἦντος.	Vocis autem patientis & medicæ omnia participia sunt ex verbis patientibus & medicis desinentium in μι, quemadmodum ex aliis, vt ἴσα, μαγιστὰ, ἄρμος, &c.
		F. ἡ θεῖσα, ης.	
		N. ὁ θεὸς ὄντος.	

Obscruentur ubique singularum vocum derivationes & accentus.

A D V E R B I V M.

A D V E R B I O R V M multa & varia sunt significationes.

Sunt enim	}	Aut temporis, vt νῦν, ὅτε.
		Aut loci, vt ἐν ταῦτα, ἐκεῖθεν.
		Aut quantitatis, siue numeri, & intentionis vel remissionis, vt ἀπαξ, ἀγαν, μόλις.
		Aut qualitatis, vt ὅ, κακῶς.
		Aut comparationis, vt μᾶλλον, ἤτιον.
		Aut similitudinis, vt ὡς, ὡσπερ.
		Aut ordinis, vt εἶτα, ἐξῆς.
		Aut congregandi, vt ἀμα, ὁμοῦ.
		Aut separandi, vt ἀπὸ, χωρὶς.
		Aut excipiendi, vt πλὴν.
		Aut vocandi, vt ὦ.
		Aut interrogandi, vt πῶς, πόθεν.
		Aut optandi, vt εἴθε, ὡφελον.
		Aut demonstrandi, vt ἰδού, οἶ.
		Aut hortandi, vt ἀγε, εἶα.
Aut confirmandi, vt ναί, ὄντως.		
Aut iurandi & abiurandi, vt μή, μή.		
Aut negandi, vt ἔ, ἔδραμῶς.		
Aut prohibendi, vt μή, μηδραμῶς.		
Aut causæ, vt ἐνεκα.		
Aut euentus, vt ἴσως, τάχα, & cæc.		

PRÆPOSITIO.

PRÆPOSITIONES sunt octodecim.

Sex monosyllabæ sunt, ἐν vel ἐν, eis vel ἐς, ἐν
 Earū } ἄνω, ἄνω, & ὀπίω vel ἔω.
 Atq; dissyllabæ duodecim, ἀνά, ἀνά, κατὰ, μετὰ
 ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ἀμφί, ἀπὸ, ἀπὸ & ὑπὸ.

CONIUNCTIO.

Coniunctionum etiam multa & varia sunt potestates.

Nam } Aut copulandi, vt καί, τε.
 sunt } Aut disiungendi, vt ἢ, ἢτοι.
 Aut dubitandi, vt ἀρα, μή.
 Aut declarandi, vt ἦ γε, οἶ.
 Aut ratiocinandi, vt ἄλλὰ, ἄλλὰ μὲν.
 Aut aduersandi, vt ὁμοίως, καίτοι.
 Aut conditionis & continuationis, vt εἰ, εἰκότως.
 Aut causæ & rationis, vt ἵνα, γὰρ.
 Aut diminutionis, vt γε, ἄρα.
 Aut expletionis, vt δὲ, ποδ, & cæt.

INTERIECTIO.

Interiectionum quoque sunt multa & varia significationes.

Quia } Aut gaudentis, vt ἰσ.
 sunt } Aut congratulantis & laudantis, vt βίγα.
 Aut deridentis, vt ἰσ.
 Aut admirantis, vt ἔβ, ὦ.
 Aut expauescentis & percussis, vt ἄ.
 Aut dolentis, vt ἄ, ἄ.
 Aut indignantis & exclamantis, vt ἰσ, ὦ.
 Aut minantis & execrantis, vt ἔα.
 Aut furentis & bacchantis, vt βίδμ, βίαι.
 Aut fugantis & reprobantis, vt ἀπαγε, & c.

SYLLABARVM quantitas, nimirum earum, quæ ex ancipitibus vocalibus, α, ι & υ constant.

Tres ancipites vocales non secus apud Græcos, quàm quinque vocales apud Latinos ancipites sunt: proinde earum quantitatem his potissimum rationibus tradendam censuimus.

Quã-
titatẽ
penẽ
reti-
nent

In deriuatis & crescentibus, vt διχαίος διχαιοσύνη, & δορυγᾶς δορυγᾶδος. Hinc obliqui quorundam nominum consonantem duplicem habentium à quibusdam excipiuntur, vt ῥαᾶξ ῥαῖος & ferè omnes obliqui scæminorũ in ις ιδος, quæ dissyllaba sunt priore longa, non propria, neque diminuentia, vt κνημῖς κνημῖδος: atque polysyllaborum in ις penultimam cum antepenultima corripientium, vt βατραχίς βατραχῖδος: quorum omnium penultima producitur. Excipiuntur item obliqui desinentium in υρ & ις, vt πῦρ πυρός, & φόρκυς φόρκυος: quorum penultima corripitur. Sed penultimam producunt in ipsis obliquis φόρκυς vel φόρκυν φόρκυος: & omnia in ῖος exeuntia, vt ὄρνις ὄρνιδος, & ἀγλῖς ἀγλῖδος.

Corri-
piun-
tur au-
tẽ ferè

In soluta diphthongo, geminatione, præpositione, media compositione, & particula tantum in compositione reperta, vt παῖς, ἄθῆμι, ἀνὰ, μέγιστος & ἀκισμος.

Et natura quidem ante duplicem, quanuis positione producantur, vt αῶλαξ. Sed excipiuntur κόρδαξ, νῆαξ, φέναξ, πορξῖς & χαμᾶξ: atque ferè omnia masculina dissyllaba in ξ, præsertim in αξ penultima natura longa, cum polysyllabis, vt ῥαῖαξ & ἰεραξ: præter illa correpta, κῶαξ, σῶαξ & ὄραξ.

In contractionē, ut ὄφης & βόα, pro ὄφιδες & βόαιε.

Sapissime quoque in principio præteriti propter incrementum, quoties nudæ sunt, etiam ante duplicem, ut ἰδῶ ἰάχων, ἰξῶ ἰξῶν. quanuis in ipso themate, saltem natura corripiantur.

Similiter in penultima perfecti nascentis è themate in ὑπῶ, ut κῦπῶ κέκυφα. & in penultima prioris aoristi vocis agendi, ut μιᾶν ἐμίαν. atque sæpe in eadem primi futuri nascentis è barytonis in ἰω vel ὑω, aut in αω, præcedente vocali aut ρ, ut κυλίω κυλίω, λύω λύω, ἐδάω ἐδάω, & φρεσίω φρεσίω.

Produ-
cuntur
verò

Item in penultima aoristi in ἦ modi imperandi, & in ναι modi infiniti, ut κλῦθι & κρῖναι.

Præterea in penultima verborum in ασι, vel antecedente syllaba longa, in αα, ut τετόφασι & μέμαα. Corripitur alioqui ferè α crescens in verbis, ut τετόφασιν quemadmodum unaquæque anceps in penultima aoristi secundi vocis agendi, ut τῦπῶ ἐτύπον. & in penultima futurorum, quæ nascuntur è verbis in ζω, αω vel ἦω, & in λω, μω, νω, ρω, ut ἀρπάζω ἀρπάσω, πλάσσω vel πλάτῃω πλάσω, ψάλλω ψάλλω, & c. atque in penultima verborum circumflexorum è barytonis nascentium, præsertim sola ex diphthongo relicta, ut κυρῶ, δαῶ & πιθῶ, ex κύρω, δαίω & πιθῶ.

In fine mobilis primæ declinationis, quoties secundi casus masculini vltima produci-
tur, vt θεῖος θεῖς θεία· præter δια & πέπειρα.

Similiter in fine deriuatorum ex verbis in
δω, & polysyllaborum in αα, vt βασιλεία &
σελιναία· atque desinentium in ια, δα, ρα, vt Φι-
λία, Λήδα & σιμάρα· aut in ρα, præcedēte con-
sonante, vel penultima diphthongo carente,
vt πέτρα & πήρα, cum αῦρα, λαύρα, σαύρα &
Φάρα. Sed excipiuntur τέραρα & σκλόπερα.

Item in fine quinti casus singulorum no-
minis in as primæ inflexionis: & in fine nu-
meri duo: ū masculini & fœminini generis,
vt ἀνεία & μουσα· atque in ᾶ percussionis in-
teriectione.

Deinde in fine quarti casus in δυ nominis
in as primæ declinationis: & in fine recti ma-
sculini in δυ, vt ἀνείδυ & ἄγκυδυ, cum πῶ &
λίδυ.

Præterea in fine desinentium in αρ, vt κάρ·
præter neutra, vt νέκαρ, cum δάμρ, μάκρ, ὄαρ,
πῶ & αὔαρ.

Postremò in fine recti casus in as masculi-
norum nominum, aut ex κερωνία deducto-
rum, & participiorum: atque secūdi & quarti
casus in as parium nominum, vt Θωμάς, κηφίς,
τύφας & Φιλίας. Sed λάας lapis, & μέγας mo-
bile excipiuntur.

In xpi.

Γ pro-
duci-
tur

In κρῖ· & in fine nominum literarum, & eorum in quibus ad demonstrandum subnectitur, vt ξῖ & τῆτ.

Similiter in fine desinentium in υ, vt μῦν & κό-
ποσitorῦ penultima acuta, genus simplicium mu-
tantium, atque dicatalectorum, & monosyllabo-
rum in ις, vt πολυκλήις, ἀκλήις & κίς· præter ἴς.

In φόρκυ, τὸ & ἀντίκρῦ· & in fine nominum lite-
rarum, atque tertiæ personæ verbi in μι, & partis
quæ non articulatè profertur, vt μῦ, ἐφῦ & ὦ.

Υ pro-
duci-
tur

Item in fine desinentium in υν dicatalectorum,
aut quarti casus ex primo producto nascentis, vel
primæ personæ verbi in μι, vt φόρκυν, μῦν & ἐξῶ-
γνω, cum aduerbio νῶ.

Deinde in fine desinentium in υρ, vt πῦρ.

Postremò in ἀγλήις & ἄρκυς· & in fine nomi-
num in ις monosyllaborum, aut fixorum oxyto-
norum vel circumflexorῦ in ος purum exeuntium,
vt μῦς, ἰλῖς & ὄφρεῖς· atque dicatalectorum, dimi-
nuentium & participiorum, vt φόρκυσ, διονῖς & ζῶ-
γῖς.

Aliàs vocalis anceps ferè corripitur in vltimis syl-
labis, sæpissimè que in primis & mediis.

ACCENTVS.

Mutatione generis, casus, aut personæ locū ferè
non mutat, vt ἀγαθός ἀγαθῶ ἀγαθόν, ἀγαθῶ ἀγαθῆς
ἀγαθῶν, & τὸ πῶ, τὸ πῆς, τὸ πῆ, & cæt. Nisi vltima
syllaba vocis non Atticæ longa sit, quæ accentum
in penultimam attrahat, quum alioqui resideat in

H

polyfyllaborū antepenultima, vt αἰθερος δὲ θεός-
που, & τυφάπεν τυφάτων. Verūm diphthōgαι & οι,
quod ad accētum attinet, breues in fine dictionis
habetur, vt μουσαι & αἰθεροι. prater modum o-
ptandi, atque aduerbium, vt ποιήσαι & οἴκσι.

Tamē trāsferri solet in posteriorē syllabā secū-
di ac tertij casus dissyllabi tertie declinationis, alio-
rum casuū priorē occupās, vt χείρ, χεῖρς, χεῖ, χεῖρς,
& c. prater δαίδων, δμώων, θάων, κροτων, λείων, παίδων,
περύτων, πᾶσι, τρώων, φώδων & φώτων. atque ἕως ἑνός, ac
deinceps, accentu in priori assiduo, dū interrogat.

Cōtrā, retrahitur in præcedentē syllabā casus vo-
cādi in ον & ερ nominū in ων & ηρ, atque in es pro-
priorum in ης cōpositæ figuræ, vt Αγαμέμνων, πα-
τήρ, & Δημοσθένης. ὡ ἀγαμέμνων, πατήρ, & δημόσθενες.
quib⁹ addūtur δεσπότης & μητιέτης, ὡ δεσπότης & μη-
τιέται. Sed excipiūtur cōposita ex φριώ, & simplicia
in ων, vt δαίφρων & Παλάμιον, ὡ δαίφρον & παλαῖμον.

Retrahitur & in præcedentem syllabam neu-
trius generis nominum polyfyllaborum in ων, vt
βητίων, ὡ βητίον. prater ὠδαίμων, ὡ ὠδαῖμον.

Item saepe retrahitur in cōpositis ex α, δεις &
ου, vt ὄμορως, δυσκίνητος, & ὀτακίος. atque in præposi-
tionibus dissyllabis, ordine cōstructionis permu-
tato, vt τέτων πέρι pro περὶ τέτων, de his: aut ipsis
loco verborum positus, vt πάρεθ pro παρῆσι, & cæt.

Præterea variè, atque adeo prater communem
consuetudinem transfertur in μία, μιάς, μιά, μίαν.
ἀνὴρ, ἀνέρεθ & ἀνδρός, ἀνδρα. ζωή, ζωαμῖος, ζωαμῖ.

Accen-
tus

γυνᾶμαι μήτηρ, μητέρας & μήτρῃ θυγάτηρ, θυγατέ-
 ras & θυγατρῆς, θυγατέρας & θυγάτρα ἀμφω, ἀμφω
 δύο, δυοῖν, & c. Similiter in quibusdam verbis &
 participiis contra cōmunem legē in vltimā aut
 penultimam transfertur, vt εἶπε, ἔχε, δῖρε, ἰδέ, λαβέ-
 atque ἐών, ἰών, κιών & ἄλλω, τυπῶ, πετυφέναι, & c.

In βυ & υ in fine dictionis, quoties ibi residet,
 vt βασιβῦ & πρυταχῦ. præter ἰδού aduerbium,
 atque ἰς interiectionem non gaudentis.

Similiter in cōtractis ex acuto & graui, vt ἀ-
 πλόος ἀπλοῖς, & βοάω βοᾶ. præter λητῶα λητῶ, at-
 que duorū numerū, vt νόω νόῳ. At ex graui & a-
 cuto solūm acuitur: sed vertitur in circumflexū,
 sequēte breui syllaba, vt ἐσαῶς ἐσῶς, ἐσαότος ἐσῶτος.

Itē in fine secūdi ac tertij casus p̄ducti, quo-
 tiescunque ibidē reperitur, vt ποιητῆ ποιητῆ, καλῶ
 καλῶ, χερσῶν & χερῶν. Reperitur autē semper in
 fine sec. casus plurimorū declin. 1. vt ποιητῶν &
 μουσῶν præter ἀφῶν, ἐτησίων, χλοῦνων & χηῆτων at-
 que illa quorū genus masc. 2. inflexionis eiusdē
 casus penultimā acuit, vt ἀγλος ἀγῶν, ἀγία ἀγῶν.

Circūfle-
 bitur au-
 tem ac-
 centus

Deniq; in monosyllabis productis ex aphæ-
 resi relictis, vt φῶ ex ἐφω. sed ex apocope non
 semper, vt δῶ & χη. Verūm apocope & para-
 goge accentum non mutāt in polysyllabis, nisi
 necessariò, vt τυπέμεναι τυπέμεν, κελῶς κελῶσι,
 ἀγῶτες ἀγῶτες. præter ἐποῖ & ἰθαδε cum simi-
 libus. Atqui syncope sæpe retrahit in præce-
 dentem, vt θυγατέρα θυγατρα.

Acuitur in vltima syllaba definentium in τις, quæ ex præteritis nascuntur, vt ποιητής. Excipiuntur autem cum δισμάτης quædam finita in οτης, vt δεσπότης.

Acuitur etiam ferè in vltima definentium in φα vel ια, quæ rem subsistètem significant: atque finitorum in οια, vt ζήα & ποια. quibus adduntur ἀγα, μητεγα & ὄργα.

Accētus
primæ
inflexio-
nis no-
minum

Acuitur pariter in vltima nominum κρηή & ποηή. atque definentium in μη, altero μ præcedente, aut in ωη rem non subsistentem significantium, aut in οη ex εω dissyllaborum, aut in υφη penultimam corripictium, vt χαμηή, ἠδηνή, πνοή & γλυφη.

Circumflectitur autem in penultima nominum dissyllaborum, atque participiorum in ῥα, vt μῦρα & πετυφῦρα.

Acuitur in vltima syllaba nominum auium in ιος, tres syllabas excedentium, vt ἐρωδιός: mobiliū ferè omniū dissyllaborū, polysyllaborū numeri in σος, & infinitorū, vt δηνός, εἰκός & ποσός: communium in αμος antepenultima natura longa, polysyllaborum in εος penultima producta, & possessionem significantium in κος, vt κηραμός, ἰαρεός & λογικός: atque ex verbis nascentium in μος vel τος, vt συλλογισμός & σπαρτός.

Accētus
secunda

Acuitur autem in penultima nominis ἀπίος: atque quorundā in αλεος, tres syllabas excedentium & diminuentium in ιος, quæ ab incipienti-

bus à longa deriuantur, vt ἀργαλέος & τειχίον atque compositorum ἐκλείνω & τρέφω in agendi significatione, & ἐβάλλω, λέγω, πολῶ & χίω absque præpositione, vt sunt τυραννοκτόνος, λαοκτόνος, ἐκκησόλος, θεολόγος, ὀνηροπόλος, οἰνοχόος, & alia quædam.

Circumflectitur verò in penultima fixorum in φον atque polysyllaborum in οιος. & omnium ferè desinentium in αος, quæ à fœmininis in α vel η deriuantur, vt βαλανεῖον, ἀλλοῖος & ἀγοραῖος.

Acutur in vltima syllaba nominū simplicium in αι, & ιη vel ις, vt πῶν πῶρός, & ῥῖν vel ῥίς. nominum in ιω, maximè simplicium, neutra non habētium, vt σωλῶ. nominum continentium in ων, vt κριτῶν atque desinentium in ηρ, vt πατήρ. præter μήτηρ, δημήτηρ & θυγάτηρ.

Acutur item in vltima fœmininorum in ας, vt παλλας. monosyllaborū in ας & αῖς, vt φαῖς & αῖς. desinentium in ης compositorum verbi syllabam habētium & in πας exeuntium, aut mobilium per eos flexorum, vt ὀπιβλής & ἀληθής. fœmininorum in ις longum dissyllaborum ac simplicium, aut patronymicorum, aut compositorum ex oxytonis vel ex masculinis in ος, vt ἀψίς, παριαμίς, πῶνυχίς & λαλίς. finitorum in ις & υ mobilium, aut per δ flexorum, aut penultimam producentium, vt ἡδύς ἡδύ, χαμύς & πληθύς. atque desinentium in δς, vt βασιλδής. & fœmininorum in ω vel ως, vt Λητώ & αἰδώς. quibus adduntur ἀδροτής, βραδυτής, δηϊότης, ταχυτής atque τρώς.

Accē-
tuster
tia

Acuitur tamen in penultima desinentium in *ης*, quæ plenitudinem significant, & quorundam compositorum, vt *πηλώδης* & *παμμεγέθης*.

Circumflectitur autem in vltima *ἄπφις*, *διονεῖς*, *ὄσφις* & *ὄφρις* atque monosyllaborū in *ας*, *ους* & *εις*, aut neutrius generis in longam desinentium, aut quarti casus in *ν*, vt *παῖς*, *βοῖς*, *μῦς*, *πῦρ* & *λίον* præter *ποις*.

Reliqua verò, præsertim quæ propter variam significationem varios sortita sunt accentus, simul cum pronominibus aduerbiis, præpositionibus, coniunctionibus & interiectionibus, assiduo vsu & exercitatione discantur, vt *Δαφνί* puellæ nomen, & *δάφνη* laurus, & cæt.

ENCLITICA ἢ accentu carentia

Sunt perpetuò ferè omnia interrogantia infinitè sumpta, vt *τίς* *ἄνός*, *ποθέν*, & cæt.

Item *μοῦ*, *μεῦ*, *μοί*, *μέ*, *μίν*, *τοί*, *σφωέ*, *σφίν* atque *εἰμί* & *φηνί* ferè in toto præsentis tempore modi indicandi: & *κέ*, *κέν*, *τέ*, *γέ*, *τίω*, *νύ*, *νιύ* pro *δή*, *τῶ* & *ρά*.

Illa verò tantùm, quoties absolutè, & absq; emphasi ponuntur, *σοῦ*, *σεῦ*, *σέο*, *σοί*, *σέ*, *έο*, *δύ*, *οί*, *έ*, *έθεν* *σφῶν*, *σφί*, *σφίσι* & *σφέας*.

Omnia autem enclitica, quotiescunque inclinantur post dictiones in penultima circumflexas, aut in antepenultima acutas, aut in penultima quidem acutas, sed trochaicas, accentum suum in ipsarum præcedentium vltimas syllabas dimittunt: ipsæ quæ præcedentes duplicem habent accentum, proprium, & encliticorum vt *σκῶλον τε*, *σκῶμματα τε*, *φύλλα τε*.

Encli
tica

Verum acutas in vltima syllaba erigunt, alioqui graues ob contextum orationis, vt καλός τε. Aliàs extra clausulæ initium accentum prorsus amittunt, vt λόγος τε. præter personam tertiam ἔστ', quæ in sermonis principio, & post τῶν, οὐκ, ὡς, καί, εἰ & ἄλλ' α', accentum in priorem syllabam retrahit, vt ἔστ' πόλις, τῶν ἐστ', vel τῶν ἐστ', & cæt. Aut alioqui more aliorum, si possit, in præcedentem vocem dimittit, vt εἰκός ἐστ' sin minus, in posteriori syllaba retinet, vt λόγος ἐστ'.

Illā demū carentia accētū, ὁ, ἡ, ὁ, οὐκ vel ἔχ, ἐν vel εἶ, εἰς vel ἐς, οἱ & εἰ. Similiter præpositiones, & ἄλλ' α', quoties posterior syllaba per apostrophum eliditur, vt ἀπ' ἐμοῦ & ἄλλ' ἕτως, pro ἀπὸ ἐμοῦ & ἄλλ' α' ἕτως. sed in reliquis apostrophus accentum acutum vltimæ in penultimam reiicit, vt δὲν ἕπαθε pro δὲν ἕπαθε, & cæt.

CONSTRUCTIO NOMINIS.

Mobile cum fixo, præsertim Atticè, non rarò hunc in modum *μᾶταιος σπουδῆ*, inane studium.

Nominandi casus, atque numeri plurimorum, maximè neutrius generis, cum verbo singulari, vt *ζῶα τρέχει*, animalia currunt.

Differentiæ, comparationis, laudis aut vituperationis, & copiæ aut inopiæ, cum secundo casu post se, vt *διὰφορος, μείζων, ἄξιος*, & *μετὸς τῶτων* atque à verbo ductum, quod cum priuandi parte componitur, aut in *ως* desinit, vt *ἀθέατος*, & *ποριστικός τῶ ἐπιτηδείων* & partitionem designans, quod etiam casum sibi similem pro ipso secundo plerunque admittit, vt *τῶ ἀδεσπῶν*, οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ πονηροί, vel οἱ ἀδεσποί, οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ πονηροί.

Compositum ex particulis ὁμοῦ & σιῶ, cum tertio casu, vt *ὁμόψηφος*, & *σιῶτροφος τέτοις*.

Materiæ & partis in secundo casu, vt *πεποιήται λίθου*, & *ἐπιον οἴνῳ*.

Modi & instrumētī in tertio, vt *τῶ τῶ ἐπέω*, *τῶ ἐπίφῳ ἐπέκλιθε*.

Causæ, precij, & certi tēporis sine cōtinuatione, in secūdo casu, & aliquando in tertio, vt *βιδαμολίζω σε τὴ τύχῃς*, ὠμισάμην δύο ὀβολῶν, νυκλὸς σπουδαίης & φθόνῳ ταῦτα ποιεῖ, ἰδίῳ θανάτῳ παρὰ μένος, ὑτέρῳ χροῖον ἐσράτευσα.

Continuationis seu spatij temporis & loci in quarto, & aliquando etiam in tertio, vt *ὄλιον πλὴν ἡμέραν εἰρησάμην*, & *εἴκωσιν ὄλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας*.

Demum ferè vnumquodque etiam in quarto casu quoties synecdochæ locus est, vt *βάρβαρος τῷ φωνῶν*, barbarus voce.

CONSTRUCTIO PRONOMINIS.

Natiuum sæpissimè in secundo casu, etiam vbi possessio significatur, vt πατήρ μου, pater meus.

Articulus præpositus cum dictione rem certam ac definitam indicante, aut præcedentem declarate, vt ἦλθεν ὁ αὐθροπος, venit homo ille: & Αἴας ὁ υἱὸς Τελαμόνου πολέμει, Ajax filius Telamonis bellat. Verùm quid sæpius interponitur, vt ὁ γὰρ αὐθροπος ἐστὶ τῆς πόλεως ἀρχαία ἀρχὴ, nam ille homo est in magistratu. Item cum literis, dictionibus, & orationibus, vt ea indicet, technicèque sumi significet, vt ὁ ἀ, ὁ αὐθροπος, ὁ μηδὲν ἀγαν ἀγὰρ με τέρπει. Deinde cū infinito verbi modo prefixo nomine, & cū adverbio pro mobili, vt ὁ φυλάξαι, & ὁ θεός, pro φυλακή & θεοῦ. Præterea cum aliis partibus, circumlocutionis aut cōpendij gratia, vt οἱ εἰς Κεράτητα, Crates: & ἐαυτῶν ζητῶσι, quæ sua sunt, querūt. Quinetiā interdū pro postposito articulo ponitur, & cōtrā, vt Σωκράτης ὁ ἀγαθός, Socrates, qui est vir bonus: & ᾧ μὲν δραχμὴ, ᾧ δὲ μινά, huic quidem drachmam, illi autem minam.

Deniq; referēs sæpenumero in casu antecedētis, vt ἐκ τῶν ἐπιστολῶν, ἃς ἐπέμψα, ex epistolis quas misit.

Porro cuiuslibet partis orationis gignendi casus frequenter absolutè ponitur, vt ἐμὸν παρόντος, me præsentem: atque interdum accusandi casus, sed apud Atticos, & ferè cum ὡς & ὡσπερ, atque sæpius in participiis verborum personis carentium, vt ὡς μηδὲν αὐτῷ ἀφ' ἐμοῦ, tanquam nihil eius interfit.

Con-
strui-
tur
prono-
men

Affectionis sensus & animi, curandi, negligendi, disidendi, dominādi, potiendi, separandi, priuandi, copix & inopix, cum gignendi casu, vt ἀκούω, ὀρέγομαι, φροντίζω, ἀμελέω, διψάω, φέρω, ἄρχω, τυγχάνω, χωρίζομαι, φερέω, δύπορέω, & δέομαι τέτων. Sed videndi verba accusandi casum postulant, vt ὁρῶ τὸν δούλοπον, video hominem illum.

Patiendi etiā cū gignēdi casu, sed interueniente præpositione πρὸς, ἀπὸ, ἐκ vel ἀπὸ, vt διδάσχομαι ἐκείνῳ, doceor ab illo. Veruntamē dādi casus aliquādo huc admittitur, vt ποιῆται μοι, fit à me.

Certandi & sequendi cum tertio casu, vt εἶζω, & ἐπομαι σοι.

con-
strui-
tur
ver-
bum

Cómiserationis & luctus cum quarto, vt ἐλέεω, & θρηνέω τὴν ἀδελφάν. atque vnumquodque ferè etiam cum quarto nominis à se deducti, aut ipsum referentis, vt γάμοις γαμῶ, nuptias sequor: & ἡ ἀδικία, ἐὼ ἀδικῶ σε, iniuria, qua te afficio. Sunt autem præterea, quæ in eadē aut varia significatione variam sortita sunt constructionem, vt μετέχω τῶν ἀμφοτέρων, & εἶμι ἀμφοτέρω. atque ἀπορώ μηδέν, & μηδενὸς, & cæt.

Infiniti modi frequentissimè cum quarto ante se, alios casus quoque interdum patiens, dempto quinto: maximè tamen cum partibus huiusmodi, ἕως, μὴ, ὡρὶν, ὡρὶν ἢ, ὡς & ὡςτε. tumque pro cæteris verbi modis poni solet. Quæ ipsa modi commutatio & huic, & aliis modis vel sæpissimè cōtingit,

ὡς ἐλθεῖν, dum veniam: & εἰ ἐλθοῖς, pro ἐλθῆς.

Personis carens vocis agendi cum secundo casu tantum, ὡς φιλῶν, opus est amicis: aut cum secundo & tertio, ὡς μοι Πέτρον, est mihi cura Petri: aut cum tertio casu & infinito verbi modo, ὡς συμβῆναι μοι πορθέσθαι, accidit mihi ire: aut cum quarto & infinito modo, ὡς δεῖ σε ἡσυχάζειν, oportet te quietem agere: aut cum ipso infinito modo tantum, ὡς δεῖ μαθητάνειν, oportet discere.

Denique personis carens vocis patiendi plerumque absolute, ὡς νεόμισαί γε, sancitum quidem est: atque aliquando cum tertio aut quarto casu & infinito modo, ὡς εἰμύηται γὰρ ἐκείνῳ ὑπὸ τῆς φοβουμένης, in fatis est illi ab hoc interfici.

CONSTRUCTIO PARTICIPII.

Con-
strui-
tur
parti-
cipiū

Crebrò & eleganter quidem, vice infiniti modi, præsertim cum verbis affectionis animi, persequendi, atque desistendi, ὡς μέμνημαι, ἀπατελώ, & παύσομαι φιλῶν, pro φιλεῖν.

I ij

CONSTRUCTIO ADVERBII.

Quædam temporis, loci, quantitatis, ordinis, separationis, exceptionis & causæ frequenter cum secundo casu, vt ὁπότε, πούρω, ἀπαξ, λαθρα, ἐφεξῆς, χωρὶς, πλὴν, & ἕνεκα τούτων.

Congregandi cum tertio, vt ἀμα ταύ λέγειν, simul cum dicto.

Iurandi & abiurandi cum quarto, vt ἢ δία, per Iouem.

Αἰί cum quolibet verbi tempore.

Νῦν cum quolibet etiam, dempto plusquamperfecto: atque σήμερον cum quolibet, demptis plusquamperfecto & futuro.

Ὅτε & ὅτε cum quolibet, dempto perfecto.

Ἀρτί, πάλαι, πρὸς, & ἔδειπώποτε cum præteritis.

Ἀύρις, αὐριον, αὐτίκα & εἰσαί propè cum futuris.

Οὐκέτι, ἔγω & ἔδειπότε cū præsentī & præterito.

Ἢδη cum præterito & futuro.

Ἀχρὶ, ἕως, ἄρῃν, & similia cum præteritis indicandi, subiūgendi & infiniti modi: atque ἕως aliquando cum futuris, sed ferè cum δὲ.

Affirmandi & negandi cum indicandi modo: atque prohibendi cum modo imperandi, & interdum cum reliquis.

con-
stru-
tur
aduer-
bia

CONSTRUCTIO PRÆPOSITIONIS.

Εκ vel ἐξ, ἠρῶ, ἀπὶ & ἀπὸ cum secundo casu.
 Εν & ἐνὶ vel ἐνὶ cum tertio.
 Εἰς vel εἰς & εἰς cum quarto.
 Διὰ, κατὰ, μετὰ & ὑπὸ cum secundo vel quarto, sed frequentissimè in varia significatione.
 Πρὸς, πρὸς, ἀμφί, ὅπι, ὡς & ὑπὸ cum secundo, tertio, vel quarto, sed frequentissime etiam in varia significatione, vt ἐκ πόλεως, ἐ ciuitate: ἐ θοῶν, in celo: εἰς ἀγορᾶν, ad forum, & cæt.

cōstruū-
 tur præ-
 positio-
 nes

CONSTRUCTIO CONIUNCTIONIONIS.

Καί, ἀλλά siue ἀλλά, ἢ καὶ, ἢ καὶ, ἀλλὰ, ἀλλὰ μὲν, & quæ sunt dubitationis aut causæ, ante alias partes orationis, vt σὺ καὶ Πέτρος, tu & Petrus.

Τέ, καὶ, δέ, γάρ, & aliæ ratiocinandi & explendi post alias partes orationis, vt ὑπηρετὸς ἐκάντε καὶ θνοῦς, minister & volens & beneuolus.

cōstruū-
 tur con-
 iunctio-
 nes.

Præterea καὶ & ἢ καὶ in prima sermonis parte, sicut καὶ aliquando geminatum: δέ autem, ἢ δέ & ἀλλὰ nequaquam, vt οἱ μὲν σπείρουσιν, οἱ δὲ ἀμήσονται, hi quidem seminant, alij autem metent.

Item continuationis & finis indices sæpius cum subiungendi modo, vt εἰ ἀπολύσω ὑμᾶς, si dimittam eos: præter εἰ, & causam rationemque alioqui significantes, quæ penè modum indicandi sibi asciscunt, vt εἰ γὰρ ἠέχεσθε, ἢ ἢ ἐμποδῶν, si enim voluissetis, quid fuisset impedimento?

atque potentiam significantes, quæ frequentius
optandi modum, & infinita tempora postulât,
vt *ὄχι δὲ ἀγαπήσομαι*, nūquam fuerim cōtentus.

Demum quædam simul & cum aduerbiis:
quædam etiam pro aliis, vt *καὶ γὰρ αὖ*, quinetiam:
& *ἀλλά*, pro *καὶ* & *γὰρ*.

CONSTRUCTIO INTERIECTIONIS.

*cōstruū-
tur inter-
iectiones* { Quædam, maximè admirantis, dolētis & ex-
clamantis, cum secundo casu, vt *ὀδύ, ὦ, & αἶ τῷ*
κενῶν ἕπιδων, o vana spes! Quædam etiam inter-
dum, cum aliis casibus, vt *ὦ Γάλας, & αἶ Γάλδου*, o
miser! & cæt.

Haftenus sanè susceptum munus expleuimus.
Quòd si quid ampliùs desideretur, id aliūde qui-
dem, & praesertim assidua lectione & vsu cūm ex
Latinis, tum ex ipsis Græcis commodè ac facilè
disci poterit.

TABVLARVM FINIS.

ACCESSIONES NOMINVM.

Primæ declin. simplicium.

TRADVNT quidam nonnulla huius declinationis nomina in us esse communis generis, vt ὁ δὲ ἡ ληστής. quibus alij reclamantes asserunt eiusmodi nomina esse tantum masculina: atque feminina eorum, quoties reperiuntur, desinere in α vel ις, vt ὁ δικαστής ἔ πολιτής, ἡ δικαστρία ἔ πολιτής.

Iones α in η mutant, vt ὁ Αἰεΐης, τὰς αἰεΐην, τὴν αἰεΐω. pro αἰεΐας, αἰεΐας, αἰεΐω. Contrā, Dores η in α, vt ὁ Χρῦσας, τὰς χρῦσας vel χρῦσας (nam iota subscribendum negligunt) τὴν χρῦσας pro χρῦσας, χρῦσας, χρῦσας. Similiter ἡ ἡμέρη ἢ ἡμέρης, ἔ αἡμα τὰς ἡμαί: pro ἡ ἡμέρα ἢ ἡμέρας, ἔ ἡ ἡμέρη ἢ ἡμέρης, ἔ αἡμα τὰς ἡμαί: c.

Dores quoque huius declinationis singulorum gignendi casum terminant in α, vt τὸ Ἑρμεία pro ἑρμείης. unde recepta sunt, etiam ab alijs, ὁ Ἀντίκας, Ἀρχάτας, Θωμαίς, Κηφας, Δικαίς, πατρὰλοιαί, Γουδαζόρας, Χρυσολώρας ἔ similia: τὸ ἀντίκα ἀρχάτας, θωμάς, κηφάς, ἔ c. Aoles autem ἔ Βωοτίη terminant in αω, atque iidem Aoles aliquando in ω, vt ἀϊακίδαι ἔ αἰακίδου pro ἀϊακίδου. Iones verò in εω, ἔ ποίτικῃ in ω tantum, ε dempto, vt αἰεΐεω ἔ αἰεΐω pro αἰεΐης.

Iones etiam quartum masculinum terminant in εα, vt τὸν Αἰεΐεα δῖμουτα ἔ Ἑρξέα. pro αἰεΐεω, αἰμαύτου ἔ Ἑρξέω.

Attici in omni declinatione quintū casum primo similem faciūt, vt ὁ Αἰεΐας, αἰεΐεας. Caterum desinentia in τής, vt Ἑζόντης. gentilia, vt πέτρης. composita ex verbis μεταδ, πωλά ἔ τρέω, vt γαμέτρης, βιβλιοπώλης ἔ παιδοσελῆνης: atque ποίτικα in τής, vt κωνάτης, vocandi casum finiunt in α, ὡς Ἑζήτα, πέτρα, γαμέτραι, ἔ c. Veruntamen vocandi casum sibi similem nominandi casum plerūque habet, aut eius loco ποίτικῃ usurpatur, vt ὁ Ἀρχάτας, Θυέτα ἔ μηπέτα. pro ἀρχάτας, θυέτης ἔ μηπέτης.

Dores secundum casum plurimorum huius declinationis terminant in αω: Aoles ἔ Βωοτίη in αω, atque Iones in εω, vt ἡμεῖς ἑρμείων ἑρμείων, ἑρμείων atque ἡμεῖς ἡμεῖων, ἡμεῖων, ἔ ἡμεῖων pro ἑρμείων, ἡμεῖων.

Iones tertium finiunt in us: deinde iidem cum Atticis ἔ Doribus eidem, ac reliquis dandi casibus in ε desinentibus iota apponunt, vt τῆς ἀτρεΐδης ἔ ἀτρεΐδου vel ἀτρεΐδαίης, τῆς ἔ τῆς vel τῆς αἰεΐδης ἔ αἰεΐδου vel αἰεΐδαίης, τῆς ἔ τῆς vel τῆς αἰεΐδης ἔ αἰεΐδου vel αἰεΐδαίης, atque τῆς λόγισαι: pro τῆς ἀτρεΐδης, τῆς αἰεΐδης, ἔ τῆς λόγισαι.

Iones denique finiunt quartum in εας, vt τῆς αἰεΐεας, pro αἰεΐας.

Secundæ declin. simpl.

NEVTRA in ω littera v carent more Attico, cuiusmodi sunt ἀγορῆ, αὐτῆ, ἐκεῖνο, ἑσῶτο, πηλικούτο, τῆς το, τῶτο, quæ tamen interdum habent η, vt τῆς τοῦ ἔ τῶτοῦ.

Iones secundum casum huius inflexionis vertunt in οιο, vt τῆς λόγισιο, pro τῆς

λόγου. Quod nonnulli Theſſalis & poetis attribuunt.

Æoles tertio non ſubſcribunt iota, vt τῶ λόγῳ, pro τῷ λόγῳ. Poetæ quoque in eodem caſu metaplaſmum aliquando admittunt, vt τῷ ἀδίκησαν, pro ἀδικήσαν.

Iones, aut quemadmodum alij dicunt, poeta, iota ſecundo ac tertio duorum inferunt, vt τῶν λόγων, pro τῶν λόγων.

Dores ſi recti plurimorum quandoque mutant in ες, vt οἱ ἐρυδόμεναι, pro ἐρυδόμεναι, niſi quis fortè à communibus vtrunque iuxta receptum eſſe dixerit.

Attici, Iones, atque Dores, quemadmodum antè diximus, per paragogen addunt iota dandi caſibus in ες deſinentibus: deinde ν. (quod & communis linguæ nunc eſſe videtur) ſequentē vocali: Attici etiam ſequentē conſonante, vt τῶν λόγων & τῶν λόγων, pro τῶν λόγων. Alij tamen dicunt Iones nunquam addere ν, ſed elidere iota per apoſtrophum, quemadmodum in verbis in ε vel ι. Ceterum apud poetæ idem caſus metaplaſmum aliquando patitur, vt τῶν ἀεσάντων, pro τῶν ἀεσάντων.

Dores etiam mutant ος quarti caſus in ως, & Æoles in ος, niſi tertium pro quarto poſitum mauiſ dicere, vt τῶς λόγου & τῶς λόγου, pro τῶς λόγου.

In Atticis ο in ω mutatiōibus penultima lōga ſolet mutare α in ε, vt λαίωσ κείω. hac autem declinandi forma vtiuntur & Dores, præſertim in ſecundo ſingularum caſu, vt λόγου pro λόγου. atque in quarto plurimorum, quo vtiuntur etiam Æoles, vt λόγου pro λόγου. Poetæ verò ipſi ſecundo ο ſubiūgunt, vt πεπῶ πεπῶ, & κάλω κάλω, ἀπεπῶς & κάλω.

Veteres Attici accuſandi caſum formæ huius faciebāt abſque ν, vnde remanſerunt ἀπῶ, ἔω, κίω, κῶ & λαπῶ pro ἀπῶν, ἔων, & c.

Vnum neutrum eſt in ως huius formæ, χεῖωσ, ὠ, φ, ωσ, & c.

Per hanc inſectèdi formam Attici ſectunt composita ex γέλωσ, γῆεωσ & κίεωσ, vt φοιλόγλωσ, ἀγχιρωσ, μετόκερωσ, ὠ, φ, ὠν, & ita deinceps: quæ lingua communis ſectit per tertiam declinationem in ὠμεσ, ὠπι, ὠπι, & c.

Huius inſexionis exemplum in omni genere ita ſe habet: Num. ſing. ὁ ἢ ἡ δῶγωσ & τὸ δῶγωσ, τὸ ἢ τῆσ & τὴ δῶγωσ, τῷ καὶ τῆ ἢ τῷ δῶγωσ, τῆ ἢ τῶ καὶ τὸ δῶγωσ, ὦ δῶγωσ καὶ ὦ δῶγωσ. D. τῶ καὶ τῆ καὶ τὸ δῶγωσ, τῶν ἢ τῶν δῶγωσ, τῶ ἢ τῆ & τὸ δῶγωσ, ὦ δῶγωσ. P. οἱ ἢ αἱ δῶγωσ καὶ τῆ δῶγωσ, τῶν δῶγωσ, τῶσ καὶ τῶσ & τῶσ δῶγωσ, τῶσ καὶ τῶσ δῶγωσ καὶ τῶ δῶγωσ καὶ τῶ δῶγωσ. Sic reliqua, etiam diſunctis atque ſeparatis generibus, adoleſcentes facillimè declinabunt.

Tertiæ declin. ſimpl.

Hæc declinatio nominum imparium ſeu creſcētium eſt, atque ſuperiores due nominum parium: tres autem ſimul dicuntur vulgò ſimplices ſeu nominum ſimplicium declinationes, atque reliquæ nominū contractorum. Nam per illas tres nomina ipſa ſimpliciter & abſque cōtractione ſectimus: per reliquas verò cōtrahimus facta ſynareſi ſeu craſi, vt aſper & hians vocalium concurſus videntur. ſit autè propriè ſynareſis, cum vocales ſeruate cōtrahuntur in diphthongis: craſis

crasis verò, cum alioqui duæ syllabæ in unam commifcentur.

Huius declinationis nomina quædam in ñs circumflexum, præsertim monosyllaba, gignendi casum formant, & tantum dempto, ut ò δρῆς, τὸ δρῆ. Sic ἦς & ποδῆς, τὸ ἦν & ποδῆ. atque diminuentia in ῖς, ut ò δροῖς, τὸ δροῖ. Alij tamen hæc nomina ad secundam Atticorum inflexionem, alij aliò referunt, quemadmodum ò θαλαῖς, Μαλασσῆς, & quæ similia sunt. Similiter ò ἰσοῖς, τὸ ἰσοῖ, τῶ ἰσοῖ, τὸ ἰσοῖ.

Πατήρ & μήτηρ non patiuntur syncopen in quarto singulari ad differentiam nominum ἡ πατέρα & μήτερα.

Reperimus τὸν βότερα & βόρα, sicut & βόα, quanvis desinentia in οῖς sæpius habeant quartum in v.

Æoles, ð abiecto, purè flectūt fæminina in ῖς, vnde formāt quartū in v, ut τῶ σπᾶν pro σπᾶνιδα, ἃ σπᾶνις. Attici per apocopen, aut ut alij volūt, per crasin formant in ω quartū casum nominum in ων, ut ò Ἀπόλλων, τὸν Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα.

Χαεῖς habet in quinto casu χαεῖν & χαεῖς. Poeta verò secundum casum in αῖνις quandoque formant in α, vnde & quintum per α enuntiant, ut ò λαοδάμας, τὸ λαοδάμα & ὠ λαοδάμα, pro τῷ λαοδάματις & ὠ λαοδάμα. Quemadmodum in eodem quinto (si quibusdam credendum sit) σιμυδ, pro σιμωῶ efferūt. Alij tamen credunt finita in οῖς ex οῖς habere quintum in ου, & recti tantum extirto, sicut in tabulis dictum est: vbi ò δουῖ & ποῖς excepta iure notantur. Si quidem ex οῖς minimè contrahuntur.

Item in eodem casu Dores ὠ Φοιδάοι pro ποιδάοι enuntiant. Æoles autem desinentia in ων finiunt in ον, ut ò Φαίθων, ὠ φαίθων auferuntque ε ex quinto in ῖς nominis in ῖς, ut ò Σακράτις, ὠ σᾶκράτι, pro φαίθων & σᾶκράτις. Attici verò huius quidem generis propria nomina in ipso quinto aliquando per η flectunt, ut ὠ σᾶκράτη.

Cæterum hæc declinatio in omnibus singularum casibus metaplasmum patitur, ut τὸ ὕφα, τὸ δόρυ, τῆ δαῖ, τὸν ἰσπᾶ pro ὕφασμα, δόρυτις, δαῖδι, ἰσπᾶτα, & c.

Penultima tertij plurimorum huius inflexionis nequaquam minor est quantitate, quam penultima tertij singularum, sed semper æqualis aut maior. Quare plerunque augetur natura, dum positione longa erat, ut τῶ ἀϊων, τῶ ἀϊωνι, aut diphthongo, ut τῶ ἐδῶν & δῶν, τῶ ἐδῶν & δῶν. Poeta autè huic casui æ aliquando inferunt, ut τῶ χαεῖσι pro χαεῖσι. Iones verò ipsum deducunt ex recto plurimorum in ῖς, addito σι, ut οἱ ἀϊωνις, τῶ ἀϊωνισι, aut (quod poetis etiam familiare est) mutat ος secundi singularis, præsertim neutrius, in εσι, ut ἡ ἀϊωνις & σᾶματις, τῶ ἀϊωνισι & σᾶματισι: quam formam Æoles in quibusdam sequuntur, ut τῶ ἰσπᾶσι. Dores etiam terminant in εσι eundem casum in nominibus in δου, ut ò βασιλῶς, τῶ βασιλῶσι. Præterea quidam aiunt Æoles terminare quemuis plurimorum tertium casum in οῖς, ut τὸ πᾶθημα, τῶ πᾶθηματις.

Declination. contractorum.

In contractione prior vocalis debet esse brevis, ut ἀπῶος ἀπῶοις: rarò autem longa, ut ἡρώων ἡρώων, τρηπίδες τρηπίδες.

Pauca nomina in omnibus casibus contrahuntur, cuiusmodi sunt deducta ex prima & secunda declinatione cum paucis aliis, ut ὁ ἀπλόος ἀπλόος ἢ ἀπλόου ἀπλόου ἢ ἀπλόου ἀπλόου, & c. Verum ἄρδρεος, χάλκεος & χύσιος, dum contrahuntur, accentum prater aliorum naturam in ultimam syllabam transferunt: atque postrema duo ea contrahunt in ῆ, sicut in tabulis scripta sunt: nisi forte cum aliis dixerimus etiam feminina esse in eu, unde contracta sint in ῆ.

Æoles è secundo contracto in ους plerunque σ auferunt, ut τὸ Σακράτου pro σακράτους: ibidemque ipsi atque Dores aliquando vertunt ους in ους, ut τὸ Διοσκούδης pro Διοσκουίδης: id quod nonnulli Atticis quoque attribuunt. Caterum desinentia in ης purum, quæ singulorum quartum in η contrahere solent, eundem etiam in α contrahunt, ut ὁ κεί, ἢ διφύκης & ὕγινης, τὸν κεί, τὴν διφύκα διφύκα vel διφύκα, & ὕγινα ὕγινη vel ὕγια. Attici verò in propriis, quæ sunt huius declinationis, quartum ipsum terminant etiam in τω, ut ὁ Δημοδείτης, τὸν δημοδείτα δημοδείτη & δημοδείτω.

Iones atque Dores εο in ους aliquando contrahunt, velut in secundo casu desinentium in ους, ut ὁ Πηλοῦς, τὸν πηλοῦς: in cuiusmodi nominibus Attici atque Dores etiam quartum singulorum in η contrahunt, ut ὁ Τυδείης, τὸν τυδεία τυδείη. Attici verò horum nominum casus plurimorum in εις contractos flectunt etiam in ης, ut ὁ ἰππίης, οἱ ἰππίης, ἰππίης & ἰππίης, & c.

Iones ω contractum in quarto singulari desinentium in ω & ως flectunt in ουω, ut ἡ Ἀντιώ, τὴν ἀντιώ, ἀντιώ & ἀντιώ.

Herodotus α in ε quandoque mutat in neutris in ας, ut τὸ κίεας, τὰ κίεα κίεα κίεα, & c.

Sunt & alia, quæ contrahuntur, cuiusmodi sunt acuta in ις τὸ εος, quæ crasim patiuntur in tertio singulorum, atque in primo, quarto & quinto plurimorum, ut ὁ ἠδής, τὸ ἠδέος, τὴν ἠδέην ἠδέην, οἱ & ὠ ἠδέες & τῆς ἠδέας ἠδέας. Contrahitur autem solum ις υος in iisdem plurimorum casibus, ut ὁ βόας ις, τὸ βόας υος, οἱ & ὠ βόας υες & τῆς βόας υας βόας υς, semper facta crasi in υ. Neutra verò in uexeuntia in εος contrahuntur tantum in tertio singulorum, ut τὸ ἀσν, τὸ ἀσνος, τὴν ἀσνῆ, & τὸ ἠδδ, τὸ ἠδδ'ος, τὴν ἠδδ'ην ἠδδ'ην.

Similiter in ους desinentia, quæ flectuntur in οος, contrahuntur in eisdem plurimorum casibus, ut ὁ κεί, ἢ βόεις, τὸ κεί, τὸν βόεις, οἱ κεί & ὠ βόεις & τῆς κεί, τῆς βόας βόεις: quanquam βόεις in recto casu differentia gratia forte sapius effertur: de cuius quarto singulorum paulò antè & in tabulis nonnihil dictum est.

Comparandi gradus in ωι cōtrahitur quoque in eisdem casibus, & in quarto singulorum communis generis, v prius eliso, ut ὁ κεί, ἢ μίλλων, τὸν κεί, τὴν μίλλωνα μίλλω, οἱ & ὠ μίλλωες μίλλωες & τῆς κεί, τῆς μίλλωιας μίλλωιας μίλλωιας (nam hi casus in numero plurimorum semper eodem modo cōtrahuntur) & ὠ μίλλωια μίλλωια μίλλωια.

Item, quæ in omnibus casibus contrahuntur, κ' αρ κ' ρ, πα' τις πα' τις, πα' κ' τις πα' κ' τις, & similia.

Sunt postremum alia cōtrahēdi formæ, ut τὸς ἐπίος, τὸς ἐπίος, τὸς ἐπίος & τὸς ἐπίος.

ρου, τὸ ἀγαθὸν τὰ κατὰ δὴν, τὸ ἀγαθὸν τῶν ἀγαθῶν, τὸ ἰμάριον δὴμαριον, τὸ ὄνομα τῶν ὀνομα, ἢ ἐγὼ κατὰ, ὅ c. Sic Doricé καὶ εἶπα κῆφα, καὶ οὐ κῆκ, ὁ δὲ ὠξ, ὁ ἔπρος ὠπρος, οἱ ἀπῶλοι ὠπῶλοι, ὁ ἀδωις, ὠδωις, ὅ c. quorum multa tribuuntur etiā Ionibus. Attici plurimum videntur contractionibus, quippe quas ferè omnes peculiariter sibi vendicant, ut ἡ ἦτος ἡ ἦτος, ἡ ἦται, ἡ ἦται, ὁ ἀδρωπος ἀνδρωπος, ὠ ἀνὰ ὠνὰξ, ὁ ἔπρος ἀπρος, ἢ ἔπερτα ἔπερτα, ὅσση ἡμέραι ὅσημέραι, τὸ ἔλαμον τὸ ἔλαμον, ὅ c. ἢ εἰς ἢ εἰς, ἢ εἰς ἢ εἰς, pro quibus Æoles dicunt ἢ εἰς, ὅ c. ἢ εἰς, atque μοῖ ὄσι, μοῖσι, πῶ ὄσι, πῶσι, ὅ c. quorum iam multa lingue communis vsus recepit.

Heteroclitorum

Masculina quaedam neutra sunt in numero plurimorum, ut ὁ δεσμός, διφρος, ἐρετμός, ζυγός, κώκλος, λύχρος, μοχλός, κῶπος, σαθμός ὅ c. τρεῖς ἀχλός ἢ δεσμός, διφρος, ὅ c. Quorum tamen nonnulla etiam masculina in numero plur. inuenimus, ut τοῖς κώκλοις ὅ c. λύχροις. Sic fæmininum ἡ κέλδοδος, ὅ c. commune ὁ καὶ ἡ τέρταρος, aut, ut aliis placet, masculinum tantum ὁ τέρταρος ὅ c. in num. plurim. ἢ κέλδοδα ὅ c. τέρταρα.

Item fæminina ἡ ζωή, ὁ δός, πόλις ὅ c. ἄρ, in primo ὅ c. quarto duorum sunt masculini generis, τῶ ζωαῖκε, ὁ δῶ, πόλις ὅ c. ἄρε.

Quaedam vnum duntaxat habet numerum, ut ὁ ἀήρ, ἡ γῆ, ἢ διονύσια, Μεῖαρα, ὅ c. Eiusmodi ferè sunt, quæ primum ὅ c. principalem numerum significant, ut num. sing. tantum, ὁ εἰς ἢ μία πῶ εἰς, πῶ εἰς πῶς μίας πῶ εἰς, ὠ εἰς πῶ μᾶ τῶ εἰς, τῶ εἰς πῶ μᾶ τῶ εἰς πῶ εἰς vnum vna vnum, vni, vnum vnam vnum. Duorum, τῶ εἰς ἢ καὶ τῶ δύο vel Atticè δύο, τῶν ἢ τῶν δύο ὅ c. δύο, τῶ καὶ τῶ καὶ τῶ δύο vel Atticè δύο duo due duo, duorum duarum duorum, ὅ c. Communis tamen ratio postulabat δύο, δύο, δύο, sicut ἀμφῶ, ἀμφῶ. Ceterum plerunque iungitur dictionibus numeri plurimorum, ad cuius formam habet δύο in tertio casu: plerunque etiam reperitur minimè declinatum. Plurimorum, οἱ καὶ αἱ βεῖς καὶ τῶ τρία, ἢ τρία, τῶς καὶ τῶς ἢ τῶς τρεῖς, τῶς καὶ τῶς τρεῖς καὶ τῶ τρία: tres ὅ c. tria, trium, tribus, tres ὅ c. tria: atque οἱ ἢ αἱ πένταρες καὶ τῶ πένταρα, ἢ πένταρων, τῶς καὶ τῶς ἢ τῶς πένταροι, τῶς ἢ τῶ πένταρα, quatuor.

Reliqua ad centum vsque flexibilia non sunt, ut πέντε, ἑπτά, ὀκτώ, ὄνεια, δέκα decem, ἐνδέκα, δώδεκα, δεκά τε εἰς, δεκά πένταρες, δεκά πέντε, δεκά ἑξ, δεκά ἑπτά, δεκά ὀκτώ, δεκά ἐπτά, εἰκοσι, εἰκοσι δύο, ὅ c. τεῖκοντα, πένταρα ἑκοντα, πενήκοντα, ἑξήκοντα, ἑβδομήκοντα, ὀσδοήκοντα, ὄνεια ἑκοντα, ἑκατὸν centum. Hinc iam declinantur, οἱ δεκάκιστοι αἱ δεκάκισται ἢ δεκάκιστα, ducenti ducent. e ducenta: τετρακίστοι, οἱ τετρακίστοι αἱ τετρακίσται, ἑξακίστοι, ἑξακίστοι, ὀκτακίστοι, ὄνεια κίστοι, χίλιοι mille, διχίλιοι, πεντακίλιοι, πεντακίλιοι, ἑξακίλιοι, ἑξακίλιοι, ἑπτακίλιοι, ὀγδοακίλιοι, ὄνεια κίλιοι, μύριοι decies mille, δισμύριοι, τρισμύριοι, ὅ c. ita in reliquis.

At integra sunt, quæ ordinis numerum significant, ut πρῶτος, πρῶτη, πρῶτοι, primus prima primum: δεύτερος, δεύτερα, δεύτεροι, πῆμιος, ἑχλος, ἑβδομος, ὀγδοος, ἑνναος, δέκατος decimus, ἐνδέκατος, δύο καὶ δέκατος, τρεῖς καὶ δέκατος, ὅ c. εἰκοσός

cæteris casibus cuiuslibet generis ac numeri etiam sumptis ab inusitato nomine ὁ μέγας, ὁ μέγας, ὁ μέγας ἢ μέγαν, ὁ μέγας, ὁ c. Præterea neutra quedam in αρ declinātur in ας, ab inu. nominibus in ας, vt τὸ δέλεαρ, εἶδαρ, ἦμωρ, ἦπαρ, ὄνηαρ, σῆαρ, φρέαρ ὁ δέλεατος, εἶδατος, ὁ c. ἢ δέλεας, εἶδας, ὁ c. Quedam alia etiam neutra non declinātur, vt nomina literarum, atque τὸ βρέτας, δέπαι, γῶκαρ, ὁ c. de quibus in tabulis æque nonnihil scriptum est: quanuis apud poetas interdum flectantur, vnde legimus, τῶ δέπαι, Odyss. ο. ἦ δέπαιων, lib. 2. Epigram. ὁ τῶς δέπαιων, Iliad. γ.

Postremum quedam paucos habent casus, vt τὰ ἀπᾶ, ὦ τω, ὁ c.

Comparationis graduum.

Non legitimè comparatur illa, primus gradus ἀγαθός, medius ἀμείνων ἀρεῖων βῆπιων κρείων λαίων, ὁ supremus ἀριστος βῆπιτος κρείπτος λαῖπτος, ὁ c. quandoque ἀγαθώτατος, ἀγαθός ἀρεῖων ἀρεῖτος, ἐχθρός ἐχθίων ἐχθίτος, κακός κακίων χάρων χερείων κακίτος χείτιτος, καλός καλλίων καλλίτος, λαλός λαλίτερος λαλίτατος, μέγας μείζων μέγιστος, πολλὸς πλείων πλείτερος, ῥαδίος ῥάων ῥάτιος, φίλος φίλιτερος, φιλιτατος per syncoopen, pro φιλωπρος φιλωπτατος.

Ἡς βαδύς, βαδύς, γλυκὺς, ἠδύς, παχύς, παχύς ὁ ὠνός, habent vltimos ὁ vltimos, vt θύρις vel ἰων ὁ ἰτος, vt βαδύων βαδύτιος, ὁ c. Atqui παχύς habet etiam τῶσων.

Μικρός habet μικρόπρος μικρότατος, vel ἐλάπιων ἠπίων μείων ἡμέχτος.

Comparationes ex nullis terminationibus fieri solent, præter illas, quæ in tabulis explicatur: sunt tamen etiam interdum ex fixis nominibus, vt κέρδος κερδίων κερδίσιος interdum ex verbis, vt βόω βῆπιος βῆπιτος, φέρω φέρπιος φέρπιος φέριος ὁ φέρπιος interdum ex participiis. vt ἔρρωμθός ἔρρωμθότερος ἔρρωμθότερατος interdum ex aduerb. vt ὄω ὄωπρος ὄωπτατος, ἐχθίς ἐχθύπρος ἐχθύπτατος, vel ἐγγίω ἐγγίπρος, ὄω ὄωπρος ὄωπτατος, κατώ κατώπρος κατώπτατος, μάλα μάλλον μάλαστα, πέρα πειράπρω πειράπτατον, πέρρω πέρρωπρος πέρρωπτατος atque interdum ex præpositione. vt πρὸς πρὸςπρος πρὸςπτατος, ὁ eliso τ, factaq; crasi, πρὸςπρος πρὸςπτατος, ὁ πρὸς πρὸςπρος πρὸςπτατος.

Pronominum.

Natiua pronomina hoc modo flectuntur in omnes dialectos: persona primæ Num. sing. communiter ἐγώ, Atticè ἐγώ, Doricè ἐγών, ἐγώνη vel ἐγώγα. Com. ἐμὸδ vel μοδ, Atticè ἐμὸδ or vel ἐμὸδ or, Ionicè ἐμὸς, ἐμὸν vel ἐμοιο, Do. ἐμὸδ vel μὸδ. Com. ἐμεὶ vel μοί, Att. ἐμοί, Do. ἐμίν. Com. ἐμὶ vel μί. Num. Duorum Com. ἰώϊ vel ἰώ, Doricè ἀμμε. Commun. ἰώϊν vel ἰών. Com. ἰώϊ vel ἰώ, Doricè ἀμμε Num. plural. Com. ἡμεῖς, Ionicè ἡμεῖς, Æolicè ἀμμες, Doricè ἀμμε. Com. ἡμῶδ, Ionicè ἡμῶν vel ἡμῶν, Æolicè ἀμμεῶν, Doricè ἀμῶδ. Com. ἡμῖν, Ionicè ἡμιν, Æo. ἡμίν, ἡμιν, ἀμμι vel ἀμμιν, Dor. ἡμίν, ἀμίν vel ἀμίν. Commun. ἡμᾶς, Io. ἡμᾶς, Æo. ἀμμᾶς, Do. ἀμᾶς. Persona secundæ nu. sing. Co. σὺ, Do. πύ, πύνη vel πύγα. Com. σὺδ,

Att. σέθεν vel αἴθεν, Io. σέο vel αἴο, Do. σέθεν, σέδ, πῶ vel πῶδ. Com. σοί, Do. τί. Ἦν vel Ἦν. Comm. σί, Do. τί, πῶ. Comm. σὺ. Nu. Du. Com. σπῶνι vel σπῶ, Do. ὕμμε. Com. σπῶν vel σπῶν. Com. σπῶνι vel σπῶ. Num. plu. Com. ὕμμεῖς. Io. ὕμμεῖς, Α.Ο. ὕμμε, Do. ὕμμεῖς. Cō. ὕμμεῖς, Io. ὕμμεων vel ὕμμεων, Α.Ο. ὕμμεων. Com. ὕμιν, Α.Ο. ὕμιν vel ὕμιν, Do. ὕμιν. Com. ὕμαί, Io. ὕμαί, Α.Ο. ὕμμαι. Persona tertia Nu. sing. Com. ὅς, Com. ὅ, Att. ἐοθεν vel ἔθεν, Io. ἐο vel εἴο, Α.Ο. ac Do. εἴ. Com. ὅ, poetice ἐο. Com. ἔ, poet. ἐε. Nu. du. Com. σπῶε vel σπῆ, σπῶν vel σπῶν, σπῶε vel σπῆ. Nu. plur. Cō. σπῆς, Io. σπῆς, Do. σπῆς. Com. σπῶν, Io. σπῶν vel σπῆων. Com. σπῶν vel σπῶν, Io. σπῶ, Com. σπῶς, Io. σπῶς, Do. ἦ. Quidam dicunt μὴ ἔνιν Doricè poni pro ἔ- alij autem poetice pro αὐτὸν αὐτῶ αὐτῶ, ἔνιν αὐτῶ αὐτῶ αὐτῶ.

Ὁ ὅτις hunc in modum flectitur: Masc. sing. ἕπος αὐτῆ ἑῶτο, ἑῶτου ἑῶτης ἑῶτου, ἑῶτη ἑῶτη ἑῶτη, ἑῶτην ἑῶτην, ἕπος αὐτῆ ἑῶτο. D. ἑῶτω ἑῶτα ἑῶτω, ἑῶτην ἑῶτην ἑῶτην. P. ἕπος αὐτῆ ἑῶτα, ἑῶτων, ἑῶταις ἑῶταις, ἑῶταις ἑῶταις ἑῶταις. Sic ἐκείνος ἐκείνη ἐκείνο, absque ἔνιν neutro, ἐκείνη ἐκείνης ἐκείνη, ἔνιν ita deinceps, vt ὁ λόγος, ἢ ἕμην, πῶ ζύλον, ἔνιν c. His pronomibus Attici ad maiorem demonstrationem (quemadmodum plerique dicunt) iota acutum addere solent, vt ἕποσι, ἑῶτοσι, ἑῶτοσι, ἑῶτοσι, ἐκείνοσι, ἐκείνοσι, ἔνιν c. Verum in neutro singulari ἑῶτοσι, ἔνιν sepius ἑῶτην offerunt atque in neutro plurimorum ἑῶτην, pro ἑῶτο ἔνιν ἑῶτα. Αὐτῶς etiam hunc in modum flectitur: Num. sing. αὐτῶς αὐτῆ αὐτῶ, αὐτῶς αὐτῶς αὐτῶς, ἔνιν ita deinceps, sicut ὁ λόγος, ἢ ἕμην, πῶ ζύλον, ἔνιν c. absque ἔνιν in neutro, sicut ἑῶτο ἔνιν ἐκείνο.

Similiter articulus postpositus hunc in modum flectitur: Num. sing. ὅς ἢ ὅ, ἔνιν ἔ, ἔνιν ἔ, ὅς ἢ ὅ, ὅς ἢ ὅ, ὅς ἢ ὅ. D. ὅς ἢ ὅ, ὅς ἢ ὅ, ὅς ἢ ὅ, ὅς ἢ ὅ. P. ὅς ἢ ὅ, ὅς ἢ ὅ, ὅς ἢ ὅ, ὅς ἢ ὅ.

Prepositus articulus aliquando infinitus significat, vt εἶτο pro εἶ- πην, sicut aliquando interrogat, vt πῶ pro τί, cuius ἔνιν aliquando demonstrat, vt τὸν pro τῶτον, hunc: atque tum eius officium est rem certam significare, vt ἀπόδος μοι τὸ βιβλίον, redde mihi librum, nempe istum de quo inter nos constat. Id autem crebrum est, adiectis coniunctionibus δὲ ἔνιν, vt ὅδε ἢ δὲ πῶδε, ὅδε ἢ δε πῶδε. ἔνιν ita deinceps in reliquis casibus, pro ἕπος αὐτῆ ἑῶτο, ἔνιν c. Verum Attici pro ὅδε ἔνιν πῶδε dicunt ὅδε ἔνιν πῶδε. Præterea iidem articuli habent locum in diuisionibus, adiunctis coniunctionibus ἔνιν ἔνιν, vt ὅδε ἔνιν δὲ, hic quidem, ille autem: τὸν ἔνιν τὸν δὲ, hunc quidem, illum verò. Denique asserunt quidam eosdem articulos ab Atticis plerumque addi ornatus gratia tantum, atque rursus ab illis plerumque contemni ἔνιν abiici.

Postpositus articulus componitur cum infinito ἕτος, ἕτος, vt ὅς τις ἢ τις ὅ, ἕτος, ἕτος ἕτος, ἕτος ἕτος, ἕτος ἕτος, ἕτος ἕτος, ὅ, π, ἔνιν c. Accentus tamen hic ostendit multas dictiones, non vnā tantum. Reperiuntur etiam ὅς τις, ὅς τις, ἔνιν πῶς ὅς τις, quicunque, vnusquisque, quivis, quilibet: atque ὅς τις ἢ ὅς ἢ ὅς, qui quæ quod.

Coniugation. barytonorum.

Quatuor a primam thematis literam seruant in præterito, ἀνδίζομαι ἀνδίζε- μαι, ἀνδίζασθαι ἀνδίζασθαι, ἀνδίζω, ἀνδίζω, quæ serè poetica sunt.

Plurima non mutant e in n, sed augent, addito iota, vt ἐδίξω, ἐθήω, ἐλάω, ἐλίξω, ἐλαώ, ἐπαώ, ἐρέω, ἐπίξω, ἐρπω, ἐρύω, ἐσηώ, ἐζώ, ἐώ, ἐάω, ἐτάω, ἐτιάω, ἐποιμαί, ἐρζαί, ζομαί, εἰδίξω, & c. ἐθώ, ἐθα, & per pleonasm. εἰώθα prateritum med. ἐπαώ, ἐπαώ, ἐπέ, ἐπών, vbique seruat incrementum. ἐσηώ, εἰσηέω plusquamperf. med. cuius tamen perfectum vocis agendi ἐσηέω caret incremento: quod alij etiā attribuunt verbo εἰώω siue ἰσημί, vnde dictum est ἐσακα more Dorico. ἐρέω, ἐρκα, ἐρημαί, vnde ἐρήθω, & eliso iota, ἐρήθω, ἐώ, ἐμαί prateritum vocis patendi.

Diphthogus & Att. mutatur in nu in principio, vt ἄδω ἢ ἄδον, ἄζομαι ἢ ἄζωμι. Diphthongum oi, non mutant initio, οἰακίω, οἰδαίω, οἰνίζω, οἰακομῆω, οἰακοσφῆω, οἰκουρέω, οἰμῆω, οἰνόω, οἰσπῶ, οἰωπεπῶ, οἰανσκιπέω, οἰόομαι, ὠμαί, & οἰανίζομαι, οἰακίζω, & c. vnde aorist. ι. οἰώθω & οἰανστέμιω, ab οἰόομαι ὠμαί, & οἰανίζομαι. Nec ita raro Iones & poetae ab omnibus verbis auferunt incrementa, vt βάνω βάνον, & τῆνω τῆνον, pro ἑλάμων & ἐνπῶν.

Apud Atticos incrementum syllabae vertitur in temporis incrementum, vt ἐδωάμιω ἢ ἐδωάμιω, ἐβελόμιω ἢ ἐβελόμιω, & εἰδῶ ἢ εἰδῶ plusquamperf. ab εἰδῶ. Nam e siue solum, siue in diphthongo, mutant in n.

Attici inchoatorum ab α breui, aut e & o, praterito communi praefigunt duas priores literas presentis, vt ἀζέρω ἢ ζερω ἀζήζωμαι, εἰζέω ἢ ζεω ἐρήεκα ἐρήεμαι, ὀδῶ ὀδῶ ὀδῶ prateritum med. Corripitur autem prateriti Attici tertia syllaba, si trium syllabarum numerum excefferit, hoc modo: vertitur n in e, ω in o, e in & abiciunt e, o, & u subiunctam vocalem, vt ἀλίθω ἢ λιθῶ ἀλίθεα, ἐρωτάω ὠ ἢ ῥάττω ἐρρόττω, ἀγέλω ἢ γέλω ἀγέλω ἢ γέλω, ἐπιμαίω ἢ πῆμακα ἐπῆμακα, ἀκεύω ἢ κεύω ἀκείω. Verum ἀγῶ habet ἦγα ἀγῆγα, & interposita γ syllaba, ἀγῆγῆγα, sed euphonia tollente γ, ἀγῆγα atque εἰδῶ ἢ κα εἰδῆκα, & interiecta δο syllaba, εἰδῆδοκα & εἰδῆδομαι, ἐπέδω autem ἦρζα ἐρήρζα ἐρήρζομαι & ἐρήρζα, vt differat ab ἐρήεκα verbi εἰζέω.

Inceptis ab o vel ω prateritum Atticum praefigit e, ὀεώω ὠεωκα ὠεωκα, ὄρω ὄρω εἰώγα, vnde ὀεώω, ὠθῶ ὠσμαι εἰσμαι, ὠέομαι ὠήμαι, εἰώμαι. Idem fit in prateritis imperfectis εἰώρων, εἰώμιω, & similibus: atque in praterito med. εἰοκα ex οἰκα verbi εἰκο id quod & in aoristis aliorum quoque verborum aliquando accidit, vt ἦκα ἦκα, vnde ἔωθενκα, εἶπα εἶπα, vnde ἔωσενπα, & ὠσάμιω εἰσάμιω sed haec magis poetarum sunt. Caterum e incrementum Atticum presentis spiritum fortitur, vt in superioribus exemplis.

Attici praeterea pro incremento λε & μα, ponunt e diphthongum, vt λήεω λήεω εἰλητα, μίρομαι, μίρομαι εἰμρομαι.

Quorum principium est γ, aut γε, non repetitur prima consonans, vt γῶω ἢ γῶω, γεγερέω ἢ γεγερέω. Illa vero repetunt, κλάομαι κέκλωμαι, μισάομαι μέμνημαι, πῆδομαι πῆπῆμα, πῆδῶ πῆπῆκα. Nam apud poetas κτ, μν, & π communem faciunt syllabam.

Litera ρ propter syllabicum incrementum geminatur, vt πῆπῶ ἢ ῥῥῆπῶν, ρ posteriori aspirato, & priore attenuato, sicut in tabul. de spirit. dictum est. Siquidem nulla syllaba definit in aspiratam.

Compositi principium augetur, si prepositio nihil addit ad significationem, ut ἐπιπῶ ἐπιπῶ, dico, ἢ ἐπιν ἄδω καὶ δεύδω, dormio, ἐκάθειδον. Attici quaedam au-
gent initio, quorum simplicia non sunt in usu, ut ἀμφισβητῶ ἢ ἀμφισβήτητω, ἀπὸ πῶλον
ἢ πῶλον. Et quaedam in medio, ut ἐπιπῶ ἢ ἀπῶλον. Et ἀπῶλον, ἐξ ἠχομαίω
ἐκχομαίω, ἐπιπῶ ἢ ἐπιπῶ. Sic composita quaedam ex die ἢ δι, ut διστα-
πίω δισπίσω, δισπῶ δισπῶ. Sic διόρισθω, διέρχθω ἢ διέρχθω. Sunt
quæ utrinque augetur, ut ἀνορθῶ ἢ ἀνορθῶ, ἀνορθῶ ἢ ἀνορθῶ, ἀνορθῶ ἢ ἀνορθῶ.
Hic verò obiter notandum est, prepositiones in compositione vocalibus præfi-
xas propriam vocalē ultimam abiicere, tam in præsentī, quàm in reliquis tem-
poribus, ut ἀκούω ex ἀκῶ ἢ ἀκούω, παρέμθοι ex ἀκῶ ἢ ἐμθοι imper-
fecto verbi ἴδω. sed excipiuntur ἀεὶ ἢ ἀεὶ, ut ἀεὶ ἢ ἀεὶ, ex ἀεὶ
ἢ ἔω, atque ἀεὶ ἢ ἄω. Verum, si ab aspirata vocali verbum incipiatur,
prepositio mutabit propriam tenuem in aspiratam, ut ἀφαρῶμαι ἢ ἀφαρῶμαι,
ex ἀφῶ ἢ ἀφῶ, atque κατῶ ἢ κατῶ.

Plusquamperfectum quandoque contentum est incremento perfecti, ut ἀπα-
κηρῆκαται ἢ περῆκαται, pro ἀπεκηρῆκαται ἢ ἐπερῆκαται, ex ἀπακῶ ἢ ἀπακῶ ἢ
περῆκαται. Atticū verò plusquamperfectum initio temporis incremento au-
getur, ut ἀνηγαρκα ἢ ἀνηγαρκα, ἀνηγαρκα ἢ ἀνηγαρκα, ἀνηγαρκα ἢ ἀνηγαρκα. præter ἡγῆκα ἢ ἡ-
γῆκα, ἢ ἡγῆκα ἢ ἡγῆκα ex ἐλθῆκα. At ἐοπα ἐώλπει, ἐορῶ ἐορῶ, ἢ ἐορῶ ἐορῶ.
καὶ augetur in secunda syllaba, pro ἡόλπει, ἡόρῶ ἢ ἡόρῶ.

Tria spiritum præsentis aliquādo mutant in aliis temporibus, ἔω, Fut. 1. ἔω,
ἢ med. ἔωμαι, ἢ ἔω, aor. 1. ἐδρεῖα, fut. 1. ἔρεῖω, atque præter. perfect. vocis pa-
tiendi τῆδραμαι, ἢ ἔρεῖω, fut. 1. ἔρεῖω, quæ usus fortassis partim differentie gratia,
ἢ partim originis ex aspiratis in principio ductæ accepit. Multa enim vnâ cis
temporibus suis ab inusitatis ducta sunt: cuiusmodi sunt ἢ illa, ἔρεῖω, αὐξῶ,
ἔω, δέλω, ἢ ἔω, ὀφείλω, ἄχθομαι, βέλομαι, μαχθομαι, οἶομαι ἢ οἶομαι, ab
inusitatis ἀεξῆω ἢ αὐξῆω ἢ ἔω, ἢ c. Nam Attici è circumflexis barytona faciunt.
Sic πλέω, πῆω, ἢ ἔω, atque καίω vel κῆω, ab inusitatis
πλόω, πῆω, ἢ c. de quibus omnibus suis locis in anomalis amplius nobis erit
agendum.

Attici penultimam ε in ο vertere solent in dissyllaborum perfectis in φα ἢ
χα, ut πέμπω ἢ βρέχω, πέπμφα ἢ βέρεχα communiter, πίπμφα ἢ βέροχα
Atticé.

Quaedam non mutant in perfecto, aoristo ἢ fut. 1. α, ε ἢ ο, præsentis chara-
cteristicas, ut γελῶ γελῶκα ἐγέλασα ἢ γέλασα, πλέω πῆλεκα ἐπέλεσα ἢ π-
λέσα, ὀμῶω ὀμῶκα ὀμῶσα ἢ ὀμῶσω, atque hæc penultimam prioris aoristi cor-
ripunt, quam tamen poeta aliquando positione produciunt, ut ἐπέλεσα. Non-
nullis etiam, eisdem seruatis aut mutatis characteristicis, duplex futurum prim.
à quibusdā tribuitur, ut ἀλόῶω, ἀνέω, καλέω, κορέω, πῆω, φορέω, φροτέω ἀλοῶσω
ἢ ἀλοῶσω, ἀνέσω ἢ ἀνήσω, ἢ c.

Quæuis cognata tempora semper eādē habeant characteristicam (dicun-
tur autem primū cognata præsens ἢ imperfect. deinde perfectum ἢ plus-
quamperfect.

quamperfectum item aoristum prius & futurum pr. postremò aoristum 2. fut. 2. & med. perfectum cum plusquamperfecto) nempe illam de qua proprio cuiusque temporis loco in tabulis mentio facta est: excipiuntur tamen in aor. priore ἔπα εἶπα, φέρω siue ἐρέσκω ἢ ἔρεσκω, ἴκω siue ἴθην ἢ ἴθκα, δῶω siue δῶωμι ἢ δῶωκα, ἔω siue ἔημι ἢ ἔκα: quorum prima duo aorista vsurpantur etiam in aliis modis, reliqua minimè: quibus omnibus nulla sunt fut. 1. cum eis sic characteristicis, quemadmodum nec illis, ἀλλόω ἢ ἄλλωκα, ἀλάω vel καώ ἢ κκα, σείω ἢ σεία, χέω ἢ χέα: quæ proinde similiter excipiuntur.

Aoristum secundum dissyllabum in multis non corripit penultimam, quòd in eandem cadit incrementum, ut ἀγοῦ ἦγον, & Atticè ἦγαγον, interposito γα syllaba, ἀῖδω ἦδον, & εἶδω εἶδον quia ἶδον poeticū est. Sic ἐλθῶθαι ἠλθον, sed est syncope ab ἠλυδον, ἔλκω εἴλκον, ἔλω εἴλον, ἔπω εἴπον, ἔχω εἴχον, ἦκω ἦκον. Trissyllabum etiam aliquando penultimā producit, ut δέρεω ἐδάρων, ἀφῆω ἔπαρθον, & metathesi poetica ἔδρακον & ἔπασσαν, πλῆστω siue πλῆστω ἔπλησται, quòd ad corpus pertinet, ut quidam aiunt, & ἔπαρον, quòd ad animum, atque φέρω siue ἐρέσκω ἢ ἔρεσκω. Similiter aoristum eorum, quæ contrahuntur, ut βλάσσω ὦ ἔβλασαν, δουπέω ὦ ἔδουπον, θύρέω ὦ ἔθρον, ῥάω ὦ ἔρον, ὀλιδίω ὦ ὀλιδον. Caterum tria non mutant e in α, βλέπω, λέγω & φλέγω, ἔβλεπον, ἔλεγον & ἔφλεγον at πέπωκα ἔπαμον & ἔπεπον.

Desinentia in ζω habent aliquando perfectum in χα, aor. 1. in ξα, & fut. in ζω, ut πέζω, p. ἔπρεχα, aor. ἔπρεξα, fut. πρέξω.

Attici fut. in ιωτα polysyllaborū in ζω. o sublato, circumflectunt, ut νομιζω νομισσάομαι, & med. βαδίζομαι βαδίσσομαι, ἀγωνίζομαι ἀγωνίσσομαι, ἀγωνίσμαι.

Attici quoque tertis personis in ε vel ι addunt literam η, etiam ante consonantem, ut ἐπιπνι, & πῆψον τῷ πῶ.

Bæotij tertiam personam plurimorum syllabis parem primæ faciunt in præterito imperfecto & utroque aoristo, hunc in modum: ἐπύπιδον ἐπύπιδον, ἐπύψαδον ἐπύψαδον, ἐπύπιδον ἐπύπιδον unde perfecta sunt εἶδον, ἔμαθον & ἠλθον, ab εἶδον, ἔμαθον & ἠλθον.

Singulorum prima & tertia plusquamperfecti desinunt in η, ut ἐπέπην ἐζώ, vel ἐκείνος: proinde nata sunt ab εἶδω & χέω ἢ χη & ἐκεχην, plusquamperf. med. pro ἦδην & ἐκεχην. Tertiam plurimorum efferunt absque iota in penultima, ut ἐπέπιδον & ἦδισαν, pro ἐπέπιδον & ἦδισαν: quòd quidem in aliis quoque personis Bæotij faciunt, ut ἐπέπιδον, ἐπέπιδον, pro ἐπέπιδον, ἐπέπιδον, & c. Verum quibusdam placet Iones vertere ην primæ singulorum in εα, & δ tertiæ in εε, deinde Atticos & Doros contrahere in η, ut ἐπέπιδον ἐπέπιδον, & ἐπέπιδον ἐπέπιδον, ἐπέπιδον.

Imperandi modi personam tertiam plurimorum secundo casui participij eiusdem temporis & numeri similem Attici faciunt, ut τῶντων & τῶντων, pro τῶντων & τῶντων.

Optandi modi prius aoristum Æolicum, cuius secunda & tertia singulorum, atque tertia plurimorum saepe videntur Attici, coniugatur hoc modo: Sing. τῶντα, τῶντας, τῶντα. D. τῶνταμεν, τῶνταμεν, τῶνταμεν. P. τῶνταμεν, τῶνταμεν, τῶνταμεν.

Vocis patiendi & mediae presentis & futuri temporis secunda persona apud Atticos terminatur in ei, ut πῆλι, ποθῆσι & πύλα, pro πῆλι, & c. vnde remanserūt βάλει, εἰσι & per crasin εἰ, atque οἰσι & ὄψι (quae sola tamen alij tribuūt Atticis) ἀβούλουαι, εἰσαι, οἰσαι, & ὄψουαι. Caterum quaedā reperiūt in σαι more praeteriti perf. & verborum in μι, ut φάγομαι φάγοσαι, pro φάγη & in circumflexis κωχάομαι ὤμαι, κωχάσαι ἄσαι, pro κωχάη & c. contra, quaedam à verbis in μι desinunt in η more barytonorum, δῶμαι δῶη, ὄψαμαι ὄψη, & κάθημαι κάθη, pro δῶσαι, & c. Sic perfectum μέμημαι μέμη, pro μέμηται.

Attici finiunt in σαι perfectum vocis patiendi verborum in ω, ut μάγω μάγισμαι, μοιῶμαι μωδύλομαι praeter ἰδῶμαι ἰδῶμαι, ut μεδῶμαι, velut ἰδῶμαι. Dissyllaba, quae in Attico praeterito mutant ε in ο, hic repetunt ε, ut κλέπο κλέποσαι κέκλεμαι, & interdum κέκλαμαι, λέγω λέλοσαι λέλεμαι. Quae verò habent cum aliqua consonante, vertunt ε in α, ut σρέπω ἐσραμμαι praeter βρέχω βέβραχαι & βέβραμαι.

Penultima brevis praeteriti perfecti, cuius thema characteristicam habet, non semper σ assumit, ut δρῶ δέδρακα δέδραμαι, vnde δράμα δέδοκα δέδεμαι, vnde ἐδέδω, quanuis ὀδεσμός efferatur tanquam ex δέδομαι δρῶ ἦροκα ἦρομαι, vnde ὀδρότη. Contra, longa interdum assumit σ, ut ἀκούω ἠκουκα ἠκουσμαι.

In huius temporis atque plusquamperfecti secunda & tertia persona duorum, & secunda plurimorum interponitur σ, quoties tertia singulorum desinit in ται purum, ut βεβόηται βεβόηστων, βεβόησθε, & c.

Aorista priora vocis patiendi ἐπρώδω & ἐμνήδω assumunt σ, quanuis non sit in perfectis ἐπρώται & μέμνηται. Contra, ἐσώδω perdit σ, quum sit in praeterito οἰσασαι à σάω.

Penultima huius temporis eadem est quae perfecti: sed ἐπρώδω & ἀπρέδω systolen patiuntur, ab ἐπρήμαι & ἀπρημαι. Sic deducta ex αἰρέω ᾧ, ἠρέδω, ἀφῆρέδω & καθῆρέδω, ex praeteritis ἠρημαι, ἀφῆρημαι & καθῆρημαι atque ἐπρήδω ex ἐπρημαι, quod & ἐπρήδω dicitur, vnde ἐπρήσ. Caterum illa quae verterant ε in α, hic ε repetunt, ut σρέπω ἐσραμμαι ἐσρέφδω.

Imperadi modi personam tertiam plurimorum presentis & imperfecti temporis huius vocis, atque vtriusque aoristi med. similem tertiae duorum Attici faciunt, ut πηέδων, πλάδων & πηέδων, pro πηέδωσιν, πλάδωσιν & πηέδωσιν.

Optandi modi prima persona in ηδω patitur syncopen in omnibus verbis, ut ποθῆδω, πηέδω, vnde formatur tertia ποθῆσιν, atque ἠδῆδω, ἠδῆδω, ἠδῆσιν quomodo sit ab εἶναι εἶεν, pro εἶναι.

Praeterita media verborum βλάπω, καλύπω & κρύπω desinunt in εα, βέβλασα, & c. ab antiquis βλάω, καλύω & κρύω. Sic praeterita med. verborum βλάπω, δάπω & σκάπω desinunt in φα, βέβλαφα, & c. ab inusitatis βάφα, τάφα & σκάφα vnde remanserunt aorista & futura secunda ἐβλαβον, βλαβω, & ἐβλαβον, βλαβω, atque aor. 2. patien. ἐπίφλω. verbum μίμωω facit μέμωα, à μῶω à quo per pleonasmum ortum est μίμωω cuiusmodi verba ε in ι vertere solent, ut ἔπω ἱαώ, πέτω ἴπώ, ῥέπω ῥίπώ, πέω ἕκλω. Illa duo μελέω ᾧ, & πλεω ᾧ gra-

quidē modo factum est participium ὁ ἐστὼς ἐστῶτος, ἢ ἐστῶσα, ἐστῶσης, τὸ ἐστὼς ἐστῶτος, per ὦ acutum in masculino & neutro, ex ὁ ἐστακὼς ἐστακότος, ἢ ἐστακῆα ἐστακῆας, τὸ ἐστακὼς ἐστακόπος. & Ionicè ὁ ἐσταῶς, & c. ab ἴστημι ἐστακα ἐσταα.

Attici vocis patiensis presentis temporis secundam personam finiunt in η, vt ἴσταμαι ἴση, & ἕσταμαι ἕση, sicut πύθομαι πύθη, pro ἴστασαι & ἕστασαι.

Imperfecti secunda persona reicit primum σ deinde crasin patitur, hoc modo: ἴσταμην, ἴτασο, ἴταο ἴτω. ἐπῆσταμην, ἐπῆτασο ἐπῆτο. ἐδιδόμην, ἐδίδοσο ἐδίδου.

Perfectum corripit penultimam, vt ἔσταμαι & δέδομαι, qua lege dicendum esset πῆσταμαι ἢ ἕσταμαι. Verum vt in voce agendi, ita & in voce patiensis habet ei diphthongum Baoticam, πῆστα πῆσταμαι. Inde tamen orta ferè seruant ε, vt δέμα, δέμας.

Aorista priora sunt ἔσταθην, ἐπῆθην & ἐδόθην, penultima breui, à tertia perfecti ἔσταται, πῆσταται & δέδοται, sed ἐπῆθην priorem aspiratam mutat in tenuem, pro ἐπέθην.

Imperandi modus Ionicè σ abiicit: deinde Atticè contrahitur, vt ἴτασο ἴταο ἴτω, ἕτασο ἕταο ἕτω, δίδοσο δίδοο δίδου, sicut in secunda persona imperfecti modi indicandi.

Optandi modus habet diphthongum penultimam, quæ continet characteristicam coniugationis, vt in voce agendi, quæque circumflectitur in duabus personis, si modus optandi vocis agendi sit in vsu, vt ἰσταίμεν, ἰσταίῃο, ἰσταίῃο. ἕσταίμεν. δίδοίμεν & c. sicut in tabulis: alioqui accentus est acutus in antepenultima, vt δυνάμεν, δυνάμῃο, δυνάμῃο. δυνάμῃο enim receptum est, non δυνήμα.

Subiungendi modus habet in presenti ἴστωμαι, ἴσῃται, ἕστωμαι, ἢ, ἕσῃται. δέδωμαι, δέωται, & c. quorum accentus est circumflexus: at εἰαὶ δυνώμαι acuitur in antepenultima: quod vox agendi δυνήμι non sit in vsu, sicut diximus in optandi modo. Alij dicunt εἰαὶ ἴστωμαι, ἢ, ἕσῃται & in voce agendi ἴσῃ, ἕσῃ, ἕσῃ. Dicitur enim εἰαὶ δυνώμαι, δυνῆ, δυνῆται & ita deinceps.

Verbi medij aoristum secundum in secunda persona patitur etiam crasin Atticam, σ prius Ionicè ablato, vt ἔητο, ἔηο, ἔητο, ἔδοσο, ἔδοο ἔδου. Similiter in modo imperandi ἦτοο δέοο δούο, δόσο δόοο δόου.

Verba anomala barytona & circumflexa.

Verba anomala sunt quæ aliqua varietate aut abundantia vel defectione à præscriptis ac legitimis coniugandi formis recedunt, vt λαχάω, præf. perfect. Att. εἰληχα, aor. 2. ἐλαχον, fut. λήξω & κληρώσομαι, p. med. λέλοχα. φέρω, aor. 1. ἤνεκα, aor. 2. ἠνέκον, fut. οἴσω, aor. 1. patien. ἠνέξην, & siquidem plerunque variis modis efferuntur vel ipsa themata, vt ἀπαύρω ἀπαύρω, ἀύξω ἀύξαιω, δυνάω δυνάξω, κνέω κνέω, ῥιπῆω ῥιπῆω, βύχω βύχω, οἰέομαι οἰέομαι, εἰδέω εἰδέω εἰδήμι, εἴνω εἴνω εἴνω εἴησκω τέθημι, & c. Sic θέλω ἐθέλω, ἀσπύρω ἀσπύρω, εἴησκω εἴησκω, κληρώσομαι ἀκκληρώσομαι, θρυλάω θρυλάω, ἀθηνάω ἀθηνάω, ναύαζω ναύαζω & c. Item

anomala sunt permulta, quae non coniugantur ultra imperfectum: cuiusmodi sunt desinentia in βω, quorū penultima syllaba continet ε, ut ῥέμβω & φέρω. desinentia in δω, antecedente λ aut ν, ut ἀλδω & κληδω. prater αἰνδω. desinentia in ω, antecedente liquida cum alia consonante, aut antecedente etiam liquida & prima syllaba ex anadiplosiā in liquidam desinente, ut ἔρω & ῥομαίω. prater nonnulla, quae aliunde cetera tempora capiunt, ut δάκω. desinentia in αῶ, εῶ, υῶ & ρῶ, ut κιάῶ, πλέῶ, μινύῶ & ἐρέῶ. prater ἀχομαι: nam in his omnibus per desinentia in ω etiam desinentia in ομαι intelligi volumus. desinentia in εῖω, εῖω & υῖω, ut φαεῖω, ὀψάω & ἀγύω. prater κήω. desinentia in αῶ, quae cetera tempora formant tanquam ex desinentibus in εῖω, ut ἀμφοταῖω, αἰθέτω, βλαταῖω, κερταδαρταῖω, ἀδαινομαι & ἀπερδομαι, ex ἀμφοταῖω, & c. prater λαμβόω, λαμταῖω, μαυταῖω, πυχόω, φταῖω & πωταῖομαι. desinentia in σῶ, quae cetera quoque tempora formant tanquam ex thematis carentibus σῆ, ut ἀπέσῶ & ἰνασκομαι, ex ἀπέω & ἰνάω. prater γνώσκω, βρώσκω, διδάσκω, διδρασκω, βδέσκω, θήσκω, στείσκω, ἕτεσκω, χέσκω & ἕλομαι. desinentia in γῶ & γῶμ, quae cetera tempora formant etiam tanquam ex desinentibus in γῶ, ut μινύω, μοργύω, πηγύω, ἐηγύω, ἀγῶμ & ζῶγῶμ, ex μῶ, & c. atque desinentia in νῶ & νῶμ, quae etiam cetera tempora formant tanquam ex carentibus νῶ, ut ζωνύω, κεεωνύω, κορενύω, πεταινύω, σπενύω, χωνύω, ῥώνυμ & ῥώνυμ, ex ῥῶ, κεεῶ, & c. Denique alia plurima, quae ad certam regulam dirigi non possunt: verū singula deinceps, quantum opus erit ordine alphabetico latius explicare non pigebit.

Ἄγαμα, igitur ab inusitato ἀγῶμ, habet aor. 1. ἠγάδην, med. ἠγασιμῶ, futur. ἀγασομαι.

Ἄγῶμ aor. 1. ἠγά, & soluto η in εα ἠαξα, fut. ἠξῶ, aor. 2. πατιεν. ἠγῶ & ἠγῶ, prat. med. ἠγα & ἠαγα, ab ἀγῶ soluiturque η etiam in composito, κατὰ γῶ, κατὰ γῶ.

Ἄγορδῶ, p. εἴρηκα ab εἶρω, aor. 1. ἠγόρδισα, fut. ἀγορδίσω. aut ut alij dicunt, p. εἴρηκα ab ἐρέω, aor. 1. εἶπα, ac, & aor. 2. εἶπν, εἶ, & c. ab ἐπω, atq; fut. ἐπά ab ἐρω.

Ἄγω, p. ἠγα, & Atticè ἀγῶχα, ac pleonasmō ἀγῶχα, aor. 2. ἠγῶ, & pleonasm. syllabae γα, ἠγαγῶ. vnde ἀγαγῶ, ἀγαγομαι, ἀγαγῶ, ἀγαγῶ, & particip. ἀγαγῶν, f. ἠξῶ. Est autem imperandi modus ἠξῶ, ἠξέτω praesentis temporis. Nam futura quorundam verborum pro praesentibus usurpantur, ut verborum ἀγῶ, δῶ, οἶω & ὄρω, futura ἠξῶ, δῶσθε, οἶσθε, & ὄρω. Aelicè pro ὄρω. quae in praesenti, siue in praesenti & imperfecto solū coniugantur, ut ἠξῶ, imperandi modi ἠξῶ, ἠξέτω. δῶσθε, imperf. f. ἠδῶσθι, imperf. med. ἠδυσίμῶ. οἶσθε, imperf. οἶσθῶ. vnde imperandi modi οἶσθε, οἶσθῶ ὄρω, vox patiendi ὄρωμαι, imperf. ὄρωσιμῶ, ὄρωσθῶ, & Ionicè ὄρωσθε, & imperandi mo. ὄρωσθε. Nascuntur etiam ex ipso futuro, themata quaedam in σῶ, interposito κ, ut ἀπέσῶ & μινύσῶ, ex ἀπέω & μινύω.

Ἄδω, aor. 2. ἠδῶν, infinitus mo. ἠδῶν, p. med. ἠδῶ, & solutione ἠαδῶ, particip. ἠαδῶς, ut ἠαγῶ pro ἠγῶ, & ἠαλω pro ἠλω, & similia.

Ἄζω, aor. 1. ἠάζην & ἠάζην.

Αἰρέω ὦ, aor. 2. ἔϊλον ab ἔλω, fut. αἰρήσω· vnde αἰρούμαι, ῥ. ἤρημαι, aor. 1. ἠρέθην, aor. 2. med. ἐλόμην ab ἔλωμαι, fut. αἰρήσομαι.

Αἰδάνομαι, ῥ. patiendi ἠάθημαι ab αἰδέομαι, infinitus mo. ἠδῆδα, aor. 2. med. ἠδόμεν, fut. med. αἰδήσομαι.

Ἀλέξω, fut. ἀλεξήσω ab ἀλεξέω inusitato.

Ἀλίσκομαι, ῥ. ἴλωκα ἔάλωκα, ῥ. pasien. ἐάλωμαι, vnde deducta sunt nomina ἄλωσις ἔάλωσις ob ἀλόω, aor. 2. ἴλωτ ἔάλων, inf. mo. ἀλώται, particip. ἀλοῖς ἀλόσις, ab ἄλωμι quae omnia licet vocis agendi sint, tamen pati significat, sicut frequentissimè composita ex ἴσημι, vt καθεστῶτα cōstituta. fut. ἀλώσομαι, vel ἀνηθήσομαι ἀλήσομαι. Cōpositum ἀραλίσκω multum variat præteriti incrementum, vt ἀράλακα ἔράλωμαι sine incremento, atque ἀρηλάκα ἔρηλώμαι, vel ἠτάλακα ἠτάλωμαι vel ἠηλάκα cum incremento. Quae quidem incrementi varietas multis aliis etiam contingit, vt ἀμπέχομαι, ἠμπέχομαι ἐπέχομαι, ἠνερόμαι ἠνερόμην βλακένουμαι, ῥ. ἐβλάκηνουμαι ἔβλακηνουμαι διαγύω, δεδιηθημένος per duplex incrementum, vt ἠνώχλιος ἐγυάω, præf. ἐγχεύηκα, aor. ἐγγύησα ἠγγύησα, vnde ἐγυάσομαι, aor. ἠγυασάμην· at ἐγυάω ἔπαρεγγύησε sine incremento. ἐγχεύομαι, ῥ. ἐκχευοσμένοι ἠνεχυοσμένοι, quod tamen fieri potest ex ἐνεχυοσμαι ἐμπόλις, ἐμπόλικα, ἐμπόλις· ὀπιδήμω, ὀπιδήμικα· ὀπιρκῶ, ὀπιρκῆκα ὀπιστάω, ἐπιστάηκα· κιάομαι, κέκηνουμαι ἔκηνουμαι παροίεω, παπαροίημαι, atque composita ex κέω, vt στωκωμένοι ἠστωκωμένοι per ε aut λε.

Ἄλω ὦ, aor. 2. ἴλων ἔάλων, ἔ particip. ἀλοῖς ἀλόσις.

Ἀναμνήσκω, fut. ἀναμνήσω atque ἀναμνήσκομαι, aor. 1. ἀνεμνήθην.

Ἄνωζω, aor. 1. ἀνώξα, Att. ἀνώξα, fut. ἀνώξω, ῥ. pasien. ἀνώξωμαι, particip. ἀνώξμενος, aor. 1. pasien. ἀνώξην, ῥ. med. ἀνώξα. Dicitur autē οἰγύω ἔοιγρο poet.

Ἄνωρον, ἠνώρον ἔ poetice ἀνώρον, aor. 1. ἠνώξα, fut. ἀνώξω, ῥ. med. ἀνώξα ἔ ἀνώξω, imperf. ἠνώξω ἔ ἀνώξω· ex quo ἀνώρη Aeolice, imperandi mod. ἀνώρηθι, ἔ ἀνώρηθι per syncopen.

Ἀπαναίνομαι compositum ex ἀναίνομαι, aor. ἀπηνήαμην.

Ἄπτωρω, quod ἔ ἀπτωρέω dicitur, aor. ἀπτύρα ἔ ἀπτύρα.

Ἄπολλύω ἔ ἀπόλλυμι, ῥ. ἀπόλεκα, ἔ Atticè ἀπολώλεκα, aor. ἀπόλεσα, fut. ἀπολέσω, ab ἀπολέω atque fut. ἀπολάω, ῥ. med. ἀπώλα, ἔ Atticè ἀπόλωλα, ab ἀπόλλω, aor. 2. med. ἀπολόμην, fut. med. ἀπολούμαι.

Ἄπτεσθαι, ἀπτεσθῆναι, ἀπτεσθῆναι perfect. sunt ab inusitato ἀπτεσθῆναι, ἔ optandi mod. ἀπτεσθῆναι, ἠ, ab ἀπτεσθῆναι.

Ἄχθομαι, aor. 1. ἠχθέσθην, fut. ἀχθήσομαι, ab ἀχθεύωμαι.

Ἄχέω vel ἄχω, quod ἔ ἀχέω dicitur, ῥ. ἠκαχε.

Βαίνο, ῥ. βέηκα, fut. βήσομαι, ἀ βάω, aor. 2. ἔβην ἀ βῆμι· vnde βαβαίνο ἔ καπαβαίνο, ἀ ἐβην ἔ καπέβην, mod. imperandi ἀβάβαθι ἔ καπαβαθι per a Atticè, pro ἀβάβηθι ἔ καπέβηθι, vt φάθι ἔ σύμφαθι at per apocopen ἀβάβα ἔ καπέβα, vt ἀβάβα pro ἀβάβαθι.

Βάλλω, præf. βέβηκα ἀ βλέω ὦ, vnde βλήμι ἔ βλήμαι, ἔ opt. mod. βλείμην, βλείω, βλείπην, sicut ἀπέσκηκα ἀ simpliciter σκλάω aor. ἐβάλον, fut. βαλώ.

βιώω, aor. 2. ἐβίωον, ως, ω, à βίωμι, imperādi mo. βιώθι, βιώτω: opt. mod. βιόιλω, vt δόιλω, vnde βιόιλω, vt δώλω inf. mod. βιώωναι particip. βιόων, ὄντες: f. βιώσα aut βιώσμαι, perfecti patien. persona tertia βεβίωται, tanquam nullius sit persone: Ἔ particip. βεβιωμένα.

Βέλομαι, p. βεβλήμαι, aor. 1. ἐβλήθην, f. βελήσμαι, à βηλέομαι.

Βρώσκω, p. βεβρώκα, f. βρώσα, à βρώω, p. med. βέβρωθα à βρώθω, aor. 2. ἐβρών, ως, ω, à βρώμι.

Γαμέω, aor. 1. ἐγάμη, à γάμω, f. γαμήσω, vnde γαμυσίω, nupturio. Nam à futuro nascuntur quedam in 3° actionis appetitum significantia, vt βρώσω βρωσέω, εφύριο, ὄψω ὀψάω cernere cupio, πολεμήσω πολεμισίω bellaturio: Ἔ quedam à presenti, vt κηχά κηχέω, κρατῶ κρατίω, πλά πλείω, Ἔ c.

Γινθέω ᾧ, p. med. γηθηθα.

Γινθέσκω Ἔ γηθησῶ ᾧ, p. γηθησκα, f. γηθησώ, per a in penultima.

Γίνομαι Ἔ γίνομαι, p. γένημαι, aor. 1. ἐγένηθην, med. ἐγενήσμι, aor. 2. ἐγένονμι, f. γήνησμαι, à γίνομαι Ἔ p. med. γήστα, aor. 1. med. ἐγένονμι, f. 1. med. γήνησμαι, à γίνω Ἔ γήνομαι, aut vt alij malunt, à γήω. Dicitur etiam γήνω per geminum iv, vnde aor. 1. ἐγήνησα, Ἔ med. ἐγενήσμι, tertia persona ἐγήνησται, Ἔ persyncopen ἐγήνησται, pro qua γήνωτ more Ionum, qui respuunt incrementa, sicut etiam γήνωτ pro ἐγήνωτ ab ἐγένονμι.

Γινώσκω Ἔ γινώσκω, p. ἐγνώκα, f. γνώσμαι, à γινώω aor. 2. ἐγνων, ως, ω, imper. mod. γνώθι, inf. mod. γνώωναι, particip. γνώεις, à γινώμι. Sic ἀναγινώσκω, ἀνεγνώκα, ἀνεγνων, ἀναγινώωναι, Ἔ c. etiam à κατηγνώσκω.

Γρηγορέω, f. γρηγορήσω, p. med. ἐγρηγορέω.

Δαίω Ἔ δαίω, aor. 2. ἐδαίσα, f. δαίσα, p. patie. δέδασμαι à δάλλω, p. med. δέδαα: atque f. δαήσω, p. patien. δέδαημαι, aor. 2. ἐδάλλω, à δαέω ᾧ.

Δάκνω, aor. 2. ἐδάκνω, f. δήξω, à δήκω.

Δείδω, p. δέδηκα, med. δέδακα pro δέδιδα euphonicè gratia: at Ionicè δέδιδω, sublata consonante, Ἔ penultima correpta: f. δέισω, imperandi mod. δέιδθι time. Sed δέδιδόμαι, f. δέδιδόμαι, aor. 2. patien. ἐδέδιδω, imperand. mod. δέιδθην, Ἔ per syncopen δέιδθην, pro quo etiam legimus δέιδθην, à δέδιδόμαι. Crebrò enim additur subiuncta vocalis, vt fiat diphthongus, quemadmodum Ἔ contrà, altera tollitur è diphthongo, vt εἶνα εἶναος, ἰυάνων. Syncope verò in multis locum habet, vt ἀνάστη ἀνάστη ab ἀνάστημι, Ἔ migrat γ in χ propter θ sequens. Sic κερπάλη κέρπαλη à κερπάλομαι atque ὠνήσμι ὠνήσμι. Nam aor. 1. facillè admittit hanc figuram per omnes modos Ἔ particip. ὠνήσμι ὠνήσμι, ὠνήσμι ὠνήσμι, ὠνήσμι ὠνήσμι Ἔ ὠνήσμι, ὠνήσμι, ὠνήσμι, ὠνήσμι, secunda persona è ὠνήσμι ὠνήσμι Ἔ per crasin ὠνήσμι, imper. mod. ὠνήσμι, sicut ἴσω pro ἴσω. Similiter γήνησται ἴνωται Ionicum, pro ἐγήνωτ. Atque persone plurimorum optandi modi in ἴσω, vt φαίμεν φαίμεν, δίδιμεν δίδιμεν, vnde φαίμεν Ἔ δίδιμεν sūt proprietate lingue Bacoticæ, que tertias personas plurimorum utriusque aoristi vocis patiendi format à prima singulorum in λω, ipso λω in ε mutato. In his tamen duobus, sicut Ἔ in cæteris, quidam syncopen fieri putant: atque in tertia plurimorum ἴσω δίδιμεν ἴσω

Ἐρχομαι, aor. 2. ἦλθον, & per syncopen ἤλθον, p. med. ἦλυθα, & Atticè ἐλήλυθα, f. ἐλάσσομαι poeticè, ab ἐλδύθω, vt quidā aiunt, dicētes oratores dicere εἶμι in fut.

Ἐρρω, fut. ἐρρώσω.

Εὐείπω, p. εὐρήσκω & εὐρημαι, aor. 2. εὐρον, f. εὐρήσω, ab εὐρέω ὦ. aor. 1. πατιεν. εὐρέδω.

Ἐχω, f. ἔξω per è aspiratum, p. ἔρχω, aor. 2. ἔρον, f. ἔρησω, à ἔχω ὦ. imper. mod. ἔξες, ἔπιχες, ἔσθχες, à χῆμι, vt ἄπες & φρές, à σπῆμι & φρῆμι, quemadmodum δῆς à δῆμι aor. 2. med. ἐχέμην, ἀνεχέμην imper. mod. ἔχε, δόχοι at ἰχέμην ex ἰχά factum est. Item ἔχημι, p. πατιεν. ἔχουμαι, vnde nomina ἔχσις, ἔχσις & ἄσπερος, atque aor. 1. πατιεν. ἐχέδω, quomodo regulariter deduci possunt à perfect. πατιεν. verborum in μι aorista illa, de quibus antè egimus, εὐρέδω, ἠρέδω, ἐπῆρέδω & ἠρέδω. In summa à verbis deriuata, quæ longam habent vocalem, proficiunt à præter. eorum quæ circumsfleantur: quæ breuem, à præter. verborum in μι, quorum penultima corripitur, vt χῆμα ab ἐχουμαι, ἔσις ab ἔχουμαι, ἔσις & ἔσις ab ἔλωμαι, δόσις à δέδομαι, & c.

Ἐω inusitatum, vel quod aliis magis placet, εἶω, p. εἶκα, p. med. εἶα, plusquamperfect. ἤεν, fut. εἶσω.

Ἐω in duo vel sedeo, augetur etiam per ε, sicut antè diximus, præter. πατιεν. εἶμαι, plusquamperfect. εἶμην, particip. εἶδρος, aor. 1. εἶσα, particip. εἶσαι: deriuatum nomen εἶμα, ποί, incrementum seruat, vnde ἰμάπειν, ablato ε, quemadmodum ἰσέειν ab εἶδω, & ἰνόν ab εἶμι.

Ζάω ὦ, imperf. ἐζῶ vel ἐζῶ, νε, η, & c. & similiter aor. 2. ἐζῶ, νε, & c. aor. 1. ἐζῆσα, inf. mod. ζῶ, fut. ζήσω vel ζήσομαι.

Θέλω & θέλω tempora sunt à θέλω & θέλω, aor. 1. ἐθέλησα, fut. θελήσω.

Θνήσκω, p. πεθίκα à θνάω ὦ, & Ionicè πέθαια, imp. mod. πέθαιη, opt. πεθάμην, inf. πεθάναι, partic. πεθας, à τίθνημι, quod patitur anadiplasia sumum per ε, vnde fit tertia plurimorum πεθασί, vt ἰσασί, quanquam potest πεθασί præteritum esse per crasin, pro πεθασί, vt etiam inf. mod. πεθάναι per α circumsflexum, pro πεθασί aor. 2. ἐθάνον, f. 2. θανέμαι, à θάνω. fit autem particip. πεθασίς à θένω τίθνημι, p. Βωoticū τίθνηκα per ε, & Ion. τίθνηα, vnde πεθασίς, & ablato iota, πεθασίς, pro quo poetic. πεθασίς. Dicitur etiam θνήσομαι & πεθῆσομαι in futuro.

Ἰκέτομαι ἰκῆμαι, p. ἰῆμαι, aor. 2. ἰκόμην, fut. 1. ἴξομαι, ab ἴναμαι. Sic ἀφῆτομαι ἄφῆμαι, p. πατιεν. ἀφῆμαι, aor. 2. med. ἀφῆμίμην.

Ἰλάσκομαι, aor. 1. med. ἰλάσμίμην, f. ἰλάσσομαι & ἰλάξομαι.

Κατέλω & κατέλωμαι, f. 2. med. κατέδομαι.

Κάω & κάω, p. κέκωκα, aor. 1. ἔκασα, & poetic. ἐκα, f. καύσω, aor. 2. πατιεν. ἐκάω.

Κάμνω & κάμνω, p. κέκωκα per syncopen pro κεκάμωκα, aor. 2. ἔκαμον, futur. καμῶμαι & κμήσω.

Καλέω, p. κέκωκα per syncopen pro κεκάληκα, f. κλέσω.

Κεραυνώω & κεράννυμι, p. κέρεαμαι & κέρραμαι per syncopen, f. κέρωσω.

Κλαίω & κλάω, f. κλαύσω vel κλαίω, & κλαύσομαι.

Κλάζω, ρ. κέκλαχα, aor. i. ἐκλαχῆσα, f. κλάζω, ρ. etiam κέκλησα, quod est verbo κλάζω attribuitur, cuius ρ. quoque est κέκλησα, aor. i. ἐκλαχῆσα, f. κλάζω, vel κέκλαχα, ἐκλασα f. κλάσω.

Κορέω ὦ, κορένυμι f. κορένυμι, ρ. κεκόρηκα f. κεκόρηκα, f. κορέσω f. κορήσω.

Κρεμάζω, κρέμαμαι, f. κρεμάω, f. κρεμάσω.

Κρύπτω f. κρύπτομαι, f. κρύβομαι, verbum vetus, f. κρύψω f. κρύφομαι, aor. 2. πατιεν. ἐκρύβην, particip. κρυβέεις.

Λαγχάνω, λαμβάνω f. λαυπάνα tempora sumunt à λήγω, λήβω f. λήγω. λαγχάνω, ρ. εἰληχα Att. med. λέλοχα, aor. 2. ἐλαχον, fut. λήξω f. κληράσομαι à κληρώσομαι. λαμβάνω, ρ. λέληφα, f. Att. εἰληφα, plusquamperfect. εἰλήφην, aor. 2. ἐλαβον, f. λήφομαι. λαυπάνα, ρ. λέλησμαι, med. λέληθα, aor. 2. ἐλαθον, med. ἐλαθόμεν, fut. λήσω f. λήσομαι.

Μαιδάνα, ρ. μεμάθηκα, aor. i. ἐμάθησα, aor. 2. ἐμαθον, à μαδέω ὦ, vel à μήτω, fut. μαθήσομαι.

Μάχομαι, aor. i. med. ἐμαχόμην, f. μαχούμαι f. μαχόσομαι vel μαχέσομαι, à μαχέομαι ἔμαι.

Μείρω f. μέρω ὦ, ρ. ἐμύρωμαι, med. μέμυρα f. ἐμύρω.

Μέλω f. μέλωμαι, ρ. med. μέμυρα, fut. μελήσω, à μέλω ὦ. Μέλω, imp. ἐμύρε, prat. μεμύρητε, fut. μεμήρησ.

Μέμνημαι f. μνάομαι, aor. i. ἐμνήσθην, fut. μνηθήσομαι.

Μέτω, ρ. μεμύρηκα tanquam à μέρω, aor. i. ἐμμενα, f. μύρω.

Νέω, f. νέωσω.

Οἶομαι, f. per syncopen οἶμαι, οἶεταῖ, imperf. ὠόμην f. ὠόμην, ὠου, ὠετο ρ. ὠήμαι, aor. ὠήσθην, ab οἶομαι ἔμαι, fut. οἴσομαι.

Οἶδα ab εἶδω natum est, vel ab οἶδμι, sicut alij volunt: ρ. med. οἶδα, secunda persona οἶδας, f. Aeolicè οἶδαδα, deinde per syncopen οἶδα. Est autem pleonasmus ἦτα familiaris persona in σ, εἶδα, ἦδα, ἦδαδα vel ἦδηδα per η, πῖδα, ἐπιξίδα, ἐφῖδα f. παρήδα.

Οἶχομαι, ρ. ὠχέμαι, aor. 2. med. ὠχόμην, f. ὠχόσομαι, ob οἶχομαι ἔμαι.

Ὀμύω f. ὀμυομαι, ρ. Att. ὀμύμοκα, f. ὀμύσω, ab ὀμύω ὦ.

Ὀρω, aor. i. ὄρσα, f. ὄρσω, Aeolicè: aut facta sunt per syncopen ex ὄρσα f. ὄρσω, ab ὄρσω.

Ὀφείλω, f. ὀφιλῆσω ab ὀφιλέω ὦ, per syncopen autem ὀφλω, ρ. ὠφλικά, aor. i. ὠφλιστα, f. ὀφλίστω, ab ὀφλέω ὦ, aor. 2. ὠφελον ὠφλορ.

Πάζω, aor. 2. ἐπάθην, f. πίσομαι pro πῖσομαι patiar, à πῖθω at πίσομαι parebo, aut credam, natum est à πῖδομαι ρ. med. πέπονθα à πῖνέω ὦ, unde ρ. agen. πῖπῖκα, f. med. πῖπῖνα, f. pleonaf. litera ἦ πῖπῖθα, partic. πῖπῖνθώς, πῖπῖνθῶτος.

Πέσω f. πέσω, f. πέσω ab antiquo πέπω.

Πετανύω, ρ. πῖπῖκα f. πῖπῖκα per syncopen, atque πῖπῖαμαι, f. πῖπῖσω. Alij dicunt πῖπῖω ὦ, f. πῖπῖσω.

Πέρρω, aor. 2. ἐπερῶσαι, f. πέρσω.

Πῖνω, ρ. πῖπῖκα f. πῖπῖμαι, fut. πῖσω, à πῖω ὦ, aor. 2. ἔπῖνθην, imper. mod.

πῆ. Nam legitimum πῆ asciscit pleonas. syllaba πῆ, deinde per crasin in is, longum verso, fit πῆ. Alij dicunt etiam πῆ pro πῆ, et πῶ pro πῶ, a πῶμ fut. 2. med. πῶμαι pro πῶμαι, ut ἐδομαι et φάρομαι.

Πῆσιω, aor. 1. ἐπῆσι, fut. πῆσιω, a πῆσι.

Πῆσιω, prat. πῆσιωκα à πῆσιω, particip. πῆσιωκός et πῆσιός vel πῆσιός aor. 1. ἐπῆσιω, aor. 2. ἐπῆσιω, a πῆσιω. at ἐπῆσιω tertia plurimorum est aoristi prioris, pro ἐπῆσιω, Boticè per syncopen, ut ἐπῆσιω ἐπῆσιω fut. Doricum πῆσιω visitationem est pro πῆσιω, a πῆσιω. Dares enim futura circumfleclunt in omni coniugatione, pro πῆσιω dicendum πῆσιω, unde fut. med. πῆσιωμαι.

Πῆσιω, p. πῆσιωκε, f. πῆσιω, a πῆσιω.

Πῆσιω, p. πῆσιωκε, aor. 1. ἐπῆσιω, f. πῆσιω, a πῆσιω. unde δραπέτω, et c.

Πῆσιω, f. πῆσιω, aor. 2. ἐπῆσιω à πῆσιω, et med. ἐπῆσιω à πῆσιω.

Πῆσιωμαι, aor. 2. med. ἐπῆσιωμαι, f. 1. πῆσιωμαι, a πῆσιωμαι, p. patien. πῆσιωμαι pro πῆσιωμαι, ut etiam ἀφύκλος pro ἀφύκλος, elidendo ε ex diphthongo.

Πῆσιω, p. πῆσιωκε, f. πῆσιω sed πῆσιω vendo, p. πῆσιωκε, f. πῆσιω.

Πῆσιω, p. ἐπῆσιωκα à πῆσιω, f. πῆσιω et πῆσιω, aor. 2. agen. ἐπῆσιω à πῆσιω, aut 2. patien. à πῆσιω, et si πῆσιω circumflexum desinit in ω purum. Alij dicunt aor. 2. ἐπῆσιω, ἐπῆσιω à πῆσιω Æolico verbo. Composita sunt ἔγω ἐπῆσιω et ἐπῆσιω per geminā πῆ. Nam sicut ε incrementum syllabicū duplicat p, ita prepositio finita in vocalem, ut πῆσιω ἐπῆσιω, πῆσιω κατὰ πῆσιω, πῆσιω ἐπῆσιω, proinde κατὰ πῆσιω sit ex verbo πῆσιω κατὰ πῆσιω, sed κατὰ πῆσιω sit ex πῆσιω κατὰ πῆσιω per unicum p, pro quo dicitur et πῆσιω, unde οὐκα πῆσιω nam πῆσιω ex πῆσιω factū est.

Πῆσιω et πῆσιω, fut. πῆσιω à πῆσιω, aor. 2. patien. ἐπῆσιω, pr. med. ἐπῆσιω pro ἐπῆσιω, siquidem hoc verbum pro η saepe capit ω. Sic διεπῆσιω, διεπῆσιω, ut etiam dicitur πῆσιω pro πῆσιω.

Πῆσιω et πῆσιω, p. ἐπῆσιω pro πῆσιω, a πῆσιω, ἐπῆσιω, unde ἐπῆσιω, et per syncopen, ablato incremento, πῆσιω aor. 1. ἐπῆσιω, patien. ἐπῆσιω pro ἐπῆσιω.

Πῆσιω, aor. 1. ἐπῆσιω, fut. πῆσιω.

Πῆσιω, aor. 1. ἐπῆσιω, fut. πῆσιω, a πῆσιω. Nam quandoque Æolicè pro sub-iuncta vocali ponitur consonans, ut πῆσιω πῆσιω, et πῆσιω πῆσιω.

Πῆσιω, aor. 2. ἐπῆσιω vel ἐπῆσιω, particip. πῆσιω vel πῆσιω, fut. πῆσιω, vel πῆσιω à πῆσιω.

Πῆσιω, aor. 2. ἐπῆσιω, et in tertia persona p. patien. πῆσιω pro πῆσιω.

Πῆσιω, aor. 2. ἐπῆσιω per η, a πῆσιω. Nam secundū aor. ferè, tantū venit in a, dum adest aliqua immutabilis, ut πῆσιω ἐπῆσιω, et πῆσιω ἐπῆσιω f. πῆσιω, p. m. πῆσιω.

Πῆσιω, prat. πῆσιωκα, aor. 1. ἐπῆσιω, fut. πῆσιω, a πῆσιω. Habet autem anadiphasium, sicut πῆσιω διπῆσιω, πῆσιω μῆσιω, et quadam alia.

Πῆσιω, aor. 1. ἐπῆσιω à πῆσιω, fut. πῆσιω.

Πῆσιω, fut. πῆσιω per η, prat. διπῆσιωκα à πῆσιω, aor. 2. ἐπῆσιω, a πῆσιω, fut. 2. med. πῆσιωμαι, unde διπῆσιω, et cat.

Πῆσιω, aoristum secund. ἐπῆσιω à πῆσιω, fut. secund. med. πῆσιωμαι pro πῆσιωμαι, ut ἐδομαι et πῆσιωμαι.

Τυχάρω, præt. πύχκα à τυχῶ ω, aor. 2. ἐτυχον, fut. 1. πύξομαι à πύχω.
 Ὑπάρχουμαι, preteritum ὑπάρχημαι, aoristum primum ὑπάρχητω, aoristum secundum medium ὑπάρχομαι, ab ὑπαρχέομαι, futurum ὑπαρξομαι, vel ὑποσησομαι ab ὑφίσταμαι, vnde aor. 2. ὑπέστην.

Ἵπώπρω, fut. ὑπώπω ab ὑπώπω ω.

Φέρω, aor. 1. ἤνεκα, 2. ἤνεκον, ab ἐφέρω, fut. εἶσω ab οἶω, aor. 1. πατιέν. ἠέχθη, particip. ἐνεχέει, præt. med. Att. ἐνήνοχα, vnde διενήνοχα, ab ἐνέχω. Ceterum per syncopen dicta sunt φέρω φρά, ἔφρα φρεῖν vnde φρήμι, aor. 1. ἐφρησα, f. φρήσω, εἰσφρησα, imperand. mo. aor. 2. φρέεις, εἰσφρέεις ἔκφρέεις, vt δέεις.

Φθίζω, aor. ἐφύζη, præt. med. πύφουχα, fut. φθίξομαι ἔφθίξομαι.

Φθαίω, præt. ἐφθαίκα, aor. 1. ἐφθασα, f. φθαίω à φθαίω, aor. 2. ἐφθιω à φθῆμι, optand. mod. φθίλω.

Φθίω, quod ἔφθῆμι à φθίω dicitur, fut. φθίσω à φθίω. Nam multa sunt in vno, quæ negliguntur, dum tempora s' n' ant, vt πίνω, φθαίω ἔφθίω, tanquam ex πίνω, φθίω ἔφθίω.

Χαίρω, fut. χαρήσομαι ἔχαρήσομαι, aor. 2. πατιέν. ἐχάρην à χαρέω, aor. 1. med. ἐχέσθην.

Χάσσω, aor. 2. ἔχασον à χέω, præt. med. χέθηνα, fut. χεοῦμαι.

Χέω, aor. 1. ἔχαι, imperand. mod. χέω, ἐκχέω, infinit. mod. χέαι, ἐκχέαι, aor. 2. ἔχων, fut. χέσω fut. 2. χέω, ἐκχέω. Hinc ἐλχέω, aor. 1. ἐλχέω, vel ἐλχέουσα, ἔλο-
 λικέ ἐλχέω, fut. ἐλχέσω, ab ἐλχέω.

Ωθώ ἔωθίω ω, aor. 1. ἔωσα, fut. ὠσω ἔωθίω, præt. πατιέν. ἔωσαμαι.

Verba anomala in μι.

Horum plurima fiunt ex ἔω, quod pro spiritus varietate varia significat. Nam verbum hypareticum εἶμι fit ex ἔω pro ὑπάρχω, i. sum. Anadiplasiasmus non habet, nec in penultima, ne idem sit quod ἡμι dico: sed asciscit iota, vt longa sit penultima, ἔω acuit vltimam, cum dicendum esset εἶμι. Nam dissyllaba penultimam circumflectunt, vt γῶμι, δῶμι ἔωμι. Coniungatur autē hunc in modū:

Modi indicandi præsens sing. εἶμι, εἶ, ἔσι. Duo. ἐσμέν, ἐσίν, ἐσίν. Plurim. ἐσμέν, ἐσέ, ἐσεί. Imperfect. sing. ἴω, ἦς, ἦ, vel ἴω. Duo. ἦμεν, ἦτε, ἦτε. Plur. ἦμεν, ἦτε, ἦτε. Plusquamperfect. sing. ἦμεν, ἦτε, ἦτε. Du. ἦμεν, ἦτε, ἦτε. Plur. ἦμεν, ἦτε, ἦτε. Fut. 1. sing. ἐσμαι, ἐσθι, ἐσται. Du. ἐσμεν, ἐσμεν, ἐσμεν. Plur. ἐσμεν, ἐσμεν, ἐσμεν. Modi imperandi præsens ἔω imperfect. sing. ἴω, vel ἔω, ἔω. Du. ἔω, ἔω. Plur. ἔω, ἔω. Modi optandi præsens ἔω imperfect. sing. εἴλω, εἴω, εἴω. Du. εἴλω, εἴω, εἴω. Plur. εἴλω, εἴω, εἴω. Futur. 1. sing. ἐσόμεν, ἐσίοι, ἐσίοι. Duo. ἐσόμεν, ἐσίοι, ἐσίοι. Plural. ἐσόμεν, ἐσίοι, ἐσίοι. Modi subiungendi præsens ἔω imperfect. sing. ὦ, ἦς, ἦ. Duor. ὦμεν, ἦτε, ἦτε. Plur. ὦμεν, ἦτε, ὦ. Modi infiniti præsens imperfect. εἶναι. Futur. prim. ἐσόμεν. Particip. præsens ἔων, ὄντος ἢ οὔσα, οὔσης ἢ οὔσα, ὄντος. fut. ὄσόμενος, ὄν ἢ ἐσόμενος, ὄν ἢ ἐσόμενος, ὄν.

Εἶμι τὸ πρῶτον, fit ex εἶω, deinde εἶω, εἶμι, hoc est, eo vel ibo. Nam f. εἶω non est in usu. Coniugatur autem hunc in modum: Modi indicandi praesens sing. εἶμι, εἶς vel εἶ (vnde ἀπὶ) εἶσι. D. ἴδω, ἴτων, ἴτων. P. ἴδω, ἴτε, ἴσι, ἔ. Ionicè ἴασαι, vnde εἶασαι ἔ. ἄεσι. Imperf. sing. εἶν, εἶς, εἶ. D. ἴδω, ἴτων, ἴτων. P. ἴδω, ἴτε, ἴσαι. Perf. inusit. sing. εἶκα, εἶκας, ἔ. c. vnde plusquamperf. εἶκην ἔ. Atticè ἦκην etiā inusit. A perfecto medio εἶα, εἶας, εἶε, fit etiā ἦα, ἦας, ἦε, ἔ. facta solutione, ἦια, ἦιας, ἦιε vnde plusquamperf. ἦεν, atque tertia plurimorum ἦεσαν, ἔ. ἦεσαν Atticè, vnde ἀπὶ ἦεσαν ἔ. ἦεσαν. Ex aoristo 1. εἶσα inusit. fit εἶσεν, deinde ἦσαν, ἔ. ἦσαν poeticè. Aor. 2. sing. ἴω, ἴες, ἴε. D. ἴδω, ἴτων, ἴτων. P. ἴδω, ἔ. c. particip. ἴων. Alij dicunt tria praesentia esse acuta, ἴων, ἴωσ, ἔ. εἶω pro ἔω ab εἶμι sum. Modi imperandi praesens ἔ. imperf. sing. ἴη, vel ἴη, ἔ. D. ἴτων, ἴτων. P. ἴη, ἴτωσαν. Factum est autem εἶ ex ἔω ab εἶω per metathesin, aut sicut alius placet, ex ἔε ab εἶω per crasin: ἔ. componitur cum omnibus praepositionibus, praeter ἀπὶ ἔ. οὐ, ἔ. δι, ἔ. εἰ, ἔ. c. Modi optandi praesens ἔ. imperf. sing. εἴλω, εἴης, εἴη, ἔ. c. sed ferè obsoletum est. Modi infiniti praesens ἔ. imperf. ἴηαι, vel ἴη, vnde ἀπὶ ἴηαι ἔ. παρῆναι per metathesin ab ἴηαι recepto infinito modo, vnde ἀπὶ ἴηαι, μετῆναι ἔ. ἄεσι ἴηαι ab ἴηαι, quod fit ex ἴεω, Atticè vel Doricè ἴδωαι, ἔ. Ionicè ἴδω.

Ἴημι τὸ πῆμι, hoc est, mitto, fit ex ἔω per anadiplasisum improprium: coniugaturque vt ἴδωμι hunc in modum: Modi indicandi praesens sing. ἴημι, ἴης, ἴησι. D. ἴδω, ἴτων, ἴτων. P. ἴδω, ἴτε, ἴσι, ἔ. Ionicè ἴεασαι, vnde ἴασαι, εἰ ἴασαι, ἔ. c. Imperfectum sing. ἴηω, ἴης, ἴη, ἔ. c. vt ἐπὶ ἴηω. Perf. sing. εἴκα, εἴκας, εἴκε, ἔ. c. per ei βαοτοριῶν more, pro ἴκα, sicut fit. ἴστω vnde εἴκω, ἀφῆκα, ἔ. ἀφῆκα. Plusquamperf. εἴκην inusit. Aor. 1. sing. ἴκα, ἴκας, ἴκε, pro ἴσα, ἔ. c. vnde ἀφῆκα, κατῆκα, παρῆκα, ἔ. aor. med. ἀπῆκα. Attici verò dicunt εἴκα ἔ. οὐ ἴκα, pro ἴκα ἔ. οὐ ἴκα. Aor. 2. sing. ἴω, ἴης, ἴ. D. ἴδω, ἴτων, ἴτων. P. ἴδω, ἴτε, ἴσαι. vnde ἄεσι. Mutat autem penultimam, vt ἐπὶ ἴηω ἔ. ἴδω. Futur. 1. sing. ἴσω, ἴσις, ἴσι, ἔ. c. Modi imper. praesens ἔ. imperf. sing. ἴηθι, ἴητω, ἔ. c. Aor. 2. ἴς, ἴτω, ἔ. c. vt ἴς. vnde ἀφῆς, κατῆς ἔ. ἄεσι. Modi optandi praesens ἔ. imperf. sing. ἴηλω, ἴηης, ἴηη, ἔ. c. Aor. 2. sing. εἴλω, εἴης, εἴη, ἔ. c. Modi subiungendi praesens ἔ. imperf. sing. ἴη, ἴης, ἴη, ἔ. c. Aor. sing. ἴω, ἴης, ἴ, ἔ. c. ἔ. interdum ἴω, εἴης, εἴη, ἔ. c. deinde εἶω, εἴης, εἴη, ἔ. c. vnde ἀφῆω. Modi infiniti praesens ἔ. imperf. εἴηαι, vt ἴηαι. vnde ἀφῆναι ἔ. κατῆναι. Particip. εἴς, εἴως. vnde ἀφῆς ἔ. κατῆς, ἔ. c. Vocis patiendi praesens ἴημαι, imperf. ἴημι, vt ἴημαι ἔ. ἐπὶ ἴημι, ἔ. c. perf. ἴημαι, vt ἴημαι, tertia plurimorum. εἴηται, ἀφῆται ἔ. ἀφῆται, pro quibus Attici dicunt ἀφῆται, vt ἀφῆκα pro ἀφῆκα, sublata subiuncta vocali, ἔ. ω interposito: aor. 1. ἴηω à tertia perfecti εἴηται, penultima correpta, vt ἐπὶ ἴηω. quod ἔ. εἴηω dicitur, vnde ἀφῆτω ἔ. ἀφῆτω. aor. 1. med. ἴημαι, ἀπῆμαι, ἄεσι. ἔ. c. aor. 2. ἴημι, εἴω ἔ. ἔ. vel οὐ, ἔ. ἔ. c. Modi imperandi εἴω ἔ. ἔ. vel οὐ, εἴω, ἔ. c. vnde κατῆω, ἄεσι ἔ. ἄεσι. Modi opt. εἴημι, εἴω, εἴω. Modi subiungendi ἴημαι. Modi infiniti εἴηαι. Participium εἴηαι, ἔ. c. deinceps.

Ἴημι τὸ πρῶτον, 1. concupisco, vsitatum est in praesenti vocis patiendi ἴημαι, εἴηται, ἔ. c. vt ἴημαι. Imperf. ἴημι, ἔ. c. vnde εἴημαι ἔ. εἴημι.

Compositum σωίνημι intelligo, aor. 1. σωήκα, & Atticè σωένκα per geminum incrementum, vt ἠνώχλορ & similia: aor. 2. σωλώ imperandi mod. σωές particip. σωείς. Dicitur autem Atticè ζωίνημι, ζωήκα vel ζωένκα, ζωλώ, ζωές & ζωείς. Nam pleraque composita communiter per σωί, & Atticè per ζωί efferruntur, vt σωόνος & ζωόνος, & c. Quomodo verò se habeat σωί in cōpositis, docere possunt subiecta exempla, βαίρω συμβαίρω, χράφω συχράφω, ζάω συζάω, κάμω συκάμω, λέγω συλέγω, μαιτάω συμματάω, παίλω συμπαίλω, ῥέω συρρέω, σάω συσάω, σάλλω συσάλλω, φημί σύμφημι, χέω συχέω, ψοίλω συμψοίλω. Idē iudiciū est de mutatione, in prepositione εν, vt βαίρω ἐμβαίρω, χράφω ἐσχράφω, & c. nisi quòd ante σ non mutatur, vt σάω ἐσάω, σμαίρω, ἐσμαιρω, & c.

Ceterum ex έω facta sunt perf. έμαι, plusquamperf. έμην, particip. έμδρος: aor. 1. έσα, infin. mo. έσαι, f. έσω aor. 1. med. έσαμην, particip. έσαδρος, & c. in quibus poeta non rarò geminant σ, ablato iota, vt έσα, έσαι & έσαμην, pro έσα, & c. Praterea ήμαι & κείμαι i. f. edeo, fiunt ex έω ήμαι, & per crasim ήμαι, ήσαι, ήται. ήμεδον, ήδον, ήδον. ήμεδα, ήδε, ήνται. Sic κείμαι, κείσαι, κείνηται, & c. Imperf. ήμι, ήσο, ήτο vnde έκαθήμι, έκαθισο, έκαθήτο & c. Imper. modi ήσο, ήδω & κείησο, κείηδω vnde Ionicè κείθω, & per synstolen κείθω, ac deinde per crasim κείθω infin. modi κείθω f. mo. indic. κείσμαι.

Ίθαμαι, aor. 2. έπιλω ab ίθημι, & med. έπιόμιλω & έπιόμιλω, infin. mo. πείθω, & a in έπέθω, vnde έπιπέθω quanquam sint quaedam vel in αω, vel in έω, vt πείθω à πείθω vel πείω quomodo πείθω è πείω ίθημι, atque πείθω è πείω ίθημι factū fuerit: part. πείδρος vnde cōposita άφίθμαι & καθίθμαι f. πείσομαι, p. patien. πείσμαι, vel ab ίθημι, vel à πείμι. Multa enim nūc sunt anadiphasia affecta, nūc eo carent, vt ίθημι vel πείμι, & πείθημι vel πείμι, & simil.

Ίπτορ, & pleonas. ίπτορ, ab έπι vado. p. agen. esset έκα, patien. έμαι, έσαι, έται, vnde έίπτορ, & sublatο, ίπτορ. Contra fit in θέμα, θέσις, άφεσις, & similibus. Siquidem factum est θέμα ex pret. patien. πείθμαι. vnde regulariter deduceretur θέμα: sed θέμα, reiecta subiuncta vocali: aut habenda ratio legitimi prateriti, neglectis Bæoticis: quomodo diceremus θέθω, pret. agen. πείθω: patie. πείθμαι, correpta penultima, vnde θέμα & θέσις & ίπημι, p. agen. ήκα, patien. έμαι, άφεμαι, vnde άφεσις, & ita in cat.

Ίσημι, i. cognosco, fit ex ίσάω, ίσημι, ίσος, ίσησι. Tertia persona plurimorum ίσαισι, antepenultima acuta, vt particip. ίσαις, ίσαιτος, έίς ίσαισι, ηδ ίσαις, ίσαιτος, έίς ίσαισι. Non enim seruat legem verborum in μι, quæ exigit ίσαις acutum. Imperf. sing. ίσων, ίσος, ίση. D. ίσαιμην, ίσαιτον, ίσαινω. P. ίσαιμην, ίσαιτε, ίσαισαν, & per syncopen ίσων. Modi imper. presens & imperf. sing. ίσάθι, ίσάτω. D. ίσαιτε, ίσαιτων. P. ίσαιτε, ίσάτωσαν. Verum hęc vsuatio est syncope, ίσάθι, ίσάω, ίσάσι, ίσάτων, ίσάτε, ίσάσαν, & Atticè ίσάτω. Similiter in presenti indicandi modi, ίσαιμην, ίσαιτε, ίσαισι. Vox patienti ίσαιμαι, vnde ίσαιμαι, addito τ. atque compositum έπισαιμαι, έπισάσαι, & Atticè έπισήν, έπισάται. Imperf. έπισάμι, έπισάσο, & Ionicè έπισάω, deinde Atticè per crasim έπισάω, έπισάσο fut. έπισήσομαι.

Κείμαι, i. iaceo, fit κέω κείω κείμι κείμαι, & per crasim κείμαι, κείσαι, κείται. Im-

perf. ἐκέλευω, ἐκέλευσθε, ἐκέλευσθε. fut. med. κείσομαι, κείσῃ, κείσεται. Composita sunt ἀπέ-
κειμαι, ἀπέκειμαι, ἔπεικειμαι.

Τὸ ἐπιπύμῃ habet anadiplosiā per ε, sicut antè monuimus, vnde tertia per-
sona plurim. πείρασθαι, vt ἰσθῶσι modi imperandi τείρασθαι, optandi πείρασθαι, ἔπιπύ-
μῃ. Similiter πείρημι, πείρασθαι, πείρασθαι, atque ἐπιπύμῃ, vnde ἐπιπύμῃ, ἐπιπύμῃ, ἔπιπύμῃ
optandi modus ἐπιπύμῃ, ἀπεπιπύμῃ in finit. ἐπιπύμῃ, ἀπεπιπύμῃ per α in penultima.

Φημί dico, ex φάω. Modi indicandi praesens sing. φημί, φησὶ, per η diphthongum,
φῆσι. D. φαώδῃ, φαώδῃ, φαώδῃ. P. φαώδῃ, φαπέ, φασί, ἔ. Doricè φῶνῃ, acuta vbi que
ultima, licet particip. sit ὁ φῶς, τὸ φῶς τοῦ, τοῖς φῶσι. Dicitur etiam φάμι, φῆς, φῆσι,
ἔ. Doricè: atque ημί, ἡς, ἡσὶ, ἡσὶ ἔ. ἡσὶ ἔ. Aelicè. Imperfect. sing. ἐφῶ, ἐφῶς, ἐφῶ.
D. ἐφαώδῃ, ἐφαώδῃ, ἐφαώδῃ. P. ἐφαώδῃ, ἐφαώδῃ, ἐφαώδῃ, vt ἰσθῶσι, ἰσθῶσι, ἔ. C. Aor. i. ἐφῆσα.
Aor. 2. ἐφῆσα in numero singulorum imperfecto simile. Quod sit quoties anadi-
plosiā nullus est, vt πῆμι ἐπῆμι, γῆμι ἐγῆμι, ἔ. cet. Sed hoc dicitur etiā per
apheresin φῶ pro ἐφῶ. D. ἐφῶδῃ, ἐφῶδῃ, ἐφῶδῃ. P. ἐφῶδῃ, ἐφῶδῃ, ἐφῶδῃ, pe-
nultima longa, quam imperfectum corripit, ἐφαώδῃ, ἐφαώδῃ, ἔ. Modi infiniti
praesens ἔ. imperf. φάμαι, per α acutū, vt ἰσθῶσι. φῶμαι, enim per α circumflexum
est aor. i. verbi φάω, quod ἔ. huic verbo quidam attribuunt. Aor. 2. med. ἐφά-
μῃ, ἐφάσῃ, ἐφάσῃ, ἔ. cet.

Χρη̄ oportet, ex χῆμι per apocopen, imperf. ἐχῆμι, ἔ. χῆμι, mod. infin. χῆμαι.
vnde χῆμι, imperf. ἀπῆμι, mod. infin. ἀπῆμι, ἔ. χῆμι, particip. ἀπῆ-
μῃ, aor. i. ἀπῆμι, fut. ἀπῆμι, ab ἀπῆμι.

Rimantibus verborum themata praecipuum sit, vt in promptu, ἔ. tanquam
ob oculos habeant ipsorum verborum coniugationes: atque singulorum tempo-
rum terminationes exactè norint, sicut in tabulis descriptae sunt: deinde memo-
res, quomodo singula tempora formentur, sensim ascendant donec statuendum
sit praesens hunc in modum: participium ὁ φῶσθαι, ἔ. a futuro prim. ὁ φῶσθαι.
Aoristum prius est ὁ φῶσθαι, tertia persona perfecti patien. ὁ φῶσθαι, prima ὁ φῶσθαι,
cuius perfectum agen. esset ὁ φῶσθαι, aor. i. ὁ φῶσθαι, ἔ. fu. ὁ φῶσθαι igitur praesens ὁ φῶσθαι, ὁ φῶσθαι,
ἔ. πῶσθαι vel ὁ φῶσθαι, ὁ φῶσθαι, ὁ φῶσθαι, vel ὁ φῶσθαι, sed vsus, aut adhibitum Lexicon
monstrabit ὁ φῶσθαι.

F I N I S.

EXCVDEBAT GVIL. MORELIVS, IN
GRÆCIS TYPOGRAPHVS RE-
GIVS, PARISIIS M. D. LIX.

sanitas in carne mea

Incuruiatus sum & humiliatus
sum usquequaque rugiebam
a gemitu cordis mei.

Et ante te omne desiderium
meum & gemitus meus a te
non est absconditus.

Cor meum conturbatum est
deseruit me virtus mea.
& lumen oculorum meorum
non est mecum.

Amici mei & proximi mei.
aduersus me adpropinqua
uerunt & steterunt.

Et proximi mei a longe
steterunt & uim faciebant
quod querebant animam meam.

Et quod querebant mala mea
locuti sunt uanitate & dolorem
totadie meditabantur.

Ego autem uelut surdus non
audiebam & sicut mutus
quod non aperuit os suum.

Et factus sum sicut homo non
audiens & non habens in
ore suo increpationes

Quia in te domine speraui.
tu exaudies domine deus meus.

5393 = 99

